

گردنی زمان

(ساعتی که بر روی آن زندگی می‌کنیم)

نوشتہ

ایساک آسیموف

ترجمه

حسین وجداندوست

پالیز ۱۳۶۲

این اثر ترجمه‌ای است از کتاب:
The Clock We Live on
Isaac Asimov
New, Revised Edition
Illustrated by John Bradford

طرح دی جلد: قاسم حاجیزاده

گردش زمان

(ساعتی که بر روی آن زندگی می‌کنیم)

لوشن: ایساک آسیمووک

ترجمه: حسین وجداندوفت

تیراز: ۵۰۰۰ نسخه

چاپ اول: پالیز ۱۳۶۲

چاپ و صحافی: چاپخانه فاروس ایران

خیابان انقلاب مقابل دانشگاه تهران شماره ۱۳۱۴ تلفن ۰۹۰۸۶۶۴۹

فهرست مطالب

صفحه

عنوان

فصل اول: بدنیال خورشید

- ۵ بدنیال خورشید
- ۶ کدام هک حرکت می کند
- ۹ پکذارید خورشید وظیفه اش را الجام دهد
- ۱۴ قصور خورشید
- ۱۸ بهبود وضعیت خورشید
- ۲۱ نقطه‌ی عطف
- ۲۴ تساوی ساعات
- ۲۶ تقسیم ساعات

فصل دوم: برده‌های زمین و آسمان

- ۳۰ آغاز از وسط
- ۳۲ تقسیم اندی‌سماوی (آسمانی)
- ۳۸ تقسیمات زمین

فصل سوم: سفر زمان به دور زمین

- ۴۳ وقت محلی
- ۴۷ وقت استاندارد
- ۴۹ جهیش‌های مناطق زماني
- ۵۲ صرله‌جوتی در لور روز
- ۵۶ پوش یک روزه
- ۵۹ زمین ای ثبات

فصل چهارم: ماه بی ثبات

- ۶۲ جرم سماوی تغییر پذیر
- ۶۴ ماه و ستاره‌ها
- ۶۷ ماه و خورشید
- ۷۰ ماه مورد استفاده‌ی ما
- ۷۳ روزهای هفت

فصل پنجم: خورشید از غرب به شرق

- ۷۷ خورشید از غرب به شرق
- ۷۹ نامگذاری دوازده ماه
- ۸۰ خورشید لغزنه
- ۸۴ ثبت وضعیت ستاره‌ها
- ۸۸ حیوانات در آسمان

صفحه**عنوان****فصل ششم: خورشید از شمال تا جنوب**

- ۱- خطوطی از آینه به آن‌سوی نصف‌النهارات
 ۹۳
 ۲- محور کج
 ۹۸
 ۳- بطوری که از زمین دیده می‌شود
 ۱۰۱
 ۴- شرح تصویل سال
 ۱۰۵
 ۵- تطبیق‌های آسمان
 ۱۰۷
 ۶- منطقه‌بندی ایشور زمین
 ۱۱۱

فصل هفتم: تطابق خورشید و ماه

- ۱- تولد خورشید
 ۱۱۸
 ۲- مسأله‌ی پیچیده‌ی ماه
 ۱۲۱
 ۳- لغام‌بخشیدن به معاهدهات قمری
 ۱۲۴
 ۴- مراجعت ماه
 ۱۲۷
 ۵- هفتادی غور‌تاہل لمس
 ۱۳۱

فصل هشتم: روزهای اضافی

- ۱- ژولیوس سازار کمک می‌کند
 ۱۳۳
 ۲- هتامبر سی و پیک روزه
 ۱۴۶
 ۳- هاپ‌گریگوری کمک می‌کند
 ۱۳۹
 ۴- ژولیوس سازار متوقف می‌شود
 ۱۴۲
 ۵- انقلابیون کمک می‌کنند
 ۱۴۵

فصل نهم: شمارش سالها

- ۱- تعیین هویت سال
 ۱۴۹
 ۲- گوناگوئی عصرها
 ۱۵۰
 ۳- آغاز‌عصرهای تاریخی جهان
 ۱۵۲
 ۴- از آغاز جهان
 ۱۵۳
 ۵- آخرین تغیرات
 ۱۵۴

فصل دهم: طولانی‌تر از سال

- ۱- لرن‌ها و هزاره‌ها
 ۱۵۸
 ۲- خطوط‌گسونی و خسولی
 ۱۶۰
 ۳- لنجیدن زمین
 ۱۶۲
 ۴- بازگشت هر روز
 ۱۶۶

فصل اول

بدنبال خورشید

یکی از اولین کارهایی که دانش آموزان در سالهای اول مدرسه فرا می گیرند، خواندن ساعت است: یعنی به توانند صفحه ساعت را به خوانند و عقریه های آنرا به شناسند. حتی برای یک کودک هم آشنائی با ساعت می تواند کار بسیار مفیدی باشد. مثلاً برای تشخیص زمان نهار، یا وقت خوابیدن وغیره، و شاید هم برای از دست ندادن برنامه های خاص تلویزیونی، یک کودک می تواند به آموختن ساعت علاقمند شود و روش تشخیص زمان را فرا گیرد. هر مقدار بر سن و سال ما انسانها افزوده می شود، احساس می کنیم که به ساعت نیاز بیشتری داریم و با آن به زندگی مشغولیم. تمام کارها تنکی به زمان است: شغل ما، بازو بسته شدن مغازه ها، ساعات کار ادارات، زمان شروع فیلمها و غیره ...

راه دیگر توجه به گذشت زمان، نگاه کردن به صفحات تقویم است. مثلاً برای تنظیم برنامه هی مرخصی و تعطیلات، دریافت و پرداخت حقوق و صورتحسابها و شاید هم برای خرید هدیه هی جشن تولد خانواده و یا دوستان مجبوریم به تقویم مراجعت کنیم.

ساعت و تقویم چنان با زندگی ما در آمیخته و برای همهی ما عادی شده‌اند که بندرت به‌ابدا و آغاز هر کدام می‌اندیشیم. آموختن کیفیت آغاز استفاده از ساعت و تقویم و مبانی سنجش زمان به‌علت گسترش و پیشرفت علوم چنان آسان شده است که حتی دانش آموزان مدارس ابتدائی نیز می‌توانند تاریخچه‌ی آنرا مطالعه کنند و روش سنجش هریک از آنها را بفهمند، درحالیکه این حقایق برای هزاران سال در جوامع بشری بصورت یک معما مطرح می‌شد و درک و تشخیص آن برای همگان میسر نبود. هنوزهم از بعضی جهات می‌توان ادعا کرد که دانش بشر درخصوص سنجش زمان به‌تکامل نهایی نرسیده است. و در این کتاب به مشکلات و افتخاراتی که در زمینه‌ی «خواندن زمان» وجود داشته است تا حد امکان اشاراتی خواهیم داشت.

کدامیک حرکت می‌کند؟

ما بر سطح یک کره مادی که زمین نامیده می‌شود زندگی می‌کنیم. این کره بطور دائم در چرخش است و این چرخش را حرکت یا گردش کره‌ی زمین می‌نامیم. میزان سرعت و کیفیت این گردش هر ساله و همواره ثابت است.

فرض کنید که در فضا ایستاده‌اید و به نقطه‌ی مشخصی بر روی کره‌ی دوار و چرخنده‌ی زمین نگاه می‌کنید. حالا با آغاز حرکت آن نقطه، ساعت خود را بکاراندازید. صبر کنید. نقطه‌ی مزبور به‌علت گردش زمین، هنگامیکه به لبه‌ی کره برسد، از نظر گاهستان محظوظ شد، و بدون آنکه شما تو انانه دیدن آنرا داشته باشید در آنطرف کره‌ی زمین بحر کت خود ادامه خواهد داد—ومدتی بعد، مجدداً از طرف دیگر کره نمودار شده و بسوی محل آغاز خواهد رفت. حالا با رسیدن این نقطه به محل

اولیه، ساعت خود را متوقف کنید.

اگر در چنین زمانی به ساعت خود نگاه کنید در خواهد یافت که نقطه‌ی مورد نظر در طول بیست و چهار ساعت یک دور کامل در اطراف زمین زده است. حالا اگر چنین آزمایشی را دهها و هزاران باره م تکرار کنید همان نتیجه را خواهید گرفت.

به عبارت دیگر، هر بار چرخش زمین به دور خودش بیست و چهار ساعت طول می‌کشد. البته، فقط در چند صد سال اخیر (به استثناء دانشمندان نادری که توانسته بودند در طول قرون و اعصار حقایق را حدس بزنند یا ثابت کنند) بوده که بشر توانسته است به گردش زمین پی‌برد و کیفیت حرکت آنرا بصورت علمی کشف نماید. برای ما که بر سطح کره‌ی زمین زندگی می‌کنیم، احساس حرکت آن غیرممکن است. ما همواره احساس می‌کنیم که، همه‌چیز ثابت و بدون هر گونه چرخشی است.

در عوض، آسمان و کلیه اشیاء درون آنرا (خورشید، ماه، سیارات و ثوابت) متحرک می‌پنداشیم. ستاره‌ای که در دقایقی بر بالای سر ما قرار می‌گیرد، ساعتی بعد وبصورت تدریجی بسوی غرب رفته و پس از رسیدن به افق ناپدید می‌شود، و باز، ساعتی که بگذرد، مجدداً از افق شرق نمودار شده و بر بالای سرمان دیده می‌شود. در چنین لحظه‌ای می‌توانیم بگوئیم که بیست و چهار ساعت از عمرمان گذشته است.

این چرخش روزانه‌ی آسمان و اجرام سماوی از شرق به غرب نوعی فریب و خیال باطل بیش نیست: در واقع، این کره‌ی زمین و خود ما هستیم که از طرف غرب بطرف شرق در حرکت هستیم. همین خطای حواس بدنهنگام سفر با قطار نیز بسرا غمان می‌آید: اگر قطار دیگری در کنار قطار ما ایستاده باشد و خودمان در حرکت باشیم، فکر

می کنیم که قطار ثانویه بطرف عقب در حرکت است و ما ثابت بر روی صندلیهای خود نشسته ایم. تنها چیزی که ممکن است ما را به خطای خود واقع سازد احساس لرزش در کوبه و حس بی ثبات بودن قطار خود ما است. در غیر اینصورت، حتی اگر سرمان را به پنجره نزدیک کنیم، باز هم فکر خواهیم کرد که ایستگاه، درختان و خانه های مسیر نیز درجهت مخالف حرکت قطار در چرخش هستند. اما از آنجا که می دانیم تمامی این اشیاء ثابت می باشند، می پذیریم که حرکت از قطار خود ما است.

به حال، گردش زمین کاملاً آرام و هموار است و احساس نمی شود. و ضمناً، ایستگاهی نیز در مقابل دیدگان ما قرار ندارد تا متقادع شویم که خود ما در حال حرکت هستیم نه آسمان؛ یا لاقل، برای نسلهای بسیار قدیم وجود یا تصور چنین ایستگاهی میسر نبود. بنابراین، برای هزاران سال، حتی در دوره‌ای که بشر کاملاً متعدد شده و در حالات بدوى قرار نداشت، آسمان و اجرام درون آن متحرک شناخته میشدند و زمین کاملاً ثابت و بدون هر گونه حرکتی فرض می شد.

چنین خطایی از برخی جهات برای جوامع بشری مضر بود و باعث شد تا دانش ستاره‌شناسی هیچگونه تحول و پیشرفته نداشه باشد. اما از جهات دیگر، برای انسان فرقی نمی کرد. مثلاً برای سنجش زمان می توانست فرض کند که آسمان در حال گردش است. در واقع، همین گردش خیالی اجرام سماوی و حرکت حقیقی زمین بود که اول بار انسان را متوجه زمان کرد. بهمان دلیل، ما می توانیم فرض کنیم که بر روی ساعت بسیار عظیمی زندگی می کنیم، و می توان ادعا کرد که اولین ساعت متعلق بهبشر همین کره زمین بوده و هنوز هم

مهمنترین و دقیقترین ساعت جهان است.

بگذارید خورشید وظیفه اش را انجام دهد

در آسمان هزاران اجرام سماوی وجود دارند که برای حرکت از افقی به افق دیگر و بر عکس با یکدیگر شریک هستند. مهمنترین عضو این اجرام سماوی خورشید است و تاکنون هیچکس نتوانسته است دانش کاملی نسبت به کیفیت خورشید داشته باشد.

زمانیکه خورشید بر بالای افق قرار می گیرد، جهان پر از نور و گرما می شود. انسان با استفاده از این موهبت می تواند به تلاش برای معاش به پردازد و از تاریکی و سرما به گریزد. هنگامی که خورشید در زیر افق پنهان شود، تاریکی جهان را می بلعد و سرما بر آن حکم فرما می شود. جانوران شبگرد زندگی بسیار سخت و خطرناکی دارند. حتی بعد از کشف آتش نیز انسان نتوانست برس شب چیره شود و چاره‌ای نداشت جز آنکه محیط امنی را پیدا کرده و شب را در آن بروز رساند.

این تناب روز و شب را باید از آغاز مورد بررسی قرارداد، و همین امر بخودی خود روش سنجش زمان و نگهداری و محاسبه اوقات را در اختیار ما قرار می دهد.

یک مسافت ممکن است چند روز و چند شب طول بکشد. یک رویداد می تواند چندین روز قبل حادث شده باشد یا ممکن است در چند یا چندین روز آتی منتظر حدوث آن باشیم.

بهر حال، بین طلوع تاغروب خورشید و بین غروب تا طلوع آن فاصله‌ی زمانی زیادی وجود دارد. اگر به کسی بگوئید، «فردا فلان جا ترا خواهم دید»، بدون شک خواهد پرسید، «چه ساعتی؟» زیرا

بدون ذکر زمان، منتظر ماندن آن شخص در تمام ساعات روز ممکن نخواهد بود. اولین روش تفکیک ساعات روز به زمانهای کوتاهتر باید با وضعیت خورشید مطابقت داشته باشد و اینکه خورشید در هر یک از بخشهای روز در کدام سمت آسمان قرار گرفته است. آیا در بالای آسمان است یا در پائین آن؟ آیا در حال طلوع است یا غروب؟ برای ذکر حالات خورشید در طول روز هنوز از همان روش و واژه‌هایی که درسالهای بسیار قبل بکار می‌برده‌ایم استفاده می‌کنیم؛ واژه‌ها و عباراتی نظیر صبح، غروب، نیمروز و عصر برای تعیین حالات خورشید از متداوی ترین الفاظی هستند که بکار می‌روند.

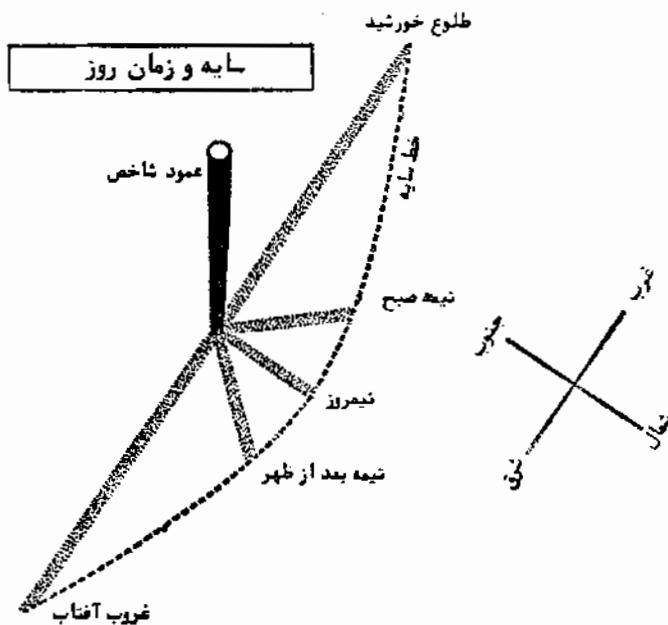
اما اگر قرار است در تقسیمات مربوط به ساعات روز از حالات خورشید کمک بگیریم چرا اینکار را بنحو کاملتری به انجام نرسانیم؟ خوب می‌دانیم که خورشید دارای انواری است که پس از برخورد با اشیاء تولید سایه می‌کند. هنگامیکه خورشید در بلندای آسمان است سایه‌ها کوچکتر و کوتاهتر هستند. هنگامیکه خورشید پائین می‌آید و به افق نزدیک می‌شود بر طول سایه‌ها افزوده می‌گردد. ضمناً، در ساعات قبل از ظهر که خورشید در مشرق است سایه‌ها بطرف مغرب، و در بعد از ظهر که خورشید در مغرب است سایه‌ها بطرف مشرق متمايل می‌شوند. نظریه‌ی استفاده از سایه‌ی متحرک برای تعیین زمان، در قرن‌های بسیار دور و در میان ملل مصر و بابل رایج بود. شاید هم‌هرو دو سرزمین مذکور بترتیب مستقلی از این نظریه استفاده می‌کردند.

هر ابزاری که برای تعیین زمان از طریق سایه خورشید مورد استفاده قرار گیرد «شاخص آفتاب» نامیده می‌شود که به زبان انگلیسی به آن «سان‌دایل^۱» می‌گویند. واژه‌ی «دایل» از زبان لاتین گرفته شده است

1- Sun dial

که به معنای «روز» است. بنابراین، «ساندایل» چیزی است که بخش‌های زمانی روز را بوسیلهٔ حالات خورشید معین می‌کند.

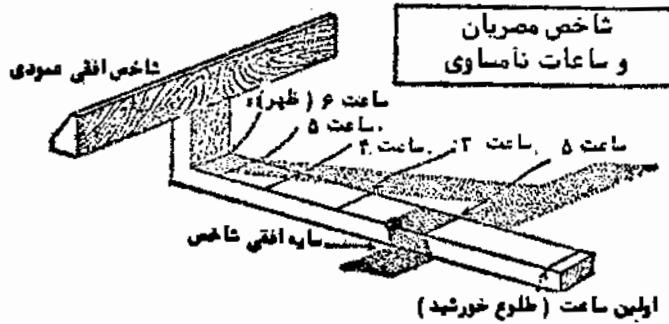
ساده‌ترین شاخص آفتاب یا ساندایل چیزی بیش از یک چوبه دستی ساده که بطور عمودی بزمین فرورفته باشد نیست. فرض کنیم شما حرکت سایه‌ی یک چوب‌دستی شاخص را از طلوع تا غروب آفتاب تعقیب کرده و در رأس سایه‌ها بر روی زمین علاماتی می‌گذارید. در پایان روز، اگر این علامتها را بیکدیگر متصل کنید مشاهده خواهید نمود که خطی منحنی در یکی از اطراف شاخص بوجود می‌آید. اگر خورشید بهنگام نیمروز مستقیماً بر بالای سر شما قرار می‌گرفت، سایه‌ی چوب‌دستی در آن لحظات محو می‌شد – که در آن صورت، خط سایه‌ی از وسط چوب‌دستی می‌گذشت و خطنهایی حاصله کاملاً مستقیم می‌شد.

البته بر روی کره زمین نقاطی وجود دارند که خورشید بهنگام نیمروز کاملاً بربالای آنها قرار می‌گیرد، اما شمال مصر و بابل را نمی‌توان در زمرة این نقاط قرار داد و تمام بخش‌های اروپا و آمریکا نیز قادر چنین نقطه‌ای هستند.

در بخش‌های شمالی کره‌ی زمین، خورشید نیمروز همواره کمی بطرف جنوب متمایل است، و بتایراین، سایه‌ی شاخص همیشه در بخش شمالی چوبدستی حرکت می‌کند. این سایه در نیمروز کوتاهتر از سایه‌ی چوبدستی در سایر ساعات روزی باشد، اما هر گز ناپدید نمی‌شود. شاخص فوق را نباید زیاد جدی گرفت. بهیک دلیل، بهتر است در عوض استفاده از چوبدستی، نوعی شاخص را مورد استفاده قرار دهید که دارای یک تختهٔ زیرین افقی و یک تختهٔ روئین عمودی با رأس صلیب گونه باشد. تخته‌ی زیرین را با میخ بزمین بکوپید. حالا، با آنکه خط حاصله باز هم منحنی خواهد بود، قسمتی از سایه‌ی صلیب در بالا همواره بر تختهٔ افقی زیرین خواهد افتاد.

یونانیها اینگونه شاخص را نومون (*gnomon*) می‌نامیدند. معنی این واژه بزبان یونانی «کسی که می‌داند» است. و اطلاق آن به شاخص آفتاب با آن دلیل بود که یونانیان معتقد بودند کسی که بتواند از طریق بکار گرفتن شاخص، ساعت را تعیین کند، کسی است که داند است (شاخص آفتاب محتملاً در سال ۵۷۵ قبل از میلاد از بابل به یونان برده شد، اما مصریان هزاران سال قبل از آن انواعی از شاخص‌ها را برای تعیین ساعت روز مورد استفاده قرار می‌دادند). بهر صورت، تعقیب سایه‌ی شاخص چه به دنبال یک خط منحنی باشد یا خطی مستقیم، آن خط را می‌توان به بخش‌های مختلفی تقسیم کرد و هریک از تقسیمات را نیز می‌توانیم با شماره‌ای مشخص نمائیم

و آنرا ساعت به نامیم. خط سایه‌ی حاصله را بنابر آنچه گفته شد به دوازده قسمت تقسیم کردند: یعنی ساعات روز به ۱۲ رسید و طبق استاندار موجود، این تقسیم‌بندی اول بار در بابل مرسوم شد زیرا مردم بابل عدد ۱۲ را خوش آیند می‌دانستند. ضمناً عدد ۱۲ که بسادگی به ۴-۳-۲ یا ۶ قابل تقسیم است، برای محاسبه‌ی بخش‌های روز رقمناسب و راحتی بشمار می‌رفت. در دوره‌ی باستان، روشهای ریاضی برای محاسبه‌ی تقسیمات و اجزاء بتکامل نرسیده بود. لذا هر عددی که بسادگی بر اعداد کوچکتری قابل تقسیم بود، رقم خوش آیند و مطلوبی بشمار می‌رفت.

امروزه، با توجه به علوم و روشهای نوین محاسباتی، ترجیح داده می‌شود که واحدها بر ۱۰ تقسیم گردند، ولی در بسیاری از اندازه‌گیریها هنوز از همان عدد قدیمی ۱۲ استفاده می‌شود. مثلاً هر فوت مساوی با ۱۲ اینچ، هر پوند مساوی با ۱۲ اونس، هر شیلنگ انجلیسی مساوی با ۱۲ پنس، هر فراس مساوی با ۱۲ دوچین و هر دوچین مساوی با ۱۲ عدد است.

اول باری که از ساندایل یا شاخص آفتاب استفاده شد، تقسیمات

یا ساعات روز بطور طبیعی از هنگام طلوع آفتاب شمارش می‌شدند. پایان ساعت ۶ را نیمروز و پایان ساعت ۱۲ را غروب می‌دانستند. بنابراین، برخلاف آنچه اکثر مردم می‌پندارند، ساعت ۱۱ مردم با بل مساوی با یکساعت بهنیمه شب مانده نبوده، و منظور از آن، یکساعت به غروب آفتاب مانده می‌باشد.

ساعت ۹ که به لاتین «نونا» خوانده می‌شود، بهنیمه‌ی دومین بخش روز اطلاق می‌شد، و درست در نیمه‌ی بین نیمروز و غروب پایان می‌رسید. همین نوع اطلاق به بشهای روز بود که مشکلاتی را در خواندن زمان باعث می‌گردید. مثلاً اطلاق نیمه‌ی نیمروز به ساعت ۹ باعث می‌شد تا شنونده فکر کند که منظور ظهر است. ما نیمروز را ظهر می‌نامیم، نیمه‌ی ثانویه‌ی صبح تا نیمروز را قبل از ظهر و نیمه‌ی اوایله‌ی نیمروز تا عصر را بعد از ظهر می‌خوانیم. کلیسا‌ای کاتولیک هنوز ساعات روز را برای انجام نیاشهایی که توسط کشیش هدایت می‌شود از طلوع خورشید محاسبه می‌کند. این ساعات شرعاً از «یک» که ساعت ۶ صبح عادی است شروع شده و پس به ۳ که ۹ بامداد، به ۶ که نیمروز و به ۹ که ۳ بعد از ظهر است ختم می‌گردد.

قصور خورشید

شاخص آفتاب‌دارای مشکلاتی نیز هست. مثلاً، اگر بگذاریم سایه بر روی یک سطح صاف بیفتد، مشاهده می‌کنیم که چنین سایه‌ای صحبتها با سرعت حرکت می‌کند و نزدیک ظهر از سرعت آن کاسته می‌شود. در ساعات ابتدائی بعد از ظهر نیز سرعت آن رو به افزایش می‌گذارد و هرچه بغرروب آفتاب نزدیک شویم بر میزان این سرعت افزوده می‌گردد.

این بدان معنی است که اگر شما خط سایه را به بخش‌های مساوی تقسیم کنید، ساعات صبح و عصر با سرعت خواهند گذشت، درحالیکه ساعات نیمروز طولانی خواهند بود. مصریان برای اجتناب ازبروز چنین اشتباهی، بخش‌های خط سایه را بطور نامساوی در نظر می‌گرفتند؛ بخش‌های مربوط به سایه آفتاب صبح و عصر بزرگتر و طولانی تر و بخش‌های شاخص ساعات نیمروز کوتاهتر بودند. و باین‌طریق می‌توانستند بطول مدت مساوی ساعات دست یابند.

روش دیگر برای جلوگیری از اشتباه، استفاده از سطح ناصاف برای افتادن سایه بود. بابلی‌ها در قرن سوم قبل از میلاد مسیح نوعی شاخص اختراع کردند که بخش زیرین آن شبیه به یک کاسه بود. این شاخص چنان‌طراحی شده بود که خط سایه در مسیر لبه‌ی کاسه حرکت می‌کرد و سرعت آن ثابت بود. در این شاخص، اگر خط سایه را به اندازه‌های مساوی تقسیم می‌کردند، می‌توانستند ساعات مساوی بدست آورند.

در طول سه‌هزار سال گذشته انواع بسیار زیادی شاخص آفتاب طراحی و ساخته شد، و این وسیله هنوز هم در زمرة قدمی ترین ابزار علمی بصورت اصیل خود مورد استفاده قرار می‌گیرد. بعضی از انواع شاخص را امروزه در پارک‌ها و زمینهای چمن بصورت شیئی تزیینی نصب می‌کنند تا به محیط زیائی ببخشد. متداول ترین شاخص آفتاب در عصر ما، همان نوعی است که انحنای سطح زیرین آن بطرف شمال قرار دارد؛ تمامی شاخص بصورت دایره‌ای صاف است و سایه‌ی آفتاب بر لبه آن می‌افتد. رومی‌ها نوعی شاخص ساخته بودند که مثل یک ساعت کوچک و قابل حمل بود، و در سال ۲۹۰ قبل از میلاد نیز یک شاخص بسیار بزرگ در داخل شهر نصب کرده بودند

که هر عابری با توجه بآن می‌توانست زمان را تشخیص دهد.
شکل دیگری که در رابطه با استفاده از شاخص آفتاب وجود دارد آنست که طول مسیر حرکت سایه در تمامی روزها مساوی نیست و در هر روز و هر فصلی تغییر می‌کند.

در تابستان و پائیز مسیر حرکت سایه هر روزه به طرف شمال تغییر می‌کند، و سپس، در ماههای زمستان و بهار، مجدداً متمایل به جنوب می‌گردد. البته این دلیل که سایه هر گز از محدوده‌های مشخصی منحرف نمی‌شود استفاده از شاخص کار بسیار بدی‌هم نیست. اگر علامات روی شاخص بصورت صحیحی کشیده شوند و سطح زیرین شاخص دارای طرح درستی باشد بعضی از بخش‌های سایه همواره بصورتی خط سایه را قطع می‌کنند که تشخیص زمان امکان پذیر خواهد بود.

متاسفانه، با اینحال، هرچه جهت سایه بطرف شمال تغییر کند، خورشید حرکت خود را از یک افق به افق دیگر با سرعت بیشتری ادامه می‌دهد. مثلاً، در شهر نیویورک، هنگامیکه سایه به شمالی‌ترین محدوده‌ی خود برسد، طول مدت روز فقط سه‌پنجم زمانی است که سایه در محدوده‌ی جنوبی خوش قرار گیرد.

در عین حال، خورشید هر روزه از افقی به افق دیگر می‌چرخد و سایه آن باید در ابتدا و انتهای شاخص حرکت کند. هنگامیکه روزها کوتاه‌تر هستند، سایه برای تکمیل سفر خود باید سریعتر حرکت کند. بطوریکه از طریق شاخص‌ها معلوم گردیده، در روزهای کوتاه سال ساعتها باید عجو لانتر حرکت کنند و در روزهای بلند از سرعت و عجله‌ی خود بکاهند.

در دوران اولیه سنجش زمان، مردم بدون هیچ اعتراضی، این

نارسائیها را تحمل می کردند: ساعتها به تناسب کوتاهی و بلندی روزها در اوقات مختلف سال هر گز مساوی نبودند، و هیچکس به این امر اهمیتی نمی داد.

(شاید شما در این مورد از خود بپرسید که اگر زمین با سرعت ثابتی حرکت می کند چرا روزها کوتاه و بلند هستند. ما به این سؤال شماره در مباحثت بعدی جواب خواهیم داد.) یکی دیگر از عیوب شاخص آفتاب این بود که فقط در روزهای آفتابی به کار می آمد. ابرها همواره در کار آن وقفه به وجود می آوردند. و البته، در شبها نیز نمی توانست کارش را ادامه دهد. برای اکثر مردم چنین تقاضی اهمیت نداشت: شب زمان خوابیدن بود و لزومی نداشت که بدانند چه ساعتی است و چقدر از شب گذشته یا به صبح مانده است. با اینحال، بر عرشی کشتهای و دراما کن نظامی همواره انسانهایی بودند که می بایست تمام شب را بیدار به مانند و مراقب اوضاع و جریانات باشند: زمان و ساعت برای آنها اهمیت زیادی داشت، خاصه آنکه افراد مجبور بودند در ساعت شب به نوبت کشیک بدهند و کسی حاضر نبود بیشتر از حد وظیفه تعیین شده بیدار بماند.

در ابتدا، احتمالاً، با تغییر وضعیت ستاره های مشخصی کوشش می شد تا طول شب را به دوازده بخش تقسیم کنند و از تقسیمات روز- مره تقليد نمایند. و آنگاه تعیین می شد که مثلاً هر شخص چند ساعت کشیک بدهد. عبری ها شب را به سه کشیک یا واج (Watch) تقسیم کرده بودند که هر کدام آن چهار ساعت طول می کشید. یونانیها و رومیها شب را به چهار کشیک سه ساعته تقسیم کرده بودند. به این ترتیب، سربازان و ملاحان مثلاً از رویدادهای کشیک اول یا دوم شب حرف می زدند. و امروزه برای یادآوری سیستم قدیمی سنجش زمان

هنوز عبارت شاعرانه‌ای که در آنروزها بسر زبانها جاری بود مورد استفاده قرار می‌گیرد: «کشیکهای صامت شب»

بهبود وضعیت خورشید

واما در درون چهار دیوار یها چگونه می‌توانستند زمان را تشخیص دهند: جاییکه نه آفتاب وجود داشت و نه هیچ ستاره‌ای؟ در این گونه محلها می‌باشد وسیله‌ای را قرار دهنده که حرکت دائمی داشته باشد و مثل اجرام سماوی هرگز از حرکت باز نایستد.

یکی از قدیمی‌ترین راه حلها، استفاده از یک شمع روشن بود. شمع بزرگی را بر سطح صافی قرار می‌دادند تا سرعت سوخت آن تقریباً ثابت باشد. اگر این شمع را در ساعات روز در کنار یک شاخص آفتاب روشن می‌کردند، در پایان هر ساعت بخشی از آن ذوب می‌گردید و شمع‌های مشابه را نیز از روی آن می‌ساختند و بر بدنی آنها علایم لازم رائبت می‌کردند و هر شخص با مشاهده باقیمانده شمع و توجه به علایم روی آن می‌توانست ساعت را تشخیص دهد. از چراغ روغنی نیز به همین منظور استفاده می‌شد: روغن موجود در محفظه‌ی شفاف چراغ با روشن شدن آن قطره قطره کاهش می‌بافت و از روی علایمی که براین محفظه‌ی شفاف قرار داشت و مقایسه‌ی روغن موجود با هر علامت به زمان واقع می‌شدند.

این شمعها در روزهای ابری نیز جانشین بسیار خوبی برای شاخص آفتاب به شمار می‌آمدند. در داخل ساختمانها نصب می‌شدند و هر گاه که نیازی به آنها نبود خاموششان می‌کردند، وعلاوه بر آنکه جانشین شاخص آفتاب بودند، نوعی پیشرفت در امر سنجش زمان نیز به حساب می‌آمدند.

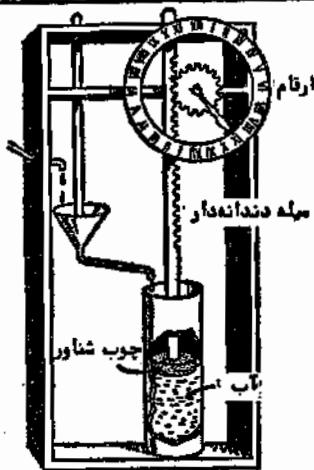
ساعت شیشه‌ای نیز یکی از بهترین وسایل سنجش زمان بود. این وسیله در سال ۲۵۰ قبل از میلاد اختراع شد و همه‌ی ما با آن آشنا هستیم. این ساعت دارای دو محفظهٔ شیشه‌ای بود که یک لولهٔ باریک به یکدیگر متصل‌شان می‌کرد. دانه‌های شن موجود در محفظهٔ بالاتر از طریق این لولهٔ باریک به آرامی به درون محفظهٔ پائینی می‌ریخت. سرعت ریختش دانه‌های شن و مقدار آن همواره ثابت بود و سعی می‌شد از شن خشک و خالص استفاده شود. در این محفظهٔ هم‌ا مثلاً به اندازهٔ یک ساعت کامل شن ریخته می‌شد. پس از پایان ساعت، آنرا وارونه می‌گذشتند – یعنی محفظهٔ پر پائینی در بالا قرار می‌گرفت و محفظهٔ خالی در پائین قرارداده می‌شد تا ساعت دیگر آغاز گردد. استفاده از ساعت شیشه‌ای نیمساعته برای سنجش و تشخیص زمان بر عرضهٔ کشتیها متداول بود و آنرا می‌توان ریشه‌ی اصلی سنجش زمان در کشتیهادانست. هنگامیکه هر نیمساعت به پایان می‌رسید، زنگی را می‌نوختند تا سایرین بتوانند زمان را تشخیص بدھند و تعداد دقفات طین صدای زنگ بستگی به ساعتی داشت که از شب می‌گذشت. مثلاً در نیمساعت اول، زنگ یکبار نواخته می‌شد و در نیمساعت ششم شش بار که علامت به پایان رسیدن ساعت سوم شب بود. در بعضی کشورها ساعت را از نیمه شب محاسبه می‌کردند: نیم ساعت پس از نیمه شب یک زنگ و در ساعت یک دو زنگ نواخته می‌شد. و بالاخره در ساعت چهار هشت ضربه نواخته می‌شد که علامت به پایان رسیدن یک کشیک بود. و از آن پس، شمارش کشیک جدیدی آغاز می‌گردید.

به این ترتیب، در طول شب‌انه روزشش مرحله کشیک وجود داشت که هریک با هشت زنگ به پایان می‌رسید. برای ما شاید چنین امری

عجیب و بفرنج باشد، اما در یاتوردان آنروز گار با مشاهده‌ی وضعیت خورشید و ستاره‌ها به‌خوبی می‌فهمیدند که زنگ نواخته شده مربوط به کدامیک از کشیک‌های شش گانه‌ی شبانه‌روز است. برای آنها این مسأله اهمیت داشت که بدانند چه میزانی از کشیک به پایان رسیده و زنگها این پاسخ را در اختیارشان می‌گذاشتند.

نوع مشابه این اختراع، ساعت آبی یا «کلپسیدرا» (clepsydra) بود که احتمالاً در مصر ساخته شد و به یونان و روم انتقال یافت. در این نوع ساعت، آب از یک محفظه‌ی باریک وارد محفظه‌ی بزرگی می‌شد و جمع می‌گردید. سرعت قطرات آبی که وارد محفظه‌ی زیرین می‌شد همواره ثابت بود و لذا در مدت زمان معینی پرمی‌شد. از طریق علایمی که بر روی این محفظه نقاشی می‌شد و میزان آبی که درون آن را فرا می‌گرفت می‌توانستند زمان را تشخیص دهند.

کلپسیدرا یا ساعت آبی

نوع بیشتر فته‌ی ساعت آبی، در داخل محفظه‌ی زیرین دارای شیشی شناوری بود که بر روی آب قرار می‌گرفت و همراه با سطح آب به بالا می‌آمد. این شیشی شناور به یک میله‌ی دندانه‌دار متصل بود که دندانه‌های آن با بالا آمدن آب دندنه‌ای را می‌چرخاند. دایره‌ی دواری با یک عقربه به این دندنه وصل می‌شد. هنگامیکه سطح آب بالا می‌آمد این دایره می‌چرخید و عقربه آن بر روی علایمی که بر روی یک دایره‌ی نقاشی شده بود حرکت می‌کرد و

از طریق خواندن این علایم ساعت را تشخیص می‌دادند (این ساعت از برخی جهات به ساعتهای امروزی شباهت داشت).

ساعت آبی را می‌توان پیش‌فته‌ترین زمان سنج دوران باستان نامید. در سال ۸۰۰ میلادی، خلیفه‌ی عرب، هارون‌الرشید یک ساعت مکانیکی به شارلمان هدیه کرد. این اولین ساعت مکانیکی بود که بد دست اروپائیان رسید، و در سال ۱۳۰۰ میلادی اولین ساعت مکانیکی اروپائی در نقطه‌ای در شمال ایتالیا یا جنوب آلمان ساخته شد: دنده‌هایی که کارکتری حرکت عقربه را بر عهده داشتند از وزنه‌ی آویزانی نیرو می‌گرفتند. در این ساعت از ریزش آب خبری نبود و کسی از بخار و خشک شدن آب نگران نمی‌شد. اینگونه ساعتها را ابتدا بر روی عمارت‌بلندی نظیر کلیساها نصب می‌کردند تا تمام مردم شهر قادر به استفاده از آنها باشند. در سال ۱۴۷۲ یک ستاره‌شناس آلمانی موسوم به «رجیومانتانوس» (نام واقعی او ژان مولر بود) در رصدخانه‌ی خود از ساعتهای وزنه‌ای استفاده می‌کرد. در سال ۱۵۵۰ با استفاده از فنر مارپیچی به جای آویزان کردن وزنه برای حرکت دادن دنده‌ها تحول جدیدی در دنیای سنجش زمان به وجود آمد. فنر مارپیچی باعث می‌شد تا امر تولید ساعتهای کوچک ممکن گردد. و از آن‌پس، اینگونه ساعتها مختص ساختمان کلیساها نبود و می‌توانست به منازل مردم نیز بردۀ شود.

نقطه‌ی عطف

هیچ‌کدام از ساعتهایی که به صورت مکانیکی، به وسیله‌ی بالا آمدن آب یا از طریق فشار وزنه کار می‌کسردند کاملاً دقیق نبودند. اگر کسی می‌توانست زمان را با یک ساعت کم و زیاد اعلام کند، آدم

خوب شختی به شمار می‌آمد. بهترین ساعت مکانیکی، حتی تا سال ۱۶۵۱ حداقل ۵ دقیقه در روز جلوی افتادیا عقب می‌ماند (شاید در آن روزها این مقدار اشتباه چندان اهمیتی نداشت). در آن سالها قطاری وجود نداشت که مجبور باشد رأس ساعت تعیین شده حرکت کند، یا رادیو و تلویزیون اختراع نشده بود که مجبور باشند بدون یک ثابته تأخیر بر نامه‌های خود را شروع کنند و ادامه بدهند.

برای ساختن وسایل دقیق‌تر، لازم بود که از چیزهای قابل اعتماد تری استفاده شود: چیزهایی که از قطرات آب یا وزنه آویزان دقیق‌تر و مطمئن‌تر باشد.

سال ۱۵۸۱ را باید نقطه‌ی عطفی در تاریخ تولید ساعت دانست. در آن سال، یک جوان هفده ساله ایتالیائی به نام گالیله بر سقف کلیسای پیزا چلچراغی را مشاهده کرد که در حال چرخش بود. او متوجه شد که حرکت چلچراغ با قوس بزرگ یا کوچک در زمان معینی انجام می‌شود. گالیله این امر را با زمان گیری از روی ضربان نبض خود آزمایش کرد و به نتیجه‌ی مثبت رسید.

یک پاندول (وزنه‌ای که به سیله‌ی یک نخ یا میله آویزان باشد، و نام آن از یک واژه‌ی لاتین که به معنی چرخیدن است اقتباس شده) در زمان معینی از طرف سه طرف دیگر می‌رود: زمان نوسان پاندول بستگی به طول آن دارد. طول پاندول را می‌توان تنظیم کرد، مثلاً طول نخ یا میله را می‌توان به نحوی انتخاب کرد که در هر ثانیه یک قوس یا تاب بزند. مادرین مرسن ریاضی‌دان فرانسوی در سال ۱۶۴۳ کشف کرد که چنین پاندولی باید ۳۹/۱ اینچ طول داشته باشد.

در حدود سال ۱۶۵۷، یک ستاره‌شناس آلمانی به نام کریستیان هویگنز ساعتی اختراع کرد که در آن یک وزنه آویزان باعث به-

حرکت در آوردن یک پاندول می‌شد و حرکت مستمر پاندول (به جای حرکت وزنه) موتور ساعت را به حرکت در می‌آورد. این «پدر بزرگ‌های» ساعتهای امروزی دارای قابلیت اعتماد بیشتری از انواع قبل از خود بودند، و در واقع، هنوز هم مورداً استفاده قرار می‌گیرند. حتی اولین ساعت پاندولی بیش از ده ثانیه در روز جلو یا عقب نمی‌افتد. تا سال ۱۷۳۰ این میزان خطأ به یک ثانیه کاهش یافت. تا سال ۱۸۳۰ میزان آن به $\frac{1}{10}$ ثانیه، تا سال ۱۸۸۵ به $\frac{1}{100}$ ثانیه و تا سال ۱۹۲۵ به $\frac{1}{1000}$ ثانیه در روز کاهش یافت.

واژه‌ی «کلاک» که به زبان انگلیسی به اینگونه ساعتها اطلاق می‌شود، یادآور دورانی است که کلیساها مسؤولیت نگهداری وقت را بر عهده داشتند: زنگ‌های کلیسا مردم را متوجه گذشت زمان می‌کرد و همانطوری که بر عرضه‌ی کشتبها معمول بود، با این تفاوت که هر زنگ علامت گذشت یک ساعت به شمار می‌آمد، مردم شهرها را از وقت شبانه روز آگاه می‌ساختند، و ساعات از یک شروع و به دوازده ختم می‌شدند. واژه‌ی «کلاک» در اصل به معنی زنگ بود، زیرا فرانسویها به زنگ کلوش می‌گویند و انگلیسیها آنرا کلاک تلفظ می‌کنند (البته در نحوه‌ی نگارش آن نیز در زبان انگلیسی تغییری داده شده است).

با اینحال، استفاده از ساعت پاندول دار در کشتبها غیر ممکن بود زیرا حرکت کشتبی باعث می‌گردید تا حرکت پاندول متغیر شود و زمان صحیح به دست نیاید. اما کشتبها نیاز مبرمی به ساعت داشتند.

خوب‌بختانه، چیزهایی کوچک‌تر از پاندول نیز می‌توانند حرکت

مستمر داشته باشند. یک فنر مرغوب و ساخته شده از فولاد نرم (مثل فنری که در سال ۱۶۷۵ به وسیله‌ی هویگنز ساخته شد) می‌تواند به نحوی جمع و گشاده شود که حرکت ثابتی را به وجود آورد. اگر چنین فنری به آهستگی بوسیله‌ی یک فنر غیر قابل کوک و اصلی دیگر به حرکت در آید، قادر خواهد بود موتور یک ساعت را به کار اندازد، و به وسیله‌ی آن می‌توان ساعتهايی با اندازه‌های بسیار کوچک تولید نمود (با اینکه ساعتهاي کوچکی بدون فنر موئی در سال ۱۵۱۰ ساخته شده بود اما نظم و دقیق را نداشت و نمی‌توانست ساعات و دقایق را با دقیق مورد نظر نمایش دهد). ساعتهاي کوچک که بتوانند در جیب جای بگیرد مطمئناً در مقابل لرزشها و حرکتهاي کشتهای نیز می‌توانست مقاوم باشد. اینگونه ساعتها می‌توانست در دسترس کشیکها قرار گیرد، و لذا به آن «واچ» اطلاق شد که به معنی کشیک و مراقب بود.

پس از جنگ جهانی اول استفاده از ساعتهاي کوچک برای کسانی‌که قدرت خربز آنرا داشتند متداول شد: زنجیری به آن می‌بستند و آنرا در جیب جلیقه‌ی خود جای می‌دادند. و چند سال بعد این ساعتهاي جیبی جای خود را به ساعتهاي مچی دادند. من و شما امروزه در هر مکانی و هنگام اشتغال بهر کاری می‌توانیم ساعت خود را بر مچ دست داشته باشیم. من بدون ساعت همواره احساس می‌کنم که عریان هستم. و همه‌ی ما تا این حد به ساعت عادت کرده‌ایم.

تساوي ساعات

از زمان ساعتهاي شمعی تاکنون، کلیه‌ی ابزار سنجش زمان به اتحاد مختلف باعث تغییراتی در واحدهای زمانی فرضی بوده‌اند.

همانطور یکه قبل؟ گفتم، سایه‌ی خورشید بر شاخص‌های آفتاب‌دارای سرعتهای متغیری است و این سرعتها به زمان و روزهای مختلف سال بستگی دارد. لذا ساعات هر روز با توجه به وضعیت فصول هر سال کوتاه و بلند می‌شوند. (ساعاتی که بنا به وضعیت فصول بلند و کوتاه می‌شوند به ساعات «موقعی» موسوم هستند). در ساعتهای شمعی که سرعت سوخت شمعها تقریباً در تمام فصول یکسان است (در هوای گرم شمعها با سرعت بیشتری می‌سوزند و ذوب می‌شوند).) دقت و نظم بیشتری برای سنجش ساعات وجود دارد. ماسه، آب، وزنه، پاندول و فنر نیز در تمام فصول سال‌دارای حرکت ثابت و معینی می‌باشند. بنابراین، اندیشه‌ی مختربین و ابداعگران به استفاده از وسائلی معطوف شد که بتوانند ساعات مساوی در اختیار انسان بگذارند و امر سنجش زمان را به لزوم حضور خورشید محدود نگذارند.

اندیشه‌ی مساوی ساعات را که به اختراع ساعت مکانیکی منجر شد می‌توان آخرین و کاملترین ابداع به شمار آورد. اما تسا حدود سالهای ۱۶۰۰ نیز کوشش به عمل می‌آمد تا ساعتها را طوری بسازند که قادر به ثبت ساعات غیرمساوی فصول باشند. به حال، با اختراعات جدید، پسر توانت روزها را به ساعاتی تقسیم کند که دارای طول زمانی مساوی باشند. بنابراین، نتیجه گرفته شد که بعضی از روزهای سال کوتاهتر از ۱۲ ساعت می‌باشند و بعضی دیگر بیش از این مقدار. شباهم به همین ترتیب بنا به فصول سال کوتاه و بلند می‌باشند: اما شباهم روز چطور؟

حتی انسانهای بدوى نیز می‌دانستند که به هنگام کوتاه بودن روزها، شبها طولانی‌تر هستند و با بلندتر شدن روزها، شبها کوتاهتر می‌شوند. استفاده از ابزار سنجش زمان ثابت کرد که این رابطه بسیار

دقیق و ثابت است: هر چه روزها کوتاهتر شوند، شبها بهمنان اندازه بلند می‌شوند و بالعکس. اما شبانه روز همواره ۲۴ ساعت است و هر گز تغییر نمی‌کند. لذا، مدت ۲۴ ساعته‌ی شبانه روزی بیش از ساعات متغیر روز یا شب اهمیت یافت.

امروزه، با آنکه دوهزار سال از ثبوت اندیشه‌ی بیست و چهار ساعته بودن شبانه روز می‌گذرد، ما هنوز بنا به عادات کهن چرخش شبانه روز را پذیرفته و به آن نامی نداده‌ایم؛ این چرخش را یک «روز» می‌نامیم در حالی که اطلاق «روز» به این چرخش صحیح نیست و روز بمعنی آن تعداد ساعتی است که خورشید در آسمان دیده می‌شود. در اکثر زبانها، روز را به معنی مدت زمان بین طلوع تا غروب خورشید می‌دانند. اما از این واژه، گاهی، تمامی ساعات شبانه روز نیز استنبط می‌شود. مثلاً، روز ۳۱ خرداد را بلندترین روز سال می‌دانیم. که اگر منظور مان روز ۲۴ ساعت باشد، ۳۱ خرداد هیچ اختلافی با سایر روزهای سال ندارد. اما از نظر طول مدت روشنایی خورشید، این روز از سایر روزهای سال طولانی‌تر است.

به علاوه، ساعتهای تولید شده‌ی امروز هنوز هم بر مبنای ۱۲ ساعت روز کار می‌کنند نه ۲۴ ساعت شبانه روز. مثلاً وقتی می‌گوییم ساعت سه، باید مشخص نماییم که منظور مان کدامیک است: ساعت سه روز یا ساعت سه شب؟ بنابراین، می‌توان ادعا کرد که انان هنوز عادت دو هزار ساله‌ی خود را از یاد نبرده است و شمارش بخشهاي شبانه روز را بهمنان ترتیب دوهزار سال پیش انجام می‌دهد.

تقسیم ساعت

با ثبیت اندیشه‌ی تساوی ساعات، بشر برای مهولت بیشتر در

امر سنچش زمان برآن شد تا هر ساعت رانیز به بخش‌های مساوی تقسیم کند. هنگامی که استفاده از ساعتهای پاندولی متداول شد، نیاز بشر در تشخیص زمان به جای رسید که وادار گردید ساعتها را به بخش‌های کوچکتر تقسیم نمایند.

با تنظیم دنده‌های ساعت، این امکان به وجود آمد که عقربه‌ی دیگری بدندنه‌ی شمارنده متصل گردد. سرعت این عقربه ۱۲ برابر عقربه‌ی اولیه بود. با هر چرخش عقربه‌ی قدیمی که نشانه‌ی یک ساعت بود، عقربه‌ی جدید ۱۲ مرتبه به دور صفحه‌ی مدرج می‌چرخد. هر دور این عقربه را $\frac{1}{12}$ ساعت می‌خوانندند.

اگر فضای موجود بین علایم ساعت را به پنج بخش تقسیم می‌کردن، هرباری که عقربه‌ی جدید یکی از این بخشها را طی می‌کرد، به آن دقیقه می‌گفتند. در زبان انگلیسی به این بخش جدید مینت (Minute) گفته می‌شود که از واژه‌ای لاتین به معنی کوچک گرفته شده است. حتی در سالهای بسیار قدیم نیز ساعت را به نیم و به ربع تقسیم می‌کردند، که ما هنوز هم می‌گوئیم نیمساعت دیگر، یا هفت و نیم، یا یک ربع به‌چهار. گرچه پس از تقسیم ساعت به دقیقه، ما می‌توانستیم بگوئیم «۵ دقیقه بعد از شش» یا «هفده دقیقه به‌چهار»، برای تعیین و بیان دقیقتراز زمان می‌گوئیم «شش و پنج دقیقه» یا «سه و چهل و سه دقیقه» امروزه در اکثر زبانها برای نوشتن ساعت از چهار رقم استفاده می‌کنند: دو رقم اول از سمت چپ گویای ساعت است و دو رقم سمت راست برای بیان دقیقه‌ها مورد استفاده قرار می‌گیرد؛ مثلاً «۰۵/۱۵» یعنی پانزده دقیقه بعد از ساعت پنج یا «۱۷/۳۲» یعنی سی و دو دقیقه بعد از ساعت پنج بعد از ظهر.

امروزه حتی عقربه‌ی دیگری نیز بر عقربه‌های پیشین اضافه شده

است که ثانیه‌ها را نشان می‌دهد. حرکت این عقربه از هریک از واحدهای قبلی و رسیدنش به علامت ثانوی، یک ثانیه یا $\frac{1}{60}$ دقیقه است. هر دور کامل این عقربه را یک دقیقه می‌نامیم. این واحد را به آن دلیل ثانیه نامیده‌اند که واحد ثانویه سنجش زمان کمتر از یک ساعت است. این عقربه‌ها به ترتیب عبارتند از: عقربه‌ی کوچک و درشت ساعت شمار، عقربه‌ی بزرگ و درشت دقیقه شمار و عقربه‌ی باریک و بلند ثانیه شمار.

شما قطعاً مایلید بدانید که دلیل تقسیم هر ساعت به شصت دقیقه و هر دقیقه به شصت ثانیه چه بوده است و چرا این بخشها مثلاً به ۱۰۰ تقسیم نشده‌اند.

استفاده از رقم ۶۰ اول بار در بابل متداول شد. بابلی‌ها این رقم را دراکثر محاسبات خود مورد استفاده قرار می‌دادند زیرا رقم ساده‌ای بود و به سادگی به بخش‌های مختلفی تقسیم می‌شد. قبل از در مورد دلیل استفاده‌ی بابلی‌ها از رقم ۱۲ شرحی دادم و گفتم که علت علاوه‌ی مردم بابل به ۱۲، قابلیت تقسیم این رقم به اعداد متعددی بود: مثلاً به سادگی به ۴-۳-۲ و ۶ قابل تقسیم بود. و پس از آن، تنها رقمی که به سادگی به ۴-۳-۲ و ۶ و حتی به ۵ تقسیم می‌شود رقم ۶۰ است. این رقم به ارقام درشت‌تری نظیر ۱۰-۱۵-۲۰-۳۰ نیز قابل تقسیم است.

هر ثانیه نیز به ۶۰ قسم تقسیم می‌شود تا در محاسبه‌ی زمانهای کوتاه‌تر از یک ثانیه مشکلی پیش نیاید. با تمام پیشرفت‌های علمی عصر ما، مردم عادی هنوز اهمیتی برای برهه‌های کمتر از یک ثانیه‌ی زمانی قابل نیستند مگر کسانی که با ورزش یا انواع مسابقات ورزشی سروکاردارند. اما دانشمندان و محققین مجبورند با بخش‌های کوچکتر

از واحدهای زیر ثانیه‌ی زمانی کار کنند و هر کدام را به حساب آورند.
 ضمناً، دانشمندان عادت دارند اندازه گیری‌های خود را بر
 مبنای سیستم متری انجام دهند، یعنی تمام واحدها را به ده تقسیم کنند
 و بخش‌های آن واحدها را نیز تا بینهایت به ده تقسیم نمایند. بر این
 مبنای، هر ثانیه حتی تا هزار بخش نیز درنظر گرفته می‌شود و هر بخش
 یک میلی ثانیه نام می‌گیرد، و اگر به یک میلیون تقسیم شود آن را
 میکرو ثانیه می‌نامند (پیشوندهای دسی، سانتی، میلی و میکرو در
 سیستم متریک معمول هستند تا تقسیمات ده‌هی اجزاء را مشخص
 سازند).

فصل دوم

برهه‌های زمین و آسمان

آغاز از وسط

با تقسیم بندی شبانه روز به ۲۴ ساعت، این سؤال پیش آمد که آغاز و پایان روز و شب یا ساعت را باید در چه برهه‌ای از شبانه روز در نظر گرفت. تا زمانی که روزها و شبها را جداگانه می‌ منجیدند چنین سؤالی وجود نداشت: روز با طلوع خورشید آغاز می‌شد و با غروب آن پایان می‌یافت. شب نیز با غروب خورشید شروع و با طلوع آن خاتمه می‌یافت. اولین تمايل دانشمندان و مردم آن بود که شمارش ساعت شبانه روز را بر مبنای ۲۴ ساعت ادامه دهند و توجهی به طلوع یا غروب خورشید که باعث اختلاف در شمارش ساعت و تقسیم بندیهای علمی می‌شد نداشته باشند.

مصریان شمارش ساعت شبانه روزی را از طلوع آفتاب شروع کردند و عبریها غروب آفتاب را مرحله‌ی آغازین ساعت در نظر گرفتند. حتی امروزه، تعطیلات مذهبی و اعياد رسمی یهود نظیر «روش هاشوناه» (سال نو) و «یوم کیپور» (روز اصلاح یا کفاره) از غروب آفتاب آغاز و به غروب آفتاب ختم می‌شود.

مسیحیان نیز تا حدودی همین رسومات را حفظ کرده‌اند. مثلاً اطلاق واژه‌ی غروب کریمس یا غروب سال نو به غروب روز قبل از اعیاد فوق میین این پیروی است.

در عمل، آغاز کردن شبانه‌روز از طلوع یا غروب آفتاب دارای اشکالات زیادی است. علت عده‌ی این اشکالات تغییراتی است که به مناسب فصول مختلف سال در ساعات طلوع و غروب خورشید پذیدار می‌شود. مثلاً در تهران، تابستانها، خورشید خیلی زودتر از زمستان طلوع می‌کند و در زمستان، طلوع آفتاب دیرتر انجام می‌شود. غروبه‌اهم به‌همین ترتیب، در تابستانها دیر فرا می‌رسد، در صورتی که در زمستان خورشید خیلی زودغرب می‌کند: در زمستان هنگامی که برای رفتن به‌سر کار یا مدرسه از خواب بر می‌خیزیم می‌بینیم که هوا تاریک است. اما در تابستان، ساعتی پس از طلوع آفتاب به مدرسه یا به‌سر کار خود می‌رویم و ساعتها پس از بازگشت به‌منزل نیز می‌توانیم خورشید را در آسمان ببینیم. با تغییراتی که در زمان طلوع و غروب آفتاب در فصول مختلف سال پیش می‌آید، زمان بین طلوع تا طلوع یا غروب تا غروب آفتاب کمتر یا بیشتر از ۲۴ ساعت خواهد بود.

اینگونه تغییرات در جوامع کشاورزی اهمیت چندانی ندارند زیرا امور روزمره با طلوع و غروب آفتاب شروع و ختم می‌شود. اما در زندگی مصنوعی شهری، این تغییرات اهمیت زیادی دارند و لازم است که مبنای ثابت‌تری برای شمارش ساعت‌های در نظر گرفته شود.

«مبنای ثابت‌تر» می‌توانست زمانی باشد که خورشید مستقیماً در بالای سر قرار می‌گیرد، یعنی نیمروز: فاصله‌ی نیمروز تا نیمروز همواره ۲۴ ساعت است و فصول مختلف تغییری در این فاصله نمی‌دهند. در نتیجه، شمارش ساعت‌های شبانه روز از نیمروز عملی‌تر به نظر

می رسید و رومیها از این قاعده پیروی کردند. یکساعت بعدازنیمروز ساعت یک خوانده می شد و دو ساعت پس از آن ساعت ۲ و به همین ترتیب... در ساعت ۱۲، نیمه شب فرا می رسید، و شمارش مجدداً از یک آغاز می شد: یکساعت بعدازنیمه شب را ساعت یک و ۱۰ ساعت بعداز آن را ساعت ۱۰ می خواندند تا ظهر که شمارش به ۱۲ به معنی به نیمروز ختم می شد.

(فواصل ۱۲ ساعته بین نیمروز و نیمه شب به صورت عادتی باقی ماند و با اینکه اینگونه شمارش ساعات ربطی با شروع یا خاتمه‌ی روز و شب نداشت، مجموع دوره‌ی دو گانه‌ی شمارش را امروزه شبانه‌روز می نامیم. در بخش‌های بعدی این کتاب ملاحظه خواهید کرد که نیروی عادت بسی قوی‌تر از رابطه‌ای است که ما برای سنجش زمان در نظر گرفته‌ایم.)

در زبان‌های اروپائی برای مشخص کردن هر یک از نیمه‌های شبانه‌روز از پسوند «A.M.» و «P.M.» استفاده می کنند: «A.M.» پسوندی است که برای مشخص کردن ساعات بین نیمه شب تا نیمروز مورد استفاده قرار می گیرد و «P.M.» به ساعات بعداز نیمروز تا نیمه شب اطلاق می شود.

شبانه‌روز ۲۴ ساعته می تواند از ۱۲ ظهر یا ۱۲ شب آغاز گردد. شروع از نیمروز، بر مبنای تقسیماتی که مصریان قدیم برای شبانه‌روز قائل بودند، باعث از دست رفتن نیمی از روز کار می شود: مثلاً برای ارائه گزارش فعالیتها خود در روز پنجم اردیبهشت مجبور خواهیم شد فعالیتها نیمه‌ی اول روز را به حساب چهارم اردیبهشت و فعالیتها نیمه‌ی دوم آنرا به حساب پنجم اردیبهشت بگذاریم. که اگر به این صورت عمل می کردیم با مشکلات فراوانی روبرومی شدیم.

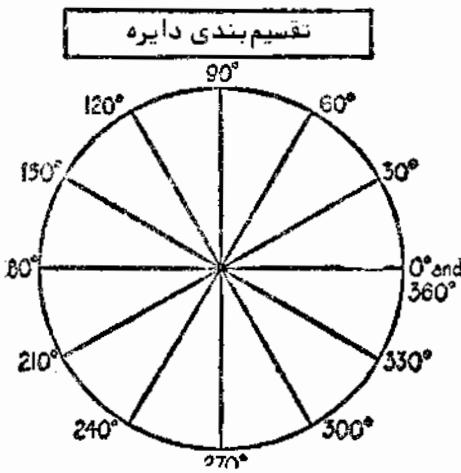
بنابراین، منطقی ترین راه، آغاز روز (از نظر محاسبه‌ی تقویمی) در ساعت ۱۲ نیمه شب بود که همه یا تقریباً نیمی از مردم در خواب هستند و پس از بیدارشدن، تمام روز را فرست فعالیت خواهند داشت و ثبت و گزارش آن نیز ساده و بدون دردرس است.

ستاره‌شناسان که تمام شب را به کار می‌پردازند (و روزها می-خوابند) به دلیل فوق الذکر مایل بودند ساعات شبانه روز از نیمروز آغاز شود تا بتوانند گزارش تقویمی فعالیت خود را با سهولت بیشتری تنظیم کنند. تقویم ستاره‌شناسان همواره نصف شبانه روز از تقویم عادی عقب ترس بود؛ مثلاً ساعت ۳ قبل از ظهر روز پنجم اردیبهشت برای ستاره‌شناسان ساعت ۱۵ روز چهارم اردیبهشت به حساب می‌آمد. از سال ۱۹۲۵ به بعد، ستاره‌شناسان نیز به تعییت از مردم عادی و سایر دانشمندان، نیمه شب را به عنوان نقطه‌ی آغاز شبانه روز پذیرفتند و امسروزه گزارشاتشان از نظر تقویمی تفاوتی با سایرین ندارد.

تقسیم‌بندی سماوی (آسمانی)

در امر سنجش زمان، در نظر گرفتن لحظه‌ای که خورشید مستقیماً در بالای سر یا در سمت الرأس قرار می‌گیرد امروزه اهمیت زیادی یافته است. بابلی‌ها کوشش می‌کردند تا وضعیت اجرام سماوی را علامت گذاری کنند و برای سهولت در این امر، آسمان را با تصور یک سلسله خطوط فرضی بین شمال و جنوب تقسیم‌بندی کرده بودند. از نظر آنها، تمامی گنبد آسمان به ۳۶ خط فرضی تقسیم می‌شد (پاسخ این سؤال که چرا ۳۶ خط در نظر گرفته بودند بعداً داده خواهد شد).

خطوطی که آسمان را تقسیم می‌کردن به پلکانی شبیه بودند که از سمت الرأس تا افق کشیده شده باشد. این ۳۶ خط را «دیگری» با درجه می‌خوانند که از لاتین گرفته شده و به معنی قدم یا پله‌های پائین بود. از دوران بابلی‌ها بود که دوایر و اجسام به ۳۶ درجه تقسیم شدند و امروزه نیز همین تقسیم‌بندی در کلیه‌ی علوم معمول است.

بسیاری تقسیم‌بندی‌های دیگر نیز درجه خوانده می‌شود که ربطی با درجه‌بندی دوایر ندارد؛ مثل درجه‌ی حرارت و برودت، درجه‌ی فشار و غیره.

فاصله‌ی بین دونقطه از يك نیمه دایره تا نیمه دیگر، مثلاً از يك افق تا افق دیگر در گبد فلك یا آسمان، نصف ۳۶۰ یعنی ۱۸۰ درجه است. فاصله‌ی بین افق تا سمت الرأس نصف ۱۸۰ یعنی ۹۰ درجه است.

هر درجه به ۶ دقیقه‌ی هندسی و هر دقیقه‌ی هندسی به ۶ ثانیه‌ی هندسی تقسیم می‌شود. در این نوع تقسیم‌بندی نیز در می‌باشیم که

بابلی‌ها از همان گرایش خود به رقم ۶۰ استفاده کردند.

ابتدا فرض می‌شد که در لحظه‌ای که سایه‌ی شاخک آفتاب به کوتاهترین اندازه بر سد خورشید در سمت الرأس قرار دارد و ظهر است. اینگونه محاسبه چندان هم دقیق نبود. در سال ۱۷۳۱ یک انگلیسی به نام «جان هادلی» وسیله‌ای اختراع کرد تا این محاسبه را به نحو دقیق‌تر انجام دهد. این وسیله را امروز «سکستانت» می‌نامیم و شامل قوسی است که یک ششم دایره بوده و به صد و بیست بخش تقسیم و درجه‌بندی شده که هر بخش مساوی با نیم درجه‌ی هندسی است.

سکستانت دارای دو آئینه می‌باشد. یکی از آئینه‌ها برای دیدن افق مورد استفاده قرار می‌گیرد. (این دستگاه در دریا بهتر کار می‌کند زیرا تپه و درخت و خانه‌ای در مسیر دید آئینه‌ی آن نیست تامانع رؤیت افق حقیقی شوند). آئینه‌ی دوم مخصوص رؤیت خورشید است. نتیجه آنکه زاویه‌ی بین دو آئینه، در زمانی که کاملاً تنظیم شده باشد، مساوی نصف مقداری است که خورشید بر بالای افق قرار گرفته باشد. (چرا نصف؟ این امر بعوانین بصری انعکاس بستگی دارد که در این مبحث نمی‌توانیم به آن به پردازیم).

زاویه‌ی بین آئینه‌ها را می‌توان به وسیله‌ی دو خط کش مدرجه‌ی که به آنها متصل بوده و بر روی علایم روی دسته‌ی دستگاه حرکت می‌کنند اندازه گیری کرد. هر علامت مساوی با نیم درجه است، اما ارتفاع خورشید را با درجه‌ی کامل تعیین می‌کنند، زیرا زاویه‌ی بین آئینه‌ها باید دوبرابر شود. وقتیکه خورشید ۹۰ درجه بالای افق قرار گرفته باشد، طبق اندازه گیری سکستانت، ظهر فرا رسیده است.

خط فرضی شمالی-جنوبی که از طریق سمت الرأس عبور می‌کند از افق ۹۰ درجه فاصله دارد و خورشید در نیمروز باید از آن

عبور نماید . لذا این خط نصف النهار نامیده می شود . با مقایسه هی ساعت ونتیجه ای که از دستگاه سکستانست گرفته می شود می توان زمانی را که خورشید از نصف النهار عبور می کند تعیین کرد . و در صورتی که ساعت جلو رفته یا عقب مانده باشد می توانیم آنرا تنظیم نمائیم . بهر حال ، وسائل مدرن سنجش زمان ، امروزه چنان دقیق هستند که می توان خورشید را طبق آنها تنظیم کرد . من بدلا لیل متعددی ، در بخش های دیگر این کتاب ، بر این تعریف خواهم کرد که فاصله هی زمانی بین دو مرتبه حرکت خورشید از نصف النهار همواره ۲۴ ساعت نمی باشد .

خورشید در مقطع نصف النهار تا ۱۵ دقیقه تأخیر یا تعجیل دارد : گاهی در ساعت ۱۱-۱۲:۴۵ به نصف النهار می رسد و گاهی دیگر در ساعت ۱۲-۱۵ از نصف النهار عبور می کند .

آیا این امر دلیلی بر عدم ثبات چرخش زمین است ؟ برای پاسخگوئی به این سؤال ، باید به خاطر داشته باشیم که خورشید تنها چیزی نیست که طلوع می کند ، از نصف النهار می - گذرد و غروب می کند ، بلکه اجرام سماوی دیگر نیز به همین ترتیب آشکار و پنهان می شوند .

فرض کنید که به جای خورشید ، ستاره هی معینی هر شب در آسمان ظاهر شده و در ساعت معینی نصف النهار را قطع می کند . در این صورت ملاحظه می نماییم که فاصله هی زمانی بین دو مرتبه عبور این ستاره از نصف النهار ۲۴ ساعت است و این مدت در تمام شبانه روز های سال مساوی است . ستاره ، برخلاف خورشید ، حرکت ثابتی دارد . ستاره ها در طلوع و غروب خویش حتی یک ثانیه هم تأخیر یا تعجیل ندارند . و تمام ستاره ها ، بدون استثناء ، نصف النهار را در لحظه هی معین و بدون

تفییری قطع می‌کنند. فاصله‌ی زمانی بین دو مرتبه عبور ستاره را از نصف النهار، یک روز نجومی می‌نامند. با توجه به ثبات زمانی روز نجومی در تمام سال، نتیجه می‌گیریم که زمین دارای گردش ثابتی است. رفتار نامنظم خورشید نمی‌تواند دلیل گردش نامنظم زمین باشد، بلکه سایر حرکات زمین باعث ناموزون شدن حرکت و چرخش زمین به دور خورشید می‌گردد. فاصله‌ی زمانی بین دو مرتبه عبور خورشید از نصف النهار را روزخورشیدی می‌نامند. از آن نظر که روزخورشیدی به علت دیر و زود رسیدن خورشید به نصف النهار متغیر است، طول آن را بر مبنای معدل سالانه محاسبه می‌کنند و به آن روز مدنی می‌گویند. خورشید میانی یامدنی خورشیدی فرضی است که زمان حرکتش مثل ستاره‌ها ثابت باشد. در ساعات امروزی، ظهر موقعی فرا می‌رسد که این خورشید فرضی به نصف النهار رسیده باشد. و لذا ظهر حقیقی گاهی زودتر و گاهی دیرتر از ظهری است که از طریق این خورشید مدنی فرضی فرا می‌رسد.

زمان مبتنی بر خورشید مدنی را زمان میانه یامدنی می‌نامند و زمان حقیقی به زمان آشکار موسوم است. بنابراین در هر روز یک ظهر مدنی وجود دارد که با رسیدن خورشید فرضی به نصف النهار فرا-می‌رسد و یک ظهر حقیقی یا آشکار نیز هست که به زمان رسیدن خورشید حقیقی به نصف النهار اطلاق می‌گردد. این دو ظهر گاهی تا پانزده دقیقه باهم تفاوت دارند اما در طول سال چهار مرتبه با یکدیگر تلاقی می‌کنند. تفاوت بین دو نیم روز فوق را تساوی زمان می‌نامند.

شما حالا انتظار خواهید داشت که روز مدنی خورشیدی با حذف عدم تساوی حرکت خورشید، کاملاً مساوی با روز تقویمی باشد، در صورتی که این طور نیست: طول روز مدنی دقیقاً ۲۴ ساعت

است. امسا روز حقیقی و تقویمی که با دستگاه های دقیق امروزی اندازه گیری شده است تقریباً چهار دقیقه کوتاهتر است: مدت دقیق آن ۲۳ ساعت و ۵۶ دقیقه ۴/۰۹ ثانیه می باشد.

تقسیمات زمین

بسیاری از متفکرین یونانی معتقد بودند که زمین گرد و کروی است. برخی از نقشه های مربوط به دنیای شناخته شده آن زمان که توسط دانشمندان یونانی رسم می شد دارای علامی خطی شمالی - جنوبی بودند، شبیه همان خطوطی که با بلی ها برای ترسیم آسمان در نظر می گرفتند. برای کسی که در آتن زندگی می کرد، خط شمالی - جنوبی آسمان که از سمت الرأس عبور می کرد، دقیقاً بر خطی شمالی - جنوبی قرار می گرفت که بر سطح زمین قوار داشت و آتن را قطع می کرد. به عبارت دقیق تر، این خط از محلی عبور می کرد که آن شخص در آن محل ساکن بود. برای یک رومی، این خط از روم می گذشت و با خطی که سمت الرأس را قطع می کرد تطابق داشت. تمام خطوط شمالی - جنوبی روی زمین دقیقاً زیر نصف النهاری قرار داشتند که دانشمندان هر نقطه از عالم برای منطقه خود ترسیم می کردند. به همین دلیل است که تمام خطوط شمالی - جنوبی رسم شده در نقشه های زمین را امروزه بدون استثناء نصف النهارات می نامیم.

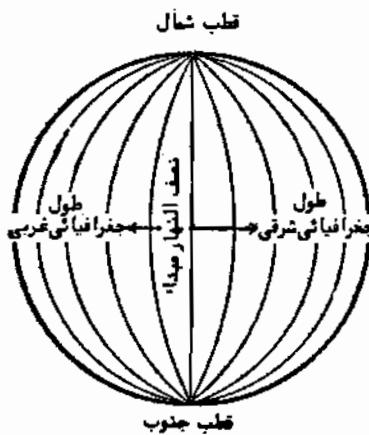
قدما ترجیح می دادند که هر نصف النهار را به نام منطقه خود بنامند: مثلاً "بگویند نصف النهار آتن یا نصف النهار روم و غیره. با این حال، مسافرین و خصوصاً دریانوران که با علامی رسم شده بر نقشه زمین کاری نداشتند به روش هایی دقیق تر نیازمند بودند.

بنابر همین نیاز طبیعی، دانشمندان کره ای زمین را به ۴۶۰

نصف النهار تقسیم کردند که هر کدام یک درجه‌ی هندسی با دیگری فاصله داشت (به پیروی از رسمات بابلی‌ها). هر درجه نیز به ۶۰ دقیقه و هر دقیقه به ۶۰ ثانیه هندسی تقسیم می‌شد.

اگر به یک ماکت کره‌ی زمین نگاه کنید ملاحظه خواهید کرد که نصف النهارات به صورت خطوطی شمالی-جنوبی بر سطح آن ترسیم شده و در قطب‌های شمال و جنوب به یکدیگر می‌پیوندند. البته تمام نصف النهارات یا تمام درجات را روی کره ترسیم نمی‌کنند زیرا باعث شلوغی آن شده و سایر علایم را تحت الشماع قرار می‌دهند، بلکه در هر ده درجه یک نصف النهار ترسیم می‌شود.

نصف النهارات

برای بعضی از مردم این سؤال پیش می‌آید که خطوط نصف‌النهار را باید در چه نقاطی رسم کرد. البته این خطوط را در هر نقطه‌ای می‌توان ترسیم نمود. یک دانشمند یونانی، مثلًاً او لین نصف‌النهار را روی آفون در نظر می‌گیرد و سپس سایر نصف‌النهارات را در شرق و غرب آن ترسیم می‌کند. یک ایرانی تهران را زیر او لین

نصف النهار قرار می‌دهد و یک هندی دهلی نو را . . . و به همین ترتیب، خطوط نصف النهار می‌توانند در هر نقطه‌ای پیاده شوند. اینکه هر شخصی بنایه‌میل خود اولین نصف النهار را بر نقطه‌ی کوچک می‌بیند خوبیش در نظر بگیرد قابل تحمل است. اما این وضع برای دریاها و اقیانوس‌ها موجه نیست زیرا کشته‌های ملل مختلف مجبورند از روی علایم ثابت و دقیق موقعیت خود را تشخیص دهند و به مقاصد خوبیش برسند. مثلاً اگریک کشته از طریق ترسیمات ایتالیائی در دریا حرکت کند و کشته دیگر مبانی هندی را در نظر داشته باشد تمام کشته‌ها در اقیانوس‌ها سر گردان خواهند شد؛ کشته اولی که گزارش وضعيت خود را به کشته دوم می‌دهد و تقاضای کمک می‌کند نمی‌تواند انتظار داشته باشد که کشته کمک کننده بعفوريت بدادش برسد زیرا هر کدام علایم خاص خوبیش را دنبال می‌کند و کشف موقعیت و محل دیگری برایش غیر ممکن است زیرا قادر به کشف سیستم ناوبری او نمی‌باشد.

با افزایش دریا نورده، نیاز به یک سیستم ثابت و همگانی افزایش یافت و کشورهای جهان را وادار کرد تا علایم واحدی را پذیرند و بکار بندند. تثیت چنین سیستمی اجتناب ناپذیر بود.

در سال ۱۸۸۴ در کنفرانس « واشنگتن مریدیان » بر سر چنین سیستمی توافق به عمل آمد. در آن سالها، بریتانیا از قدر تمندترین کشورهای جهان به شمار می‌آمد و دارای بیشترین تعداد کشته‌های جنگی و تجاری بود. بهمین دلیل، سایر کشورها علایم و سیستمهای انگلیسی را پذیرفتند. انگلیسی‌های نصف النهار را خود را از رصدخانه‌ای که در گرینویچ (یکی از مناطق لندن) قرار داشت محاسبه‌می‌کردند، و لذا نصف النهار گرینویچ را نصف النهار نخست نیز می‌گویند.

رصدخانه‌ی گرینویچ بعدها به محلی در کanal انگلستان منتقل شد اما نصف‌النهار نخست در همان نقطه‌ی اولیه باقی ماند.

نصف‌النهارات وضعیت شرقی و غربی نقاط روی کره‌ی زمین را اندازه‌گیری و مشخص می‌کنند. این وضعیت شرقی - غربی طول جغرافیائی نامیده می‌شود، زیرا نصف‌النهارات که از شمال به جنوب امتداد دارند طول نقشه‌ی جغرافیائی را قطع می‌کنند (معمولًاً در نقشه‌های جهان، شمال در بالا و جنوب در پائین قرار دارد).

بنابراین، طول جغرافیائی نصف‌النهار نخست صفر درجه ($^{\circ}0$) است: علامت درجه یک صفر توانایی است که بر روی رقم طول جغرافیائی می‌گذارند. سایر نصف‌النهارات از شرق تا به غرب و یا بالعکس در اطراف نصف‌النهار نخست کشیده شده و به نسبت دوری یا نزدیکی به آن با درجه فاصله‌اش مشخص می‌گردند. نصف‌النهارات از هر دو طرف نصف‌النهار نخست قابل محاسبه هستند. نصف‌النهارات طرف غرب را با طول جغرافیائی غربی و طرف شرق را با طول جغرافیائی شرقی محاسبه می‌کنند.

به این ترتیب، هنگامی که می‌گویند 75° درجه طول جغرافیائی غربی، منظور شان نصف‌النهاری است که از نیویورک عبور می‌کند، در حالیکه 75° درجه طول جغرافیائی شرقی در هندوستان قرار دارد - 75° درجه طول جغرافیائی غربی فاصله‌ای است از نصف‌النهار گرینویچ به طرف غرب و 75° درجه طول جغرافیائی شرقی فاصله‌ای است از گرینویچ به طرف شرق. دو سلسله نصف‌النهارات مورد نظر با علایم شرق و غرب از شرق و غرب گرینویچ ادامه‌می‌یابند تا به نقطه‌ی مقابل نصف‌النهار نخست در آن طرف کره‌ی زمین برسند و با هم تلاقی کنند. این نصف‌النهار 180° درجه‌ای نیز مثل نصف‌النهار صفر درجه‌ای دارای

هیچگونه طول جفرافیائی شرقی و غربی نیست.
نصف النهار ۱۸۰ درجه‌ای از شرقی ترین نقطه‌ی سبیری عبور
کرده و پس از قطع اقیانوس آرام بدون تلاقی با هیچ نقطه‌ای از خاک
به قطب جنوب ختم می‌شود.

در رابطه با منجش زمان، قابلیت استفاده از نصف النهارات
در همین حدودی بود که گفتیم: ساعات روز در هر نقطه‌ای وضعی دارد
و نصف النهارات بهما کمک می‌کنند تا این تفاوتها را به سادگی محاسبه
کنیم. برای بحث در این مورد، بهتر است فصل جدیدی را آغاز
کنیم.

فصل سوم

سفر زمان بدور زمین

وقت محلی

اگر زمین را کره‌ای در نظر بگیرید که خورشید بر آن نور-افشانی می‌کند، ملاحظه خواهید کرد که اوقات روز در تمام نقاط زمین یکسان نیستند. نیمی از کره‌ی زمین که در معرض تابش خورشید قرار می‌گیرد در روشنایی روز به سر می‌برد و نیمه‌ی دیگر در تاریکی غرق است. نقطه‌ای که روشنایی و تاریکی با یکدیگر تلاقی می‌کنند، در یک طرف کره‌ی زمین فجر و طلوع آفتاب است و در طرف دیگر عصر و غروب آفتاب.

علاوه، اگر به نیمه‌ی روش زمین نگاه کنید، خواهید دید بخشی که مستقیماً تحت تابش خورشید قرار گرفته به نیمروز خویش رسیده است (عبور خورشید از نصف النهار آن منطقه). در سایر نقاط یا قبل از ظهر است یا بعد از ظهر.

فرض کنید مثلاً خورشید بر بالای نصف النهار نخست قرار دارد. بنابراین، نیمروز لندن فرا رسیده است (و نیمروز سایر نقاطی که نصف النهار نخست از آنها عبور می‌کند).

اما زمین از غرب به شرق در حال گردش است (یا اگر مایل باشید می‌توانید فرض کنید که زمین از شرق به غرب در چرخش است، و ساده‌تر خواهد بود که فرض کنید خورشید بدور زمین می‌چرخد تا نکات این فصل از کتاب را بهتر درک نمائید). از آنجا که خورشید در هر ۲۴ ساعت تمام ۳۶۰ درجه طول جغرافیائی زمین را می‌پیماید، سرعت چرخش آن $\frac{360}{24}$ یا ۱۵ درجه در هر ساعت است. خورشید یک ساعت بعد از عبور از نصف‌النهار گرینویچ در لندن به نقطه‌ای می‌رسد که طول جغرافیائی آن ۱۵ درجه غربی است و بعد از دو ساعت به ۳۰ درجه طول جغرافیائی غربی می‌رسد و ...

بنابراین، هنگامی که لندن در نیمروز خود قرار دارد، در نقاط تحت پوشش نصف‌النهار ۱۵ درجه طول جغرافیائی غربی ساعت ۱۱ بوده و هنوز یک ساعت تاظهر باقی مانده است. در طول جغرافیائی شرقی نیز بهمین ترتیب، هنگامیکه خورشید بر نصف‌النهار ۱۵ درجه طول جغرافیائی شرقی قرار دارد، در لندن و سایر نقاط عبوری نصف‌النهار نخست یک ساعت تاظهر باقی مانده است. به عبارت دیگر، هنگامی که نیمروز نصف‌النهار نخست فرا رسد، در ۱۵ درجه طول جغرافیائی شرقی ساعت یک بعد از ظهر است و در ۱۵ درجه طول جغرافیائی غربی ساعت ۱۱ قبل از ظهر می‌باشد. در ۳۰ درجه شرقی ساعت ۲ بعد از ظهر و در ۳۰ درجه غربی ساعت ۱۰ قبل از ظهر است و ...

به این ترتیب، انسان در هر نقطه‌ای بر روی زمین می‌تواند زمان و وقت محل خویش را تعیین نماید که به آن «وقت محلي» گفته می‌شود. وقت محلی به نسبت فاصله و در مقایسه با زمان نصف‌النهار نخست (گرینویچ) به دست می‌آید. شما برای محاسبه وقت محلی منطقه یا

شهر خود، کافی است طول جفرافیائی آن را بدانید. سپس برای هر ۱۵ درجه فاصله از گرینویچ، اگر در غرب نصف النهار نخست هستید، یک ساعت از زمان گرینویچ کسر نمائید. اما اگر در شرق نصف النهار نخست باشید باید یک ساعت به آن اضافه کنید. اگر مایل باشید دقیق تر محاسبه کنید، بجای ۱۵ درجه برای هر ساعت، می‌توانید ۴ دقیقه برای هر درجه از ساعت گرینویچ کسر یا به آن اضافه نمایید. طول جفرافیائی منطقه‌ی شما با یک محاسبه ساده به شما خواهد گفت که چند درجه، دقیقه و ثانیه در شرق یا غرب گرینویچ قرار گرفته‌اید.

این کار بطور معکوس نیز امکان پذیر است: فرض کنید که ساعت شما با وقت گرینویچ میزان شده است، فرض کنید که بوسیله‌ی یک سکستان‌زمان رسیدن خورشید بر بالای سرخود را تعیین کرده‌اید (نیمروز محلی)، حالا به جدولی احتیاج دارید که طرز جمع و تفریق دقایق روز خاصی را به شما باموزد تا بتوانید زمان خورشید حقيقی را به خورشید مدنی تبدیل کنید. با توجه به وقت گرینویچ در ظهر محلی، خواهید توانست طول جفرافیائی منطقه‌ی خود را بدست آورید. در مقابل هر ۴ دقیقه‌ای که از ساعت گرینویچ عقب‌تر باشید یک درجه در غرب گرینویچ قرار گرفته‌اید. و اگر جلوتر از آن باشید برای هر ۴ دقیقه یک درجه در شرق آن واقع هستید.

برای کشف طول جفرافیائی در دریاها و اقیانوس‌ها لازم است ساعت مطمئنی که بتواند در مقابل حرکت وتلاطم کشتی مقاومت کند و با وقت گرینویچ تنظیم شده باشد به همراه داشت.

هویگنر پس از اختراع ساخت پالدولی، سعی کرد چند دستگاه از آن را در عرض‌های کشتی‌ها آزمایش کند، اما به علت عدم ثبات حالت کشتی‌ها بر روی آب هیچ‌بک از ساعت‌ها نتوانستند بادقت لازم

کار کنند.

دولت انگلیس به دلیل فعالیت‌های زیادش در اقیانوس‌ها شدیداً به وسائلی نیازمند بود که بتواند طول جغرافیائی را در هر نقطه‌ای از دریاها تعیین کند. چار لز دوم در سال ۱۶۷۵ رصدخانه‌ی گرینویچ را احداث کرد تا از طریق کشیات نجومی بتواند راه‌هایی را جهت بدست آوردن طول جغرافیائی در دریاها بدست آورد.

پس از آن، در سال ۱۷۱۴، دولت بریتانیا جایزه‌ای معادل ۲۰/۰۰۰ لیره استرلینگ برای کسی تعیین کرد که بتواند ساعتی اختراع کند که بر عرضه‌ی کشتی‌ها قابل استفاده باشد. (این خود دلیلی بر اهمیت فوق العاده‌ی محاسبه‌ی وضعیت در سفرهای دریائی است.) در سال ۱۷۶۰ نجاری از اهالی یورکشایر به نام جان هاریسون توانست یک کرونومتر دریائی بسازد؛ این نام از لاتین گرفته شده و معنی آن «زمان سنج» بود. کرونومتر جان هاریسون توانست جایزه‌ی دولت بریتانیا را بخود اختصاص دهد. جان هاریسون هیچ گونه مطالعه‌ی آکادمیک نداشت و علوم مختلف را از طریق مطالعه و تحقیق شخصی کسب کرده بود. این مرد برای دریافت جایزه مجبور بود دقیق ترین ساعت موجود در جهان را بسازد و آن را بر روی یک ترازو بنحوی نصب کند که تلاطم دریا و حرکت‌های ناموزون کشتی تواند اثری در طرز کار و دقت آن داشته باشد (امروزه از کرونومتر در بیان وردی استفاده‌ای به عمل نمی‌آید. بجای آن یک رادیوی مخصوص در کشتی‌ها نصب می‌شود که به وسیله‌ی آن می‌توان علاوه‌ی استانداردی را دریافت کرد و با محاسباتی ساده وضعیت محلی را تشخیص داد).

وقت استاندارد

در قدیم، هر شهری به شناخت وقت محلی خود اکتفا می‌کرد. اما در عمل، این امر این باعث مشکلات فراوانی در امر ارتباطات و حمل و نقل جهانی می‌شد. مثلاً بوستون در ۷۱ درجه طول جغرافیائی غربی قرار دارد و فیلادلفیا در ۷۵ درجه غربی. یعنی در نیمروز گرینویچ، در فیلادلفیا ساعت ۷ صبح و در بوستون ۱۶-۷ صبح است. قبل از اختراع واستفاده از وسائل ارتباطی و حمل و نقل مدرن، این تفاوت‌های ظاهرآ کوچک اهمیت چندانی نداشت. هر جامعه‌ای با وقت محلی خود در آرامش زندگی می‌کرد و اکثر مردم بدون آنکه ساعتی با خود حمل کنند، از طریق گوش کردن به زنگ کلیساها اوقات مختلف شبانه روز را تشخیص می‌دادند.

با آغاز کار راه آهن، تنظیم برنامه حرکت و ورود قطارها با وقت محلی هر منطقه کار بسیار دشواری بود. بعدها، با عمومیت یافتن تلویزیون، مردم شهرهای مختلف مجبور شدند وقت محلی را نادیده بگیرند و با توجه به وقت استاندارد منتظر برنامه‌های دلخواه خود از تلویزیون و رادیو باشند.

مشکلات مربوط به وقت محلی ابتدا در کشورهایی احساس شد که دارای طول جغرافیائی گسترده‌تری بوده و به شبکه وسیع راه آهن نیز مجهز شده بودند: مثل ایالات متحده و کانادا.

در سال ۱۸۷۸ یک کانادایی به نام سند فورد فلمنگ^۱ پیشنهاد کرد که ایالات متحده و کانادا به نوارهایی یه عرض ۱۵ درجه تقسیم شوند و در محدوده هر نوار فقط یک ساعت قانونی وجود داشته باشد. چارلز فردیناند داوود^۲ از مردم ایالات متحده نیز همین نظریه را مطرح

1- Sandford Fleming

2- Charlse Ferdinand Dowd

کرد.

شرکتهای راه آهن هردو کشور این نظریه را پذیرفتند، و مدتی بعد در تمامی سطح کشورهای کانادا و ایالات متحده و سپس در سراسر جهان به این پیشنهاد عمل شد.

طرز عمل عبارتست از: در ظهر گرینویچ، صرفنظر از وضعیت حقیقی خورشید، کلیه مناطقی که بین $7/5$ درجه طول جغرافیائی شرقی و $7/5$ درجه طول جغرافیائی غربی قرار گرفته‌اند وقت خود را ظهر می‌نامند. این منطقه مجموعاً دارای 15 درجه طول جغرافیائی است، و چنین بخشی در سطح بین المللی به «زون» موسوم است.

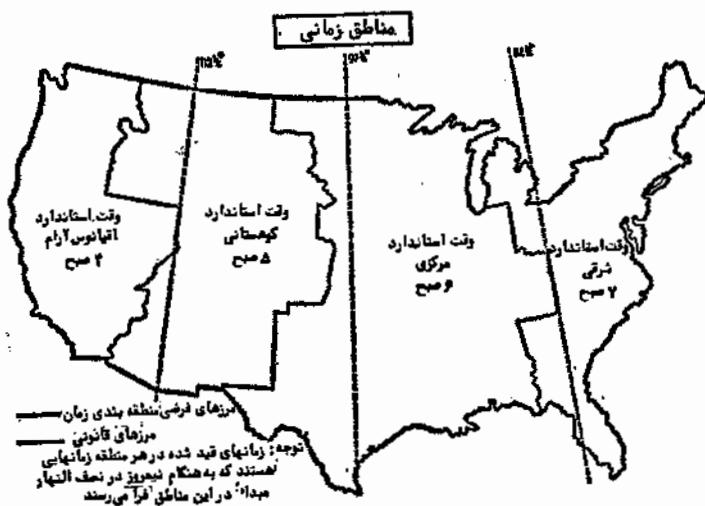
از این منطقه، یعنی از $5/5$ درجه‌ی شرقی تا $5/22$ درجه‌ی شرقی در تمامی شهرها و کشورها ساعت یک بعد از ظهر بوده، و آن طرف گرینویچ، یعنی از $5/7$ درجه‌ی غربی تا $5/22$ درجه‌ی غربی، در تمام منطقه، ساعت 11 قبل از ظهر می‌باشد.

بدین ترتیب، زمین به 24 منطقه‌ی زمانی یا «تایمزون^۱» تقسیم شده است. وقت قانونی در هر یک از این زون‌ها یا مناطق را غالباً وقت استاندارد می‌نامند.

ایالات متحده، به عنوان مثال، دارای چهار زون یا منطقه‌ی زمانی است: این کشور بر $75, 90, 105, 120$ درجه طول جغرافیائی غربی گسترده شده است.

شما در مسافت از یک منطقه‌ی زمانی به منطقه‌ی دیگر مجبور خواهید شد ساعت خود را یک ساعت جلو یا عقب بکشید. هنگام تلفن زدن به کشورهایی که در منطقه‌ی زمانی دیگری قرار دارند نیز باید وقت استاندارد آن منطقه را بدانید تا تماس موفقیت‌آمیزی داشته باشید.

1- Time Zone

بهر حال، اینگونه طبقه‌بندی بسی‌بهتر و ساده‌تر از آنست که شما مجبور باشید بجای تغیرات یک ساعته، ساعت مناطق مختلف را بادقتنهای و ثانیه‌ها مشخص نمائید.

جنبشهای مناطق زمانی

وقتی که به نقشه‌ی بعضی از کشورها نگاه کنید ملاحظه خواهید کرد که در برخی بخش‌ها، مناطق زمانی دچار چرخیدگی هایی شده‌اند. علت این امر قرار گرفتن تعدادی از شهرهای ایالات در مرز دو منطقه‌ی زمانی مختلف می‌باشد. مثلاً نصف النهاری که مرز بین دو منطقه‌ی زمانی $7/5$ تا $22/5$ درجه و $22/5$ تا $37/5$ درجه است از وسط یک ایالت عبور می‌کند و بر مبنای اصل رعایت وقت استاندارد بخش‌های دو طرف آن نصف النهار که متعلق به یک ایالت هستند مجبورند یک فاصله‌ی زمانی یک ساعته را تحمل کنند. در این رابطه است که ایالات و استان‌ها از توجه به نصف النهار صرف نظر

کرده و در سراسریک ایام و استان از ساعت واحدی استفاده می نمایند. بهمین جهت است که در بعضی از نقشه ها می بینیم خطوط ساعت به جای عبور مستقیم از بعضی مناطق، تا حدودی به چپ یا راست متغیر شده اند تا توازن زمانی بین دو بخش یک منطقه حفظ شود. بهر حال، این امری اجتناب ناپذیر است. اما در درون مناطق تقسیم شده، کشورها و شهرهای متعددی وجود دارند که از قاعدهی وقت استاندارد پیروی می کنند. شما برای محاسبهی وقت کشورهایی که در دو طرف یک نصف النهار قرار دارند مجبور بیدیک ساعت تفاوت قائل شوید؛ که اینگونه محاسبه بسی راحت تر از استفاده از صدھا ابزار و وسیله برای محاسبهی صد درصد دقیق تفاوت ساعت ها و در نظر گرفتن دقیقه ها و ثانیه های متعدد هر منطقه می باشد.

ملت های جهان هر جا که میسر باشد کوشش می نمایند تاخود را در منطقهی زمانی واحدی قرار دهند و از مشکلاتی که ساعت دو گانه برای یک کشور به وجود می آورد بکاهند. مثلاً در مرز بین منطقهی نیمروز و ساعت یک بعد از ظهر که روی $\frac{7}{5}$ درجه طول جغرافیائی شرقی قرار گرفته است کشورهای آلمان و فرانسه از تبعیت از ساعت استاندارد بر مبنای خط نصف النهاری و «تايم زون» خودداری کرده اند؛ این خط بخش غربی آلمان و قسمت هایی از شرق فرانسه را قطع می کند. ولذا، کشور فرانسه خود را کاملاً در زون نیمروزی (وقت گرینویچ) قرار داده و کشور آلمان زون یک ساعت بعد از ظهر را برای تمامی مناطق خود پذیرفته است (زمان اروپای مرکزی). ضمناً، با تغییر مرزهای یک کشور؛ منطقهی زمانی آن نیز به طور طبیعی تغییر می کند. امروزه فقط محدودی از کشورها هستند که با مشکل تقسیم بندی منطقه ای زمانی روبرو هستند. آمریکا از جمله این کشورهاست. مکزیک

نیز دارای سه زون زمانی است، اما اکثر بخش‌های آن در مرکز وقت استاندارد قرار گرفته است. بزرگی نیز دارای سه منطقه‌ی زمانی استاندارد است، اما اکثر مناطق پر جمعیت آن در زون ساعت ۹ صبح قرار گرفته‌اند. چین دارای مناطق زمانی چهار ساعته است، اما مناطق پر جمعیت آن در زون ساعت ۸ بعد از ظهر واقع شده‌اند. کشور کانادا، از نظر گستره مرازها در خطوط نصف‌النهاری، بدترین وضع را دارد. این کشور علاوه بر دارا بودن چهارمنطقه‌ی زمانی که آمریکا را تقسیم می‌کند، یک زون اضافی نیز دارد که شرقی‌تر از وقت استاندارد شرقی است. مناطقی مثل «لابرادور» و «ماری‌تايم» در این زون قرار دارند. این مناطق از وقت استاندارد آتلانتیک (اقیانوس اطلس) تبعیت می‌کنند. بخش شمال غربی این کشور در زون زمانی پاسیفیک (اقیانوس آرام) قرار دارد و بنا بر این، کانادا مجموعاً دارای شش منطقه‌ی زمانی با شش ساعت تفاوت در ساعت می‌باشد.

از نظر رکورد تقسیم‌بندی جغرافیائی، اتحاد جماهیر شوروی را می‌توان در مقام قهرمانی نشاند. این کشور دارای یازده زون‌زمانی است. در نیمروز گرینویچ، در شهر «کالی‌نین گراد» که در مرز غربی روسیه واقع شده ساعت ۲ بعد از ظهر می‌باشد، در حالی که در دماغهٔ شرقی سibیری نیمه شب است.

برخی از مناطق زمین برای نزدیک‌تر کردن وقت محلی خویش با وقت استاندارد، خود را مابین زون‌های زمانی قرار می‌دهند. مثلاً، «نیوفوندلند» در لبهٔ شرقی استاندارد زمانی آتلانتیک واقع شده، اما زمان استاندارد خود را یک ساعت و نیم بعد از وقت استاندارد آتلانتیک قرار داده است. در نیمروز گرینویچ، در نیوفوندلند ساعت

۸-۳۰ قبل از ظهر است، در حالی که در مرزهای کانادا درامتداد خلیج «سن لورنس» ساعت ۸ صبح می‌باشد.

نیمی از کشور ما ایران در زون ساعت ۳ بعد از ظهر و نیم دیگر آن در زون ساعت ۴ بعداز ظهر قرار گرفته است، اما برای احتراز از مشکلات دوزمانه بودن، ما تمام کشور خود را در منطقه ۳-۴۰ بعداز ظهر قرار داده‌ایم. ستاره شناسان کشورهای مختلف زمان گرینویچ را برای مطالعات نجومی پذیرفته‌اند و تمامی ملاحظات خود را بر مبنای آن ثبت می‌کنند.

صرفه جوئی در نور روز

با آغاز جنگ جهانی اول، تغییراتی در وقت استاندارد داده شد. این تغییرات به شرح ذیر بودند:

کار در کشورهایی مثل انگلیس و آمریکا از ساعت ۸ با ۹ صبح شروع شده و در ساعت ۵ یا ۶ بعد از ظهر خاتمه می‌یابد. مردم (که طبیعتاً مایلند تا حدامکان بخوابند) این کشورها برای رفتن بر سر کار، قبل از ساعت ۷ صبح بیدار نمی‌شوند ولذا برای خواب ۸ ساعته شبانه مجبورند در ساعت ۱۱ به رختخواب بروند.

در پائیز و زمستان، این امر به منزلهی آنست که دوره‌ی ۱۶ ساعته بیداری تقریباً با شروع روز آغاز می‌شود. این دوره تمام روشنایی روز را شامل شده و ۵ تا ۷ ساعت از تاریکی شب را نیز در خود می‌گیرد. در این ۵ تا ۷ ساعت شبانه مقدار قابل توجهی نیروی برق برای روشنایی مصنوعی محیط مصرف شده و چاره‌ای جز این نیز وجود ندارد.

در بهار و تابستان، خورشید زودتر طلوع کرده و دیرتر غروب

می‌کند. به همین دلیل، دوره بیداری بیش از سه تا پنج ساعت تاریکی را شامل نمی‌گردد. از طرف دیگر، چون خورشید تقریباً در ساعت ۴ صبح طلوع می‌کند (در بریتانیا – برای مثال)، سه یا چهار ساعت از روشنائی روز بهدر می‌رود و استفاده مفیدی از آن به عمل نمی‌آید و مردم این ساعات را درخواب می‌گذرانند.

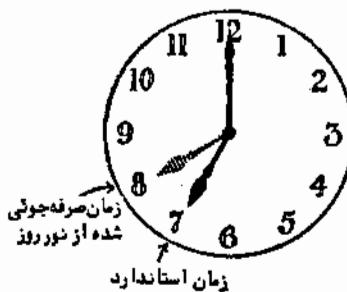
بنابراین، اگر در بهار و تابستان، بتوان کارها را حداقل یک ساعت زودتر شروع کرد، همه مجبور خواهند شد یک ساعت زودتر از خواب برخیزند و یک ساعت زودتر به رختخواب بروند. به این ترتیب، یک ساعت از روشنائی روز صرفه جوئی شده و در نتیجه، بین ۲۰ تا سی درصد از مصرف انرژی برق کاسته می‌شود.

اما تغییر دادن عادت مردم کار بسیار دشواری است، و بدتر از آن، تعمیم عادت جدید در تمام سطوح جامعه می‌باشد. در یک جامعه تمام مشاغل و حرفه‌ها باید با تغییر ساعت بیداری و خواب موافقت و از آن تبعیت کنند. اگر گروهی با ساعت عادی و گروهی طبق ساعت جدید کار خود را آغاز نمایند مشکلات فراوانی ایجاد می‌شود.

تنها راه عملی برای چنین کاری، تغییر دادن ساعت رسمی کشورها می‌باشد. شما اگر در بهار ساعت خود را یک ساعت جلو بکشید، طبق عادت در ساعت ۷ صبح از خواب بیدار می‌شوید، در حالیکه ساعت رسمی همان ۶ صبح می‌باشد: اگر تمام جامعه بپذیرند که ساعت در تابستان یک ساعت به جلو کشیده شود هیچگونه مشکلی در تغییر عادت بیدار شدن و خوابیدن مردم پیش نخواهد آمد.

اگر همه به این تغییر تن در دهند، یک ساعت از روشنائی صبح صرفه جوئی می‌شود. یک ساعت نیز به علت دیرتر غروب کردن آفتاب به طور طبیعی صرفه جوئی به عمل آمده و حداقل دو ساعت از مصرف

صرفه جوئی در نوروز

انرژی کاسته می‌گردد. و یکروز بعد از چنین تعدیلی است که همه به آن خوگرفته و همانند عادت قدیمی در رأس ساعات مقرر بر سر کار حاضر می‌گردند. در پائیز و زمستان ساعت مجدداً به عقب بر گردانده می‌شود و ساعت استاندارد مراجعت می‌شود.

پیشنهاد تغییر ساعت به طریق فوق الذکر، دهسال قبل از شروع جنگ جهانی اول توسط یکی از اهالی بریتانیا به نام «ولیام ولت» مطرح گردید. این مرد برای به کرسی نشاندن پیشنهاد خود نویید انه به جدال برخاست و عاقبت موفق نشد. معمولاً مردم فکر می‌کنند که باید دخالتی در تعیین زمان داشته باشند و زمان را چیزی برتر از آن می‌دانند که بتوان در کیفیتش تغییر داد. بعضی از مردم به عنوان منظومه‌ای بهشتی و آسمانی می‌نگرند و دخالت در آنرا غیر مقدس بر می‌شمارند. این مردم فراموش می‌کنند (یا هر گز نمی‌دانسته‌اند) که ساعت را بشر ساخته است و ساعات شبانه روز امری قراردادی است که به وسیله انسانها به صورت قانون مطرح و مورد تبعیت قرار گرفته است، و اینکه تعیین ساعت استاندارد به خودی خود نوعی مداخله در وقت محلی مناطق است. با اینحال، بسیاری از دانشمندان معتقد بودند که بازی

کردن با ساعت کاری بیفایده است. این دانشمندان تشخیص نداده بودند که پس از اختراع و وضع مقررات ساعت، انسانها به سادگی و با وفاداری از آن پیروی کردند و با تغییر دادن آن نیز به سادگی عادات خویش را تغییر خواهند داد.

بنابراین، تاسال ۱۹۱۶ هیچ اقدامی در این مورد نشد و ویلیام ولت نیز در سال ۱۹۱۵ دار فانی را وداع گفت و نتوانست پیروزی افتخار آمیز اندیشه خویش را ببیند. جنگ دوم جهانی باعث شد تا انرژی برق کشورها به مصارف ضروری و عدمه برسد و در مصارف اداری و خانگی غیر ضروری حداکثر صرفه جوئی به عمل آید. و لذا الزام اقتصادی بر تعصب و خرافات مردم چیره شد. آلمان، بریتانیا و چند کشور دیگر طرح جلو کشیدن ساعت را در بهار و تابستان آغاز کردند. این جلو کشیده شدن ساعت را وقت تابستانی یا صرفه جوئی در نور روز می توانند.

صرفه جوئی در نور روز برای کشورهایی که در مناطق شمالی کره زمین قرار دارند چندان مفید نیست زیرا روزهای تابستان آنقدر بلند است که به مقدار کمی نور مصنوعی برق نیازمند هستند. در مناطق حاره نیز چنین امری استفاده چندانی ندارد زیرا روزهای تابستان تفاوت زیادی از نظر مدت با سایر روزهای سال ندارد. در جوامع کشاورزی اصولاً صرفه جوئی در نور روز معمول نیست زیرا کارها با توجه به طلوع و غروب خورشید آغاز و ختم شده و بازی کردن با ساعت ضرورتی پیدا نمی کند.

به این ترتیب، صرفه جوئی در نور روز نمی تواند مسئله ای جهانی باشد. در کشورهای نظیر آمریکا این امر را به مسئولین هر ایالت و اگذار می کنند تا به تناسب نیاز و وضعیت انرژی برای جلو

کشیدن یا ثابت نگهداشتن ساعت تابستانی تصمیم بگیرند.
از آنجاکه جلو کشیدن ساعت باعث تغییری یک ساعته در وقت استاندارد مناطق می شود ، این امر غواصی را نیز باعث می گردد :
دو یا چند کشور که در يك زون زمانی قرار دارند با پیروی از اندیشه صرفه جوئی در نور روز يك ساعت تفاوت زمانی با یکدیگر پیدا می کنند.

شبکه های بین المللی راه آهن نیز به این ترتیب با دو ساعت متفاوت روبرو شده و مجبور ند تغییرات عمدہ ای را در ساعات حرکت خود به وجود آورند و در ایستگاه های مختلف نیز يك ساعت با دو عقربه که اوقات متفاوتی را نشان می دهد نصب نمایند: عقربه سیاه رنگ وقت استاندارد را نشان می دهد و عقربه قرمز رنگ که يك ساعت جلوتر است به وقت تابستانی اختصاص داده شده است.

پوش يك روزه

اگر به وقت استاندارد و زون زمانی برگردیم، در چرخش پدوار زمین با مسألهی غریبی برخورد خواهیم کرد. يك ماکت کرهی زمین را در نظر بگیرید. انگشت خود را روی نقطهی نصف النهار گرینویج بگذارید. فرض کنید ساعت ۱۲ روز پنجم فروردین است. حالا انگشت خود را به طرف شرق کرهی زمین حرکت دهید. بهر زون زمانی شرقی که بر سید یک ساعت از وقت گرینویج به جلو می روید. وقتی که به نصف النهار شرق سپری بر سید ملاحظه می کنید که ساعت ۱۲ شب است (زون زمانی ۱۷۲/۵ درجه شرقی از طول جغرافیائی شرقی) و تقویم آن منطقه نیز ششم فروردین را نشان می دهد (آغاز روز ششم فروردین).

حالا دویاره به گرینویچ بر گردید و فرض کنید که نیمروز و ساعت ۱۲ روز است. اگر انگشت خود را به سمت غرب بر روی کره‌ی زمین حرکت دهید در هر یک از زوئنهای زمانی یک ساعت از ساعت گرینویچ عقب می‌افتد. زمانی که به $172^{\circ}/5$ درجه‌ی زمانی غربی بر سید ملاحظه می‌کنید که نیمه شب فرا رسیده و روز پنجم فروردین در شرف آغاز است (آخرین لحظات روز چهارم فروردین). وقت کنید که چه اتفاقی افتاد: هنگامی که انگشت شما به طرف شرق گرینویچ حرکت می‌کردم رتبه از ساعت گرینویچ جلویی افتادید. در گردش به طرف غرب، بر عکس، به عقب می‌رفتید، و در هر دوچهت به نیمه شب رسیدید. اما این نیمه شب با نیمه شب دیگریک شبانه روز کامل تفاوت داشت، بنابراین، در هر 180° درجه زمین، ساعت تقویمی وجود دارد. یعنی اگر در عبور از هر یک از مناطق زمانی مجبورید ساعت خود را یک ساعت به جلو یا عقب بکشید، در عبور از 180° درجه آن مجبور خواهد شد تقویم خود را یک روز به جلو یا عقب ببرید: اگر از آسیا به آمریکا بروید تقویم خود را یک روز عقب می‌برید و از آمریکا به آسیا بر گردید تقویمتان باید یک روز جلو کشیده شود.

این بدان معنی نیست که شما یک روز را از دست می‌دهید یا بدست می‌آورید. بلکه دفاتر حساب باید با توجه به این تفاوت تعدیل شوند.

در سفر انگشتان شما ب دور ماکت کره‌ی زمین مسأله‌ی چندانی وجود ندارد: اما یک مسافر حقیقی در چنین سفری به خوبی درمی‌باید که کره‌ی زمین در چرخش است و زمان در تغییر، اما با بازگشت به مبدأ سفر خویش مجدداً ساعت کاسته یا افزوده شده تعديل می‌گردد،

و ساعت و تقویم او با ساعت و تقویم خویشاوندان و همشهربانش یکی خواهد بود.

البته نقطه‌ای که عملاً تقویم آن تفاوت می‌کند دقیقاً روی 180° درجه فاصله از نقطه‌ی حرکت قرار ندارد. مثلاً، روسیه ترجیح می‌دهد تمام منطقه سیبری را در غرب نصف النهار آن بداند در صورتی که نقاط شرقی سیبری در شرق مدار 180° درجه قرار گرفته است.

به همین دلیل، خطوط تفاوت تقویمی در سطح بین المللی ثابت شده و همه‌ی ممالک آنرا پذیرفته‌اند. توجه به این حقیقت که

خط تاریخ بین المللی

مقایسه با سایر نصف النهارات از خشکی کمتری می‌گذرد ساعت شده است تا مدار گرینویج را خط مرکزی ساعت و تقویم به شمار آورند.

همانطوری که توجه کردید، خط تقویمی در نقطه‌ی مخالف نصف النهار نخست قرار گرفته است. اگر نصف النهار نخست را بجز گرینویج در هر نقطه‌ی دیگری نیز در نظر بگیریم باز همین تفاوت را ملاحظه خواهیم کرد. مثلاً اگر نیوبورک را زیر نصف النهار نخست فرض کنیم، خط تقویمی درست از قلب سیبری، چین و جنوب

آسیا عبور خواهد کرد. کشورهایی که زیر این خط قرار بگیرند بسیار معذب خواهند بود زیرا تقویم یک بخش از خاکشان با بخش دیگر تفاوت خواهد کرد.

زمین بی ثبات

تا این مرحله، به نظر می‌رسد که راجع به شبانه روز و تقسیمات آن به اندازه‌ی کافی بحث کردیم، گرچه هیچ بحثی در این خصوص تکافو نمی‌کند.

در سال‌های اخیر، انسان توانسته است ساعتها بی‌بسازده که از پاندول و فنر دقیق‌تر کار کنند. مثلاً ساعت برقی و ساعت باطری دار متداول در عصر ما دارای دقت زیادی می‌باشند، بهتر از آن نیز ساعتی است که اول بار در سال ۱۹۵۵ ساخته شد و امر سنجش زمان را به سیله‌ی نوسانات مستمر اتمی انجام می‌دهد. این ساعت اتمی بسیار دقیق (که به میزرز (Maser) نیز معروف است) در هر یکصد سال بیش از یک ثانیه جلو یا عقب نخواهد افتاد. در سال ۱۹۶۰ ساعتی اتمی ساخته شد که در هر سی هزار سال بیش از یک ثانیه جلو یا عقب نخواهد ماند.

زمانی که بشر توانست به فن ساختن وسائل دقیق سنجش زمان واقف شود، این توانائی را نیز یافت که یکبار دیگر در تطابق ساعت با چرخش زمین بکوشد و حرکات آنرا محاسبه کند. کنترل مدت هر نیمروز تا نیمروز دیگر او را به این عمل موفق نمود. همانطوری که در فصل دوم گفته شد، طول زمان تقاطع یک نصف‌النهار از یک نقطه ثابت بر روی کره‌ی زمین یا دو مرتبه عبور آن از ستاره‌ای مشخص، بهترین راه اندازه‌گیری مدت یک چرخش کامل زمین به دور خودش بود.

اگر زمین دارای چرخش ثابت و کاملاً یکنواختی بود، روزهای حقیقی هیچ گونه فرقی با یکدیگر نداشتند (مگر آنکه ستاره‌ی مشخصی حرکتی تدریجی می‌کرد). بهر حال، ثابت شده است که طول روز حقیقی کاملاً ثابت نبوده و پرسش‌های ناموزونی نیز دارد که بسیار نامحسوس و ظاهراً ناجائز است. مثلاً، شبانه روز به طور ناگهانی و در زمان‌های غیر معین ممکن است در حدود یک هزار ثانیه از نظر طول مدت کاهش یافزایش یابد. هیچکس نتوانسته است دلیل این کوتاه و بلند شدن ناگهانی شبانه روز را کشف کند. البته این تغییرات تصادفی و ناگهانی از نظر گاه عملی مسئله چندان مهمی نیستند، خصوصاً آنکه این پرسش‌ها پس از مدت‌های طولانی مجدداً تعدیل شده و محاسبات کلی بر مبنای همان بیست و چهار ساعت قابل انجام است. اما ستاره‌شناسان هنوز در مقابل چنین وضعیتی انگشت به دهان باقی مانده‌اند.

علاوه بر این تغییرات نامنظم، نوعی افزایش دائمی نیز در طول مدت شبانه روز وجود دارد. علت عمدی این افزایش را جزر و مد دریاها و اقیانوس‌ها می‌دانند. نیروی جاذبه‌ی ماه (و با قدرت کمتر، خورشید) باعث بالا آمدن آب اقیانوس‌ها می‌گردد. آب اقیانوس‌ها در زیر ماه برآمده شده و این برآمدگی‌ها (برآمدگی دیگری نیز در لبه‌ی زمین، در بخشی که در مقابل ماه واقع می‌شود، وجود دارد) همچنان که کره‌ی زمین می‌چرخد، در اطراف آن به گردش می‌بردازند. در دریاهای کم عمق، نظیر دریای «برینگ» یا دریای «ایرلند»، آب متحرک دریا باعث ساییده شدن کف دریا می‌شود؛ این عمل همانند ترمیزی است که در حرکت دورانی زمین وقفه ایجاد می‌کند. البته تأثیرات آن چندان قابل ملاحظه نیست اما همین ترمیز کردن حرکت

باعث وقفاًی در حدود یک ثانیه در هر یکصد هزار سال می‌گردد. ولذا دلیلی ندارد که نسبت به آن نگران باشیم. ولی بد نیست بدانید که دویست میلیون سال قبل، یعنی در روزگار غرش دایناسورها در روی کره زمین، شبانه روز شاید نیم ساعت کوتاه‌تر از امروز بوده است. (می‌گوییم «شاید»، به این دلیل است که در طول قرون و اعصار شکل درباه‌ها و اقیانوس‌ها به نحو بارزی تغییر کرده و ممکن است تأثیرات جزر و مد شدیدتر یا آرام‌تر از آن‌چیزی بوده باشد که امروز محاسبه می‌شود).

در رابطه با مسئله‌ی عملی محاسبه‌ی روزمره‌ی زمان، اگر زمین را دارای چرخش یک ثانیت و ثابت نیز فرض کنیم زیانی نخواهیم دید. و ستاره‌شناسان و سایر دانشمندان هستند که باید در این مورد محاط باشند و در محاسبات خود اشتباه نکنند. تا سال ۱۹۶۰، هر ثانیه را $\frac{1}{3600}$ شبانه روز می‌دانستند. در آن سال تصمیم گرفته شد که مبنای عوض کرده و هر ثانیه را $\frac{1}{31556952}\approx 1.000024$ به حساب آورند زیرا که تغییرات زمانی سالانه کمتر از تغییرات شبانه روزی است (در این باره بعداً بحث خواهیم کرد). این واحد جدید را ثانیه نجومی می‌نامند.

فصل چهارم

ماه بی ثبات

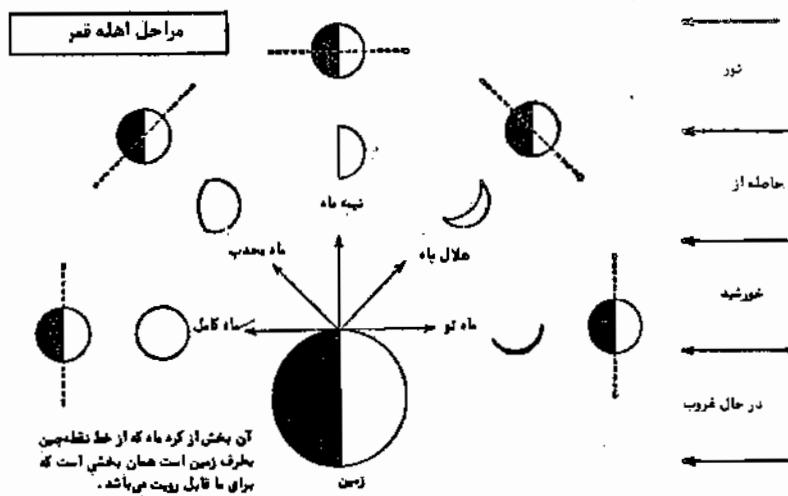
جرائم سماوی تغییر پذیر

شبانه روز و اجزا زمانی آن با تمام انضباطی که دارند برای تعریف زمان کفايت نمی کنند. انسان برای تعریف وقایع و دقایق عمر خویش به واحد بزرگتر یا طولانی تری نیاز نیاز دارد. اگر از کسی بپرسند که مثلاً چه مدت در ارتش خدمت کردی. پاسخ نخواهد داد ۱۴۰۲ روز، زیرا محاسبه یا تعریف مدت با استفاده از یک واحد بزرگتر آسان تر خواهد بود.

انسان ابتدائی نیز به واحد زمانی طولانی تری از روز احساس نیاز می کرد. از آن نظر که حرکات خورشید باعث بوجود آمدن شباهه روز می شد، طبیعتی به نظر می رسید که به جرم سماوی ثابت تری برای تعریف زمانی زندگانی می توان اعتماد کرد و این جرم سماوی می توانست کره ماه باشد.

ماه ظاهرآ به اندازه خورشید است اما درخشش نور آن بسیار بسیار کمتر از خورشید می باشد. این سیاره از یک نظر اعجاب آورتر از خورشید است: شکل آن تغییر می کند! حتی انسان عصر

حجر نیز متوجه این تغییر شکل شده بود.
کسانی که به ماه نظاره می‌کنند، متوجه کرده‌اند که گاه به گاه پس از غروب آفتاب هلال نازک و نقره‌ای رنگی در آسمان ظاهر می‌شود. نوک‌های هلال ماه همواره به سمت غرب یعنی در جهت ناپدید شدن خورشید قرار دارد.

نازکی هلال مستمرآ صخیم‌تر می‌شود تا جایی که در نیمه‌ی ماه به‌شکل یک کره‌ی گرد درمی‌آید. تصویر ماه در اوایل هر ماه در مسطح پائین‌تری ظاهر شده و به تدریج بالا می‌رود.

در پایان هفته‌ی اول‌ماه، تصویر کره‌ی ماه به‌شکل یک نیم‌کره‌ی یه ره و روشن دیده می‌شود. در پایان هفته‌ی سوم نیز دوباره به‌همین شکل در آمده تا جایی که مجدداً به‌هلال تبدیل و در پایان آخرین هفته ناپدید می‌شود. و این سیر همچنان ادامه می‌یابد.

انسان‌های اولیه این سیر ماه را با توجه به اشکال آن تفسیر و

تعییر می کردند. آنها معتقد بودند که ماه زاده شده، بالغ گشته و پس از رنجوری می میرد. سپس به نحو معجزه آسايی، ماه دیگری متولد شده و همان دوران را طی می کند تا بمیرد. به همين دليل است که هلال نازک شبای اویل را «ماه نو» می ناميم و اين ميراثي است که از هزاران نسل قبل برای ما بجای مانده است.

فاصله‌ی زمانی بين ظهور يك ماه نو تا ماه نو دیگر، برای هزاران سال، بلندترین واحد زمانی در شمارش و تعریف دقایق عمر انسان‌ها به شمار می‌رفته است. فاصله‌ی بين دو ظهور ماه ۲۹ یا ۳۰ روز می‌باشد و مدت آنرا يك «ماه» می گویند که نشان‌دهنده‌ی مراجعه‌ی انسان به ظهور و افول ماه بوده است.

اما قبل از آنکه از اين مبحث فاصله بگيريم، اجازه دهيد دليل چنین رفتاري را از جانب ماه و عوامل تأثير گذارنده بر آن بررسی نمائيم.

ماه و ستاره‌ها

ماه از ساير اجرام سماوي به زمين نزديکتر است. فاصله‌ی ماه تا زمين در حدود ۲۴۰,۰۰۰ مایل یا ۳۸۶,۲۳۲ کيلومتر است. بعداز ماه، نزديکترين جرم سماوي به زمين، ستاره‌ی زهره است که حداقل ۴۰,۲۳۲,۵۰۰ مایل یا ۶۵,۰۰۰,۰۰۰ کيلومتر با ما فاصله دارد. نزديکي فاصله ماه به زمين باعث شده است تا آنرا به اين بزرگی ببینيم، در حالي که ماه، در مقاييسه با ساير اجرام سماوي، جرم کوچکي است و قطر آن در حدود يك چهارم قطر زمين می‌باشد. قطر خورشيد صدبار بزرگتر از زمين است و فاصله‌ی آن با زمين به ۹۳,۰۰۰,۰۰۰ مایل بالغ می‌شود. اما اندازه و فاصله‌ی يك دیگر را خشني می‌سازند و

ما هر دو این اجرام، یعنی ماه و خورشید را به یک اندازه می‌بینیم. خورشید ۳۲ دقیقه از قوس آسمان را فرا می‌گیرد و عرض قوس ماه ۳۱ دقیقه است.

ماه آنقدر به زمین نزدیک است که در میدان جاذبه‌ی آن قرار دارد. از تمام اجرام سماوی که ظاهرآ به دور زمین می‌چرخند، ماه تنها جرمی است که حقیقتاً این کار را می‌کند.

گردش ماه به دور زمین بهدلیل حرکت انتقالی و چرخش زمین برای ما قابل رویت نیست. اگر زمین حرکتی نمی‌داشت ما به خوبی قادر بودیم که چرخش آنرا از غرب به سمت شرق نظاره کنیم، در حالی که زمین از شرق به سمت غرب در حرکت است و حرکت دورانی آن سریع‌تر از ماه می‌باشد. وضعیت زمین با ماه مشابه وضعیت دو دونده‌ای است که در یک میدان به دور مرکز واحدی در چرخش باشند: زمین به دور دایره‌ی کوچکی می‌چرخد و ماه به دور دایره‌ی بسیار بزرگتری در چرخش است. گرچه سرعت چرخش ماه دو برابر و نیم سرعت چرخش سطح زمین است، از آنجاکه زمین فاصله‌ی کوتاه‌تری را می‌پیماید، بدون هیچ زحمتی به ماه می‌رسد و از حیث چرخش با آن برابر می‌شود.

گرچه کره‌ی ماه در حقیقت از غرب به سمت شرق در حرکت است، گردش دورانی زمین بر آن سبقت گرفته و چنان به نظر می‌رسد که از شرق به سمت غرب گردش می‌کند. ماه از شرق طلوع کرده، به طرف غرب می‌رود و در غرب غروب می‌نماید.

برای دیدن حرکت حقیقی ماه، انسان باید وضعیت خود را با ستاره‌ها شب به شب مقایسه نماید. ستاره‌ها نیز از شرق برخاسته و در غرب ناپدید می‌شوند. با این حال، ستاره‌ها آنقدر از مادور هستند

که چندین هزار سال طول می کشد تا گردش آنها را تشخیص دهیم.
گردش ظاهری ستاره‌ها به دور زمین به طور روز به روز یا ماه به ماه
چیزی جز انعکاس گردش زمین نمی‌باشد در حالی که ما آنرا حقیقی
در نظر می‌گیریم.

پس اگر وضعیت ماه را با وضعیت ستاره‌ای روشن مقایسه
کنیم، در حقیقت، تأثیر حرکت زمین را نادیده گرفته‌ایم. اگر در مقایسه
با ستاره، ماه تغییر وضعیت دهد، این تغییر وضعیت فقط نتیجه‌ی
حرکت حقیقی ماه است نه چیزهای دیگر.

اگر بامشاهده‌ی وضعیت و حرکت ماه درباره‌ی آن مطالعه کنیم
نتایج خوبی خواهیم گرفت: مثلاً در یکی از نیمه شب‌ها، ماه را در
نصف النهار معینی در کنار یک ستاره مشخص می‌بینیم. شب بعد، در
همان ساعت، خواهیم دید که ماه در یک فاصله‌ی ۱۳ درجه‌ای در شرق.
همان ستاره قرار دارد: یعنی در یک دوره‌ی ۲۴ ساعت، ماه ۱۳ درجه
از غرب به طرف شرق رانده شده است (در مقایسه با وضعیت ستاره‌ای
که با آن مقایسه شده است). و در شب دیگر، این فاصله دو برابر می‌شود
و به ۲۶ درجه در شرق ستاره مقایسه شده می‌رسد. و در مدت ۲۷ روز،
با همان میزان سرعت، حرکت و گردش آن به دور زمین کامل شده و به
۳۶ درجه بالغ می‌شود. حال اگر وضعیت آنرا با ستاره مورد نظر
مقایسه کنیم، می‌بینیم که در همان نصف النهار و کنار همان ستاره قرار
گرفته است. مدت یک دور گردش کامل ماه از نقطه‌ای در آسمان و
باز گشت به همان نقطه عبارتست از ۲۷ روز و ۷ ساعت و ۴۳ دقیقه و
۱۱ ثانیه (با استفاده از یک ستاره به عنوان راهنمای). این همان زمانی
است که ماه برای یک گردش به دور زمین صرف می‌کند. با این حال،
باید توجه داشت که مدت مذبور فاصله‌ی زمانی بین یک ظهور ماه نو

تا ظهرور دیگر نمی باشد، و انسان های اولیه به این مدت یک «ماه» نمی گفتند (به همان ترتیبی که ما روز به دست آمده از طریق شاخص آفتاب را یک روز حقیقی نمی دانیم).

این خورشید است که با عبور از نصف الالهارات معین باعث پیدایش و شمارش شبانه روز می شود نه ستاره ها. و به همین ترتیب، این رابطه ماه در قبال خورشید است که شمارش ماه های سال را باعث می گردد نه رابطه آن با ستاره ها. اجازه بدید این مسئله را بررسی کنیم.

ماه و خورشید

ماه در سفرهایش به دور زمین گاهی بین زمین و خورشید قرار می گیرد. در بعضی از اوقات، هنگامی که ماه کاملاً بین خورشید و زمین حایل شود، از دید گاه ما، خورشید به صورت کامل و یا بخشی از آن غیرقابل رویت می شود، این حالت را خورشید گرفنگی یا کسوف خورشید می نامیم. اگر خورشید به طور کامل در پشت ماه ناپدید شود آنرا اكسوف کامل می دانیم. در اکثر اوقات، ماه کمی در بالا یا کمی در پائین خورشید قرار می گیرد و لذا بخشهایی از خورشید قابل رویت است. با این حال، ما از دیدن ماه عاجز هستیم زیرا تابش خورشید اجازه هیچگونه تابشی نداشت. می دانید که ماه جسمی سرد است و درخشش آن هر گونه تابشی است. می دانید که ماه بین زمین و خورشید نور خورشید نمی باشد. زمانی که ماه بین زمین و خورشید واقع شود، آن نیمه اش که به طرف خورشید است روشن می باشد اما برای ما قابل رویت نیست. نیمه دیگر که به طرف زمین قرار گرفته، تاریک و شب است ولذا هیچگونه انعکاسی ندارد. اگر هم

تابش خورشید اجازه دهد که ما کره‌ی مادر را ببینیم، چیزی جزیک‌هایی تاریک نخواهیم دید. در چنین حالتی، هنگامیکه ماه در گردش دائمی خود به دور زمین، از سمت شرق با خورشید فاصله می‌گیرد، مجدداً قابل رویت خواهد بود. هنگام حرکت و دور شدن ماه از خورشید، جهت تابش خورشید، به سطح آن نیز تغییر می‌کند: ما پس از کسوف، نور نقره‌ای رنگی را در لبی غربی کره‌ی ماه مشاهده می‌کنیم که به تدریج گسترش می‌یابد.

در گردش عادی ماه به دور زمین نیز همواره آن بخش از کره‌ی ماه که رو به خورشید قرار می‌گیرد برای ما قابل رویت است. در آغاز ماه زمانی، رویت لبه‌ی باریکی از کره‌ی ماه باعث می‌شود تا ظهور ماه نو را اعلام نماییم (انحناء هلال همواره به طرف خورشید است. هنرمندان در تابلوهای خود دو شاخ هلال ماه را به طرف خورشیدی که در حال غروب است نقاشی می‌کنند. اینان البتہ هنر نقاشی را خوب می‌دانند اما از نجوم و ستاره شناسی اطلاعات چندانی ندارند).

خورشید به هلال نحیف ماه اجازه‌ی خودنمایی نمی‌دهد، و این هلال فقط در غیبت خورشید از آسمان قابل رویت است: یعنی پس از غروب آفتاب. از آنجاکه ماه هنوز در نزدیکی خورشید قرار دارد باید کمی بالاتر از آن در آسمان ظاهر شود و به سرعت غروب نماید. (ماه در این وضعیت، کمی در شرق خورشید قرار گرفته، به علت چرخش زمین، چنین به نظر می‌رسد که ماه و خورشید باهم به سمت غرب در حرکت هستند. ولذا ماه به افق غربی نزدیک شده و کمی بعد از ناپدیدی، هلال خورشید غروب می‌کند).

هر قدر ماه به سمت شرق از خورشید فاصله بگیرد بقطر هلال آن افزوده می‌گردد، و ما هر شب هلال ماه را از شب قبل پرتر ملاحظه

می کنیم. با رسیدن ماه به نقطه‌ای که زاویه صحیحی بر خط ارتباط دهنده زمین و خورشید است (این زمانی است که ماه یک چهارم چرخش خود به دور زمین را به پایان رسانده باشد) ما دقیقاً نیمی از سطح آفتاب گرفته‌ی ماه را می‌توانیم ببینیم. از آن نیمه‌ی ماه که به طرف ما قرار دارد، بخشی که پس از خورشید است می‌درخشد و بخش دیگر تاریک می‌باشد.

به همین ترتیب، ماه به گردش خود به طرف مشرق ادامه می‌دهد و هر شب از شب قبل محدودتر می‌گردد زیرا بخش بیشتری از سطح آفتاب گرفته‌ی آن در مقابل چشمان ما نمودار می‌شود. تا بالاخره به آن نقطه‌ای از زمین می‌رسد که تقریباً در جهت مخالف خورشید است (اگر ماه به نقطه‌ای برسد که کاملاً در جهت مخالف خورشید قرار گرفته باشد، وارد سایه زمین شده و خسوف روی می‌دهد. اما غالباً کمی بالاتر یا پائین‌تر از سایه زمین قرار می‌گیرد و لذا در تاریکی آن گم نمی‌شود).

با قرار گرفتن ماه در آن سمت از کره‌ی زمین که دور از خورشید است، آن روی ماه که به طرف زمین است به طرف خورشید نیز خواهد بود، و به همین دلیل تمام چهره‌اش روشن شده و ما ماه کاملی را در آسمان ملاحظه خواهیم کرد. به علاوه، از آنجا که ماه در موضعی مخالف وضعیت خورشید قرار می‌گیرد، هنگامی که خورشید در افق غربی باشد، ماه در افق شرقی پدیدار می‌گردد. بنابر این، مابه‌هنگام غروب آفتاب، شاهد طلوع یک ماه کامل خواهیم بود. و البته، بر مبنای همین مبحث، باطلوع آفتاب شاهد غروب ماه می‌باشیم.

با ادامه گردش ماه به دور زمین، مجدداً از سطح روشنای آن کاسته می‌شود و این بار تغییر سطح آفتاب گرفته از لبه‌ی دیگر دایری

آن شروع می‌گردد. تمام تغییراتی که قبلاً گفته شد، متنهای به طریق معکوس، در این دوره نیز به وقوع می‌پیوندد.

لذا دونیمه ماه وجود دارد؛ یک نیمه که به طرف ماه کامل شدن می‌رود و نیمه‌ی دیگر که به ماه نو می‌انجامد. در تقویم، نیمه‌ی اول را «ربع اول» و نیمه‌ی دوم را «ربع آخر» می‌نامند. اما می‌دانید که یک نیمه از که چرا نیمه‌ی ماه را «ربع» می‌نامند. اما می‌دانید که یک نیمه از سطح روشن ماه مساوی یک ربع یا یک‌چهارم از مسطح کل آن است. در این میان، غالب اینجاست که ماه در گردش خود به دور زمین، دقیقاً نیمی از چرخش خود را در آسمان روز نیم دیگر رادر آسمان شب انجام می‌دهد. من و شما در بعضی از اوقات، به هنگام روز، ماه را در آسمان نظاره کرده‌ایم.

با این حال، ماه در آسمان روز تحت الشاع خورشید قرار می‌گیرد، و به صورت کره‌ای رنگ پریده‌ای ظاهر می‌شود که تابش چندانی ندارد. اما در آسمان شب، به دلیل عدم حضور رقیبی چون خورشید، ماه درخشش زیادی دارد و نور و زیبائی آن چشم‌ها را خیره می‌کند. بعلاوه، ماه آسمان روز معمولاً کمتر از یک نیمه ماه است. اما در آسمان شب، معمولاً بیش از یک نیمه ماه می‌باشد. به همین دلیل، ما غالباً حضور ماه را در شب‌ها احساس می‌کیم. اکثر کسانی که به نزدیت به آسمان نگاه می‌کنند، باورشان نمی‌شود که ماه در آسمان روشن روز نیز ظاهر می‌گردد.

ماه مورد استفاده‌ی ما

هر گاه که ماه در خیل مatar گان دیگر از غرب به شرق از بین زمین و خورشید عبور کند، ماه جدیدی ظاهر خواهد شد. اگر

خورشید نیز دقیقاً با سایر ستارگان حرکت می‌کرد، مدت زمان چرخش آن به دور زمین به ۲۷ روز و ۷ ساعت و ۴۳ دقیقه و $11/5$ ثانیه بالغ می‌شد (این زمان را یک ماه نجومی می‌نامند).

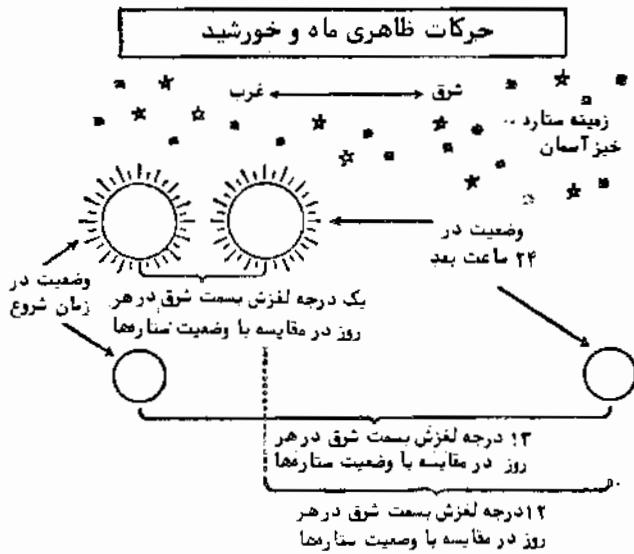
اما، خورشید مثل سایر ستاره‌ها حرکت دقیق و مرتبی ندارد. بدلاً ایلی که بعداً ارائه خواهم کرد، خورشید در هر 24 ساعت و در مقایسه با ستارگان به اندازه کمتر از یک درجه به سمت شرق می‌گریزد. و ماه در مقایسه با ستارگان و در هر 24 ساعت به اندازه 13 درجه به سمت شرق گریز دارد؛ که در مقایسه با خورشید، میزان گریز ماه به سمت شرق در حدود 12 درجه است.

از آنجا که سیزان سبقت گیری ماه بر خورشید کمتر از میزان سبقتش بر ستاره‌ها می‌باشد، مدت بیشتری طول می‌کشد تا به نقطه‌ی بین زمین و خورشید برسد و از آن عبور کند. ماه برای رسیدن مجدد به این نقطه باید 360° درجه‌ی کامل دور بزند؛ مسافت آن برای این چرخش 12 درجه در روز است که در هر $\frac{360}{365}$ یعنی هر 30 روز یک‌مرتبه بین زمین و خورشید قرار می‌گیرد. مسافت واقعی ماه در چنین چرخشی کمی کمتر از 12 درجه در روز است و عملاً در هر 29 روز و 12 ساعت و 44 دقیقه و 3 ثانیه یکبار به نقطه‌ی بین زمین و خورشید می‌رسد.

این مدت را باید فاصله‌ی زمانی بین یک ماه نو تا ماه نو دیگر محسوب داشت. این همان مدتی است که هزاران سال به عنوان معیار محاسبه و سنجش زمان مورد استفاده قرار می‌گرفت. محاسبه و نگهداری زمان در قدیم برای انجام نیایش‌ها و برنامه‌های مذهبی معمول بود.

در عهد حکمرانی بابلی‌ها علم نجوم و ستاره‌شناسی پیشرفتهای

قابل توجهی داشت. ستاره شناسان از طریق تجارت و مشاهدات قبلی خود ساعت و دقیقه پایان یک ماه و آغاز ماه نورا پیش‌بینی می‌کردند. اما انسان چنان اسیر عادات خویش است که تا قرنها بعد ظهور ماه نو را از طریق مشاهدات شخصی خود می‌پذیرفت و در شباهی اول ماه آنقدر به آسمان خیره می‌شد تا هلال ماه را ببیند.

یا مثلاً در روم باستان، پونتی فکس ماکسیموس (کشیش اعظم) در آغاز ماه به نظاره آسمان مشغول می‌شد و با دیدن هلال نازک ماه نو فرا رسیدن ماه جدیدی را اعلام می‌داشت.

رومی‌ها ماههای خود را به صورتی بسیار غیر منطقی تقسیم‌بندی می‌کردند. مثلاً روز میانه ماه را (روز پانزدهم مارس، مه، ژوئیه و اکتبر، و روز سیزدهم سایر ماهها را) ایدس (ides) می‌نامیدند. (جویلیوس سزار در ایدس ماه مارس به قتل رسید.) نهمین روز قبل از روز ایدس (با شمارش روز ایدس) نونس (nones) ناسیده می‌شد که در

زبان فارسی به معنی عدد نه است. روز هفتم مارس، مه، ژوئیه و اکتبر و روزهای پنجم سایر ماهها «نونس» نامیده می شدند. بعلاوه، رومی‌ها روزهای ماه را به صورت معکوس شمارش می کردند. مثلاً می گفتند که فلان واقعه در سومین روز قبل از «ایدس» فلان ماه حادث شد، و یا در دومین روز قبل از «نونس» فلان ماه فلان شخصیت فوت کرد.

امروزه هیچگونه اثری از روش‌های قدیمی در محاسبه زمان وجود ندارد. ما امروزه روزهای ماه و سال را به طور عادی شمارش می کنیم، و از روز ۱۵ یا ۲۲ فلان ماه حرف می زنیم. بابلی‌ها در تقسیم‌بندی و شمارش روزهای ماه تقریباً روش امروزه را داشتند. آنها تغییرات صوری ماه را ملاک شمارش قرار می دادند: مثلاً هلال ماه نو، ربع اول، صورت کامل ماه و ربع آخر را معيار می دانستند و روزهای را از اول تا پایان ماه به صورت عادی می شمردند و بر مبنای آن وقایع زمان را ثبت می کردند. تغییر صوری ماه، از هلال تا ربع، از ربع تا صورت کامل، از صورت کامل تا ربع آخر و از ربع آخر تا هلال پایانی در مدتی تقریباً مساوی ۷ روز انجام می شود. بهمین دلیل، بسیاری از ملل قدیمی عدد ۷ را عددی جادوئی و مقدس بر می شمردند. بابلیها ماه را به بخش‌های ۷ روزه تقسیم کرده بودند. ما دوره‌ی هفت روزه را هفته می نامیم.

روزهای هفته

تقسیم ماه به هفته روش جالبی نیست، زیرا روزهای ماه به طور صریح و صحیح به هفت قابل قسمت نمی باشند و تعداد معینی هفته نیز در یک ماه کامل نمی گنجد: مثلاً در پایان هفته‌ی چهارم (روز ۲۸ ماه)

می‌بینیم که هنوز دو یا سه روز از ماه باقیمانده است. لذا پنجمین هفته بین دو ماه تقسیم می‌گردد و هر بخش آن به‌کمی از آن ماهها تعلق می‌یابد.

شاید علت ثبت هفته نزد اکثر ملل جهان پیروی از سنت بابلیها در تقسیم‌بندی ماه به بخش‌های هفت روزه بوده باشد. مثلاً عبری‌ها که در قرن ششم قبل از میلاد به اسارت بابلیها در آمدند، شمارش و تقسیم‌بندی ماه و هفته را از آنان پذیرفتد و حتی به آن اهمیتی مذهبی بخواهیدند؛ یعنی هفتمین روز آنرا به خدا اختصاص دادند و در این روز هیچگونه معامله و داد و ستد تجاری انجام نمی‌دادند. روز آخر هفته همچنین روز استراحت نامیده می‌شود. کلمی‌ها روز آخر هفته را «شبات» (shabbat) می‌نامند که بزبان عبری به معنی استراحت است و ما آنرا شبیه می‌نامیم.

می‌سیحیان روز یکشنبه را روز آخر هفته می‌دانند و در آن روز به عبادت یا استراحت می‌پردازنند. می‌سیحیان قدیمی روز یکشنبه را روز اول هفته می‌دانستند و آنرا مختص عبادت به درگاه باری تعالیٰ بر می‌شمردند، زیرا حضرت مسیح در روز یکشنبه رسناخیز و تجدید حیات کرده بود.

با مرتبه شدن هفته به ملاحظات مذهبی، با آنکه تقسیم‌بندی ماه به دوره‌های هفت روزه باعث مشکلاتی می‌شد، ملت‌های مختلف بپذیرش و حفظ آن روی آوردند. با گسترش مسیحیت به تمدن یونان و روم، این ملل نیز هفته را پذیرفتد. یونانی‌ها و رومی‌های قبل از مسیح با اینگونه تقسیم‌بندی و شمارش روزهای ماه آشناش نداشتند. کنستانتین اولین امپراتور روم که به مسیحیت روی آورد باعث شد تا هفته نیز بر مبنای سنن می‌سیحیان در تقویم رومیان جای خود را باز کند.

علیرغم ارتباط فیما بین هفته و مذهب، روزهای هفته توسط رومیان با اسمی غیر دینی و حتی کفرآمیز نامگذاری شد. رومیها نام اجرام سماوی را بر روی ساعات هر روز می‌گذاشتند؛ این اجرام عبارت بودند از خورشید، ماه و پنج سیاره قابل رؤیت: عطارد، زهره، مریخ، مشتری و زحل. رومیان اسامی این اجرام را به ترتیب فاصله از زمین (از نظر خودشان) ردیف کرده و نام دورترین آنها را بر روی اولین ساعت روز می‌گذاشتند و به همین ترتیب بود که هفت روز هفته نیز نامگذاری شد. نام ساعات هر روز به ترتیب عبارت بودند از: ساترن (زحل یا کیوان)، جوپیتر (مشتری یا بهرام)، مارس (مریخ)، سان (خورشید)، ونس (زهره)، مرکوری (عطارد)، مون (ماه). نام اولین ساعت هر روز به تمام آن روز نیز اطلاق می‌شد. مثلًاً ساترن (زحل) که نام اولین ساعت اولین روز بود به تمام آن روز نیز اطلاق می‌گردید (Saturn's day). جوپیتر نام دومین ساعت بود، مارس سومین، سان چهارمین و به همین ترتیب ادامه می‌یافتد. اگر این شمارش را ادامه دهید در خواهد یافت که بیست و چهارمین ساعت به مارس اختصاص می‌یابد، و اولین ساعت روز دوم به سان (خورشید) می‌رسد (Sun's day). با ادامه اینگونه شمارش، نام سایر روزها نیز بدست می‌آید: روز ماه (Moon's day)، روز مریخ (Mars's day)، روز عطارد (Mercury's day)، روز مشتری (Jupiter's day)، و روز زهره (Venus' day).

در زبان انگلیسی در خصوص سه روز اول هفته به مشابهتی با اسامی اطلاق شده توسط رومیها بر می‌خوریم: شنبه Saturday، یکشنبه Sunday و دوشنبه Monday. (گرچه هفته بعضی از مسیحیان و تمام کلیمی‌ها با یکشنبه شروع و به شنبه ختم می‌شود - زیرا عبری‌ها

روز اول هفته یا شنبه را روز استراحت نامیدند و یکشنبه عملاء آغاز هفته به شمار می‌رفت).

ساختمان روزهای رومیان را می‌توان در زبان فرانسه پیدا کرد. مثلاً فرانسوی‌ها روز سهشنبه را «Mardi»، چهارشنبه را «Mercredi»، پنجشنبه را «Jeudi» و جمعه را «Vendredi» می‌نامند. در زبان فرانسه بدروز یکشنبه «dimanche» اطلاق می‌شود که از لاتین اقتباس شده و به معنای روز خدا است. انگلیسی‌ها نیز روز یکشنبه را روز خدا می‌نامند، اما در تقویم آنرا «Sunday» ذکر می‌کنند.

در زبان انگلیسی چهار روز آخر هفته با اسمای به دست آمده از فرهنگ انگلوساسونهای قبل از مسیحیت نامگذاری شده‌اند: مثلاً روز سهشنبه یا Tuesday از نام Tiw که خدای جنگ بوده گرفته شده است. چهارشنبه یا Wednesday از نام Woden که خدای خدایان بوده دریافت شده و پنجشنبه یا Thursday متعلق به Thor خدای رعد و طوفان بوده است. و بالاخره جمعه یا Friday از نام Frigga که همسر Woden خدایان بوده اقتباس گردیده است (می‌گویند Friday ممکن است از نام Freia که از الهه‌ی زیبائی بوده اقتباس شده باشد).

فصل پنجم

خودشید، از غرب به شرق

در دوره‌ای که انسان برای بقای خویش به شکار حیوانات روی آورد، شمارش ماهها برای محاسبه‌ی زمان کافی به نظر می‌رسید، زیرا ماه طولانی‌تر از روزها و هفته‌ها بود. اما تمام ماهها شبیه و نظیر یکدیگر نبودند. بعضی از ماهها گرم و بعضی دیگر سرد بودند. در بعضی از ماهها باران و برف می‌بارید و در بعضی دیگر خشکسالی و گرما پدیدار می‌شد. و تمام این پدیده‌ها بر کیفیت شکار برای ارتزاق اثر می‌گذاشت.

با آشنا شدن انسان به کشاورزی و استفاده از محصولات زمینی امر محاسبه زمان، جدی‌تر گردید. بشر درک کسرده بود که نمی‌تواند به شکار حیوانات قناعت کند ولذا با اختراع کشت و زرع می‌خواست دوام بیشتری به جامعه خویش بدهد. یک جامعه‌ی کشاورزی می‌تواند بیش از جوامع شکارچی از بقای انسانها حمایت کند. کشاورزان می‌توانند در یک نقطه مستقر شوند. مجبور نیستند برای ارتزاق جان خود را به خطر اندازن و با حیوانات خطرناک دست و پنجه نرم کنند. کشاورزی باعث پیدایش روستاهای شهرها شد، و تمدن به وجود آمد.

درحالی که با ادامه شکارچی گری چنین ترکیبی از جامعه غیر ممکن به نظر می رسد.

از طرف دیگر، در امر کشت وزرع نیز مخاطراتی وجود داشت: یک جامعه بزرگ و متصرف باعث ایجاد غواصی در امر تهیه غذا می گردد و اگر حصول ارزاق با مشکلاتی مواجه گردد تمامی آن جامعه را دستخوش ماجراهای دردناکی خواهد ساخت.

جامعه‌ی کشاورزی بیش از شکارچیان متکی به تنوع ماهه است. اگر دانه‌ها در زمان معینی کاشته نشوند محصولی بدست نخواهد آمد. یک کشاورز باید بداند که هوا درجه‌ی موقعي گرم می‌شود. باید وضعیت خورشید و باران را در ماههای آینده بداند تا جرأت کشت دانه را بیابد. به عبارت دیگر، یک کشاورز باید فصل‌های را بشناسد.

به این ترتیب بود که بشر به اهمیت محاسبه زمان پی برد و فصول را بدست آورد. امروزه در اکثر کشورهای جهان سال را به چهار فصل تقسیم کرده‌اند: بهار که فصل آغاز گرماست. شب‌ها و روزهای اول بهار مساوی هستند و به تدریج روزها بلندتر و شب‌ها کوتاه‌تر می‌شوند. برف‌ها در این فصل آب شده و گیاهان سر از خاک درآورده و درختان دویاره زنده می‌شوند.

تابستان فصل گرماست با روزهای بلند و شب‌های کوتاه. پائیز فصل استراحت زمین است. روزها رو به کوتاهی می‌گذارند و شب‌ها بلندتر می‌شوند. و بالاخره زمستان که فصل یخ و برف است. کشاورزان اولیه دریافته بودند که بهار فصل کشت دانه است زیرا تابستان گرم را برای رویاندن و رساندن محصول بدنبال دارد. در پائیز محصولات خوبیش را درو می‌کردند زیرا طبیعت به آنها کمک کرده بود تا نتیجه کارشان به ثمر برسد. و با تکرار این فصول، انان

کشاورز، سال را بدست آورد، و برنامه کارش را بر مبنای آن تنظیم نمود.

کشاورزان بزودی درک کردند که در هر فصل مه مرتبه شاهد ظهور ماه نو می باشند و لذا هر فصل در حدود سه ماه بود. و چون در طول سال چهار فصل وجود داشت، هر سال به دوازده ماه تقسیم شد. این کشیبات هنوز هم در زندگی ما باقی است و همه آن را پذیرفته اند. به علاوه، عدد ۱۲ عددی خوشایند برای کار و زندگی است (قبل از در مردم عدد ۱۲ و نظر مردم نسبت به آن توضیح دادم).

نامگذاری دوازده ماه

همانطوری که روزهای هفته نامگذاری شد، مردم برای ماههای سال نیز اسمی خاصی در نظر گرفتند. هر ملتی با توجه به فرهنگ خود بر این ماهها نامی گذاشت: رومی‌ها سال را با بهار آغاز می کردند (یک انتخاب طبیعی) و اولین ماه آن را به نام مارتیوس (Martius) که در اساطیر آنها خدای جنگ بود می خواندند. رومی‌ها برای مارتیوس یا مارس احترام زیادی قایل بودند و نام او را برای آغاز سال مبارک می دانستند. سایر ماهها نیز یا با عدد نامیده می شدند یا با نامهای اساطیری مشخص می گردیدند. در دوره‌ی حکمرانی ژولیوس سزار بر روم، تقویم رومیان تغییر کرد. پنجمین ماه سال به افتخار او ژولیوس (Julius) نامگذاری شد که امروزه در زبان انگلیسی July خوانده می شود. پس از ژولیوس سزار جانشین او اگوستوس سزار به حکمرانی رسید و رومیان به افتخار او ششمین ماه سال را Augustus نامیدند که امروزه در زبان انگلیسی August خوانده می شود. رومیان شمارش ماهها را در ده ماه متوقف کرده بودند. شاید

علت این امر آن بوده است که سال را بهده ماه تقسیم کرده بودند. در روایات نقل شده است که دو مین فرمانروای رومیان، نوماپومپیوس، دوماه دیگر بهماههای رومیان اضافه کرد:

ژانواریوس (Januarius) و فبرواریوس (Februarius) ماههایی بودند که به تقویم رومیان افزوده شدند. ژانواریوس به نام ژانوس نامگذاری شد که خدایی دو چهره بود: یک چهره عادی در جلو و یک چهره نیز در پشت سر، و به نظر می‌رسید که این نام برای یکی از ماههای پایانی سال که نویددهنده سال جدیدی بود جالب باشد. شاید به همین دلیل نیز آغاز سال از مارس به ژانواریوس تغییر کرد. بهر حال چون سندي در این مورد وجود ندارد، نمی‌توان علت واقعی تغییر زمان آغاز سال را در تقویم رومیان تعیین نمود.

خورشید لغزنده

تا این مرحله، زمین را به نحوی تفسیر کردیم که گویی در فضای بددور خود می‌چرخد اما حرکتی ندارد. این امر البته صحیح نیست. زمین حرکات دیگری نیز دارد؛ یکی از این حرکات، چرخش بددور خورشید است: یک چرخش کامل زمین به دور خورشید به اندازه‌ی چهار فصل طول می‌کشد، یعنی یک سال تمام وقت لازم است تازمین از نقطه‌ای در فضای حرکت کند، یک دور کامل در اطراف خورشید بزند و به نقطه‌ای اول برسد. اجازه بدهید موضوع را بهتر تشریح کنیم.

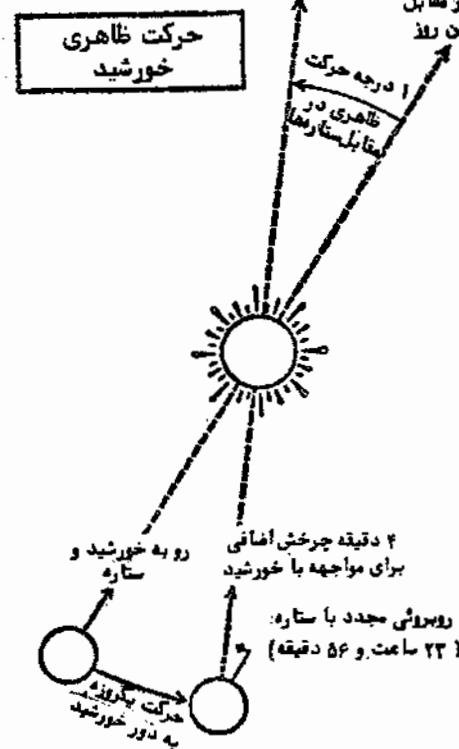
فرض کنید که زمین در فضای می‌چرخد و میله‌ای وارد آن شده است که همراه با آن در چرخش می‌باشد. در آغاز یک دور، نوک میله دقیقاً رو به مرکز خورشید و به سمت ستاره‌ای که فرض می‌کنیم دقیقاً در امتداد مرکز خورشید و پشت آن و در همان فاصله بین زمین و

خورشید قرار دارد ایستاده است. حالا تصور می کنیم که زمین یکی از چرخش های خود را از غرب به شرق انجام می دهد. میله‌ی داخل آن نیز همراه با زمین می چرخد و در پایان یک دور چرخش ، مجدداً رو به ستاره مزبور می ایستد. با این حال، زمین در همان حالت که به دور خود می چرخد، مقداری از دابرهای را که باید به دور خورشید بزند نیز پیموده است. (این حرکت چرخشی نیز در همان جهت انجام می شود که زمین به دور خود می گردد. حالا اگر فرض کنیم که شما از فاصله‌ی زیادی از بالای قطب شمال به زمین و خورشید نگاه می کنید، ملاحظه خواهید کرد که زمین در جهت مخالف حرکت عقربه‌های ساعت در حرکت است. چرخش زمین به دور خورشید نیز در جهت مخالف حرکت عقربه‌های ساعت انجام می شود.)

حرکت زمین به دور خورشید در مدتی که زمین یک مرتبه به دور خود می چرخد در رابطه با ستاره‌ای که در پشت خورشید فرض کرده‌ایم چندان قابل توجه نخواهد بود، زیرا فاصله‌ی ستاره با زمین و خورشید بسیار زیاد است. اما خورشید که از آن ستاره به زمین نزدیکتر است، به علت حرکتی که زمین انجام داده است، در مقایسه با ستاره‌ی مزبور کمی به عقب می لغزد. (شما ممکن است چنین وضعی را هنگام تماشا از پنجره‌ی قطاری که در حال حرکت است تجربه کرده باشید. خانه‌ای که در فاصله‌ی بسیار دوری از قطار قرار گرفته است به سرعت از نظر شما ناپدید نمی شود و شما تصور می کنید که همراه با شما در حال حرکت است . اما خانه‌ای که در نزدیکی قطار باشد، به نظر می رسد که در جهت عکس حرکت قطار از شما دور می شود.) خوب، حالا که نوک میله داخل زمین مجدداً رو به ستاره قرار گیرد، شما احساس خواهید کرد که خورشید کمی به عقب لغزیده است

(به سمت شرق). در چنین موقعیتی، زمین باید چهار دقیقه دیگر حرکت دورانی خود را ادامه دهد تا نوک میله به طرف مرکز خورشید بایستد. این همان تفاوت چهار دقیقه‌ای است که بین روز نجومی و روز خورشیدی موجود است و قبل از باره‌ی آن صحبت کردیم. برای محاسبه‌ی روز نجومی می‌توان ساعتی ساخت که ساعات آن کوتاه‌تر باشد و پس از پایان روز نجومی یک دور ۴۴ ساعته کامل زده باشد. چنین ساعتی می‌تواند اوقات نجومی را تعیین کرده و در هر روز ۴ دقیقه از ساعت‌های عادی جلو بیافتد که در طول سال به اندازه‌ی یک روز

و قصبت ظاهری در مقابل
ستارها دو دومنین را
وضیعت ظاهری در مقابل
ستارها در اولین روز

کامل از سایر ساعت‌ها پیشی خواهد گرفت.

در همین ضمن، ماه نیز حرکت خود را به دور زمین انجام می‌دهد، و نقطه‌ی آغاز چرخش آنرا می‌توانیم روی خطی فرض کنیم که از زمین به‌ماه و از ماه به‌مرکز خورشید و از آن به‌مرکز ستاره مورد نظر کشیده شده است. (اگر از بالای قطب شمال به ماه نگاه کنیم، ملاحظه خواهیم کرد که حرکت آن به دور زمین نیز در جهت مخالف حرکت عقربه‌های ساعت می‌باشد). ماه در $\frac{1}{27}$ روز یک مرتبه به دور زمین می‌چرخد و پس از صرف این مدت دقیقاً در مقابل ستاره‌ی مذبور قرار می‌گیرد. در این مرحله نیز خورشید قادری به عقب می‌لغزد، زیرا زمین حرکت خود را به دور خورشید همچنان ادامه داده است. ماه در سفر زمین به دور خورشید با آن همراه است. ماه برای عبور از خط فرضی بین زمین و ستاره‌ی مورد نظر و رسیدن به خورشید باید دو روز دیگر به گردش ادامه دهد. (زیرا همان طوری که گفته شد به نظر می‌رسد که خورشید در این بین‌العقب لغزیده است).

علت تفاوت بین ماه نجومی و ماه شرعي نیز همین امر است.

در رابطه با چرخش زمین به دور خورشید ناهمانگی ظاهری دیگری نیز وجود دارد: همان‌طوری که قبل^۱ گفته شد، زمین با سرعتی یک‌نواخت به دور محور خود می‌چرخد. اما گردش آن به دور خورشید با سرعت ثابت و یک‌نواختی انجام نمی‌شود.

اگر زمین در چرخش خود به دور خورشید یک دایره‌ی کامل را می‌پسند شاید سرعتش ثابت و یک‌نواخت می‌شد، اما موضوع غیر از این است: مسیر حرکت زمین به دور خورشید به صورت یک بیضی است، یعنی یک دایره‌ی فشرده شده. پس حرکت به صورت بیضی به دور خورشید، گاهی زمین را به خورشید نزدیکتر می‌کند و گاهی

دورتر (تفاوت دوری و نزدیکی زمین به خورشید در حدود ۳ درصد است). هنگامی که زمین به خورشید نزدیک می‌شود سرعت بیشتری می‌گیرد. بالفرایش سرعت زمین در پیمودن مسیری بیضی شکل به دور خورشید، میزان لغزش خورشید به عقب نیز بیشتر می‌شود؛ حرکت خورشید (از نظر ما) به سمت غرب با کمی تأخیر انجام شده و دیرتر به خط نصف‌النهار می‌رسد. یا دورشدن زمین از خورشید و کندشدن سرعت آن، عکس وضعیت فوق الذکر اتفاق می‌افتد؛ لغزش خورشید به سمت شرق کمتر شده و بر سرعت حرکت روزانه اش به سمت غرب اضافه می‌شود. در چنین مرحله‌ای، خورشید زودتر به نصف‌النهار می‌رسد. به همین دلیل است که خورشید در بعضی از اوقات زودتر (از نظر وقت گیری با ساعت) به سمت الرأس می‌رسد و در سایر مواقع دیرتر. و به همین علت است که ما در محاسبه‌ی ظهر از کیفیت وضع خورشید چشم پوشی کرده و نیمروز قراردادی را در مد نظر قرار می‌دهیم.

ثبت وضعیت ستاره‌ها

ستاره‌شناسان قدیمی نمی‌دانستند که زمین به دور خورشید می‌چرخد. با اینحال، اکثر آنان متوجه تفاوت زمانی بین روز‌نجومی و روز خورشیدی شده بودند. ستاره‌شناسان مزبور متوجه شده بودند که روز نجومی ۲۳ ساعت و ۵۶ دقیقه طول می‌کشد؛ یعنی ستاره‌ای که در یک نیمه شب نصف‌النهار را قطع می‌کند، ۲۳ ساعت و ۵۶ دقیقه بعد (ساعت ۱۱/۵۶) و ۲۳ ساعت و ۵۲ دقیقه شب پس از آن (ساعت ۱۱/۵۲) به نصف‌النهار می‌رسد.

طبعاً، ستاره‌شناسان قدیمی به ساعت دقیقی دسترسی نداشتند

که بتواند وقت صحیح عبوریک ستاره از نصف النهار معین را محاسبه کند. آنها از طریق مشاهدات مکرر و در پی شباهی متماضی متوجه تفاوت در روز نجومی و روز خورشیدی شدند. آنها متوجه شدند ستاره‌ای که مثلاً در فروردین در حدود نیمه شب نصف النهار را قطع می‌کند، در تیرماه کمی پس از غروب آفتاب به نصف النهار می‌رسد. بنابراین، کشف تغییر وضعیت ستاره در مقایسه با خورشید نیاز چندانی به ساعت ندارد.

ستاره‌ها هر شب کمی به سمت غرب می‌لغزند و به نظر می‌رسد که تمامی اجرام سماوی بغیر از خورشید، ماه و سیارات باهم به سمت غرب در حرکت هستند.

ستاره‌هارا فقط در آن بخش از آسمان می‌توان دید که درجهت مخالف خورشید قرار دارد، زیرا آن نیمه از آسمان که خورشید را در خود دارد روز است و ستاره‌ها در نور روز غرق شده وغیرقابل رویت می‌شوند. با اینحال، بهمان ترتیبی که تمامی گنبد آسمان به آرامی به سمت غرب حرکت می‌کند، ستاره‌های جدیدی از صمت شرق پدیدار می‌شوند که فقط پس از غروب آفتاب قابل رویت هستند، این ستاره‌ها همان اجرامی هستند که در نیمه خورشید دار آسمان پنهان شده بودند. در مقابل، تعدادی از ستاره‌های حاضر وارد منطقه‌ی خورشیدار آسمان شده و از نظرها ناپدید می‌گردند. سرانجام، هنگامی که گنبد آسمان یک دور کامل بزند، ستاره‌ها مجدداً همان صورت قبلی را خواهند یافت. این گرددش برای تکامل صورت ستاره‌ها یکساں تمام به طول می‌انجامد.

از طریق مشاهده آسمان در تمام طول سال کلیه‌ی ستاره‌های موجود در اطراف آسمان را می‌توانید ببینید. می‌توان وضعیت فلك

را روی کاغذ نقاشی کرد و حتی ستاره‌های موجود در بخش خورشیددار آسمان را نیز در جای خودشان قرار داد. اینگونه نقشه‌ی ستاره‌ها را دایره سماوی یا کره‌ی سماوی می‌نامند.

(فقط از خط استوا می‌توان تمامی بخش‌های آسمان را دید و از سایر نقاط زمین چنین کاری غیر ممکن است، زیرا همواره بخشی از آسمان از نظر انسانها پنهان می‌ماند. هرچه فاصله انسان از خط استوا بیشتر باشد مقدار بیشتر یا بخش بزرگتری از آسمان از نظرش پنهان خواهد ماند. در قطب شمال یا قطب جنوب همواره نیمی از آسمان غیرقابل روئیت می‌ماند).

اگر نقشه‌ای از کره‌ی سماوی در اختیار داشته باشید، هر روزه می‌توانید وضعیت خورشید را بر روی آن علامت گذاری نمایید. اما به هنگام روز قادر به تشخیص ستاره‌ها نیستید زیرا چنان به نظر می‌رسد که خورشید تنها چراغ و تنها ستاره‌ی درخشان آسمان است. اما به هنگام شب مطالعه و ثبت وضعیت ستاره‌ها بسیار آسان خواهد بود. با توجه به ستاره‌ای کسه در بالای سرتان قرار گرفته و از طریق شناسائی آن به آسانی می‌توانید وضعیت خورشید را بدست آورید. زیرا خورشید در آن لحظه در نصف النهار مخالف آن ستاره در طرف دیگر کره‌ی زمین قرار گرفته است. (لزومی ندارد که برای کشف وضعیت خورشید منتظر نیمه شب بمانید. خورشید در هر دقیقه از شب دقیقاً و مستقیماً در نصف النهاری که ۱۸۰ درجه با ستاره‌ی مورد نظر فاصله دارد قرار گرفته است). با محاسبه‌ی دقیق وضعیت خورشید در بالای افق جنوبی به هنگام ظهر، همچنین می‌توانید در یا بید که خورشید در چه موقعیتی از نصف النهارش قرار گرفته است.

به این ترتیب، هر روزه می‌توانید وضعیت خورشید را بر روی

نقشه‌ی کره‌ی نجومی علامت گذاری کنید. اگر این کار را مرتبآً انجام دهید در خواهید یافت که خورشید در طول $\frac{1}{3} ۳۶۵$ روز خورشیدی یک دور کامل در اطراف کره‌ی نجومی خواهد زد. (بکمال عبارت از $\frac{1}{3} ۳۶۶$ روز نجومی یعنی یکروز بیش از تعداد روزهای خورشیدی است. همانطوری که قبلاً گفته شد، تفاوت چهار دقیقه‌ای موجود بین روز نجومی و روز خورشیدی در طول سال انباشته شده و با لآخره به یکروز تمام بالغ می‌گردد).

لازم می‌دانم یکبار دیگر تکرار کنم که ستاره شناسان قدیمی در مطالعه‌ی حرکت خورشید در آسمان متوجه نشده بودند که اختلاف زمانی بین روز نجومی و روز خورشیدی به علت گردش زمین به دور خورشید حاصل می‌شود، و حتی باور نداشتند که زمین به دور خورشید در چرخش است. آنها اطمینان داشتند که خورشید حرکت می‌کند و هرسال یکمرتبه به دور زمین می‌گردد.

بدون مطالعه و مشاهده‌ی دقیق خورشید، به دست آوردن زمان یک دور کامل امکان پذیر نخواهد بود. بابلی‌ها طول سال را ۳۶۰ روز می‌دانستند درحالی که در همان دوران مصریها با محاسبات دقیقتر مدت زمان سال را ۳۶۵ روز تعیین کرده بودند. شاید هم بابلیها عمدآً چنین رقمی را پذیرفته بودند زیرا رقم ۳۶۰ به سادگی به اعداد $2-3-4-5$ و $6-7-8-9-10-11-12-13-14-15-16$ و 180 قابل تقسیم است. در حالی که رقم 365 را فقط می‌توان به $5-7-13$ تقسیم کرد. معکن است بابلیها ترجیح داده بودند که اشتباه کوچکی را نادیده بگیرند اما در عوض با رقم 360 که از نظر محاسبه و تقسیم راحت‌تر بود کار کنند.

شاید پس از تقسیم سال به 360 روز بود که بابلی‌ها دایره‌ی

نجومی را به ۳۶۰ درجه تقسیم کردند. معنی اینگونه تقسیم بندی آن بود که خورشید هر روز یک درجه به سمت شرق حرکت کرد (در مقایسه با ستاره‌ها). اما در واقع، از آنجاکه خورشید در ۳۶۵ روز یک دور کامل در اطراف کره‌ی سماوی می‌زند، هر روز ۵۹ دقیقه و ۱۰ ثانیه در نقشه‌ی کره‌ی سماوی حرکت می‌کند که از یک درجه کمتر است، زیرا یک درجه عبارت از ۶ دقیقه می‌باشد.

جهوافات در آسمان

اگر در دایره‌ی نجومی، خط حرکت خورشید را به دور آن علامت گذاری کنید، در واقع خط کسوفی چنین نقشه‌ای را تعیین نموده‌اید. خط حرکت ماه در مقابل ستاره‌ها را نیز می‌توانید علامت گذاری نمائید. این خط از نظر گردش به خط حرکت خورشید بسیار نزدیک است اما شباهتی با آن ندارد. مسیر حرکت خورشید و مسیر حرکت ماه بر روی نقشه‌ی دایره‌ی نجومی در دو نقطه یکدیگر را قطع می‌کند که هر نقطه در یک طرف از دایره‌ی حرکت آنها وجود داشته و نقاط مزبور در جهت مخالف یکدیگر قرار دارند. این نقاط تقاطع در لائین نودس (Nodes) نامیده می‌شوند که به معنای گره است، زیرا با برخورد آنها بدیگر شکل یک گره حاصل می‌شود.

هنگامی که ماه در سمت خورشید قرار می‌گیرد (در موقع ظهرور ماه نو) خطوط حرکت آنها با یکدیگر فاصله‌ی زیادی گرفته و معمولاً ماه کمی بالاتر یا پائین‌تر از خورشید دیده می‌شود. اگر ماه و خورشید در نقطه‌ی نودس یا گره در یک خط قرار گیرند و یا نزدیک بهم باشند، هر دوی آنها، از دیدگاه ما، فضای واحدی را در آسمان اشغال کرده، و در نتیجه ماه باعث گرفتگی خورشید شده و چهره‌ی آن را به صورت

ناقص یا کامل در پشت خود پنهان می‌سازد. این حالت را کسوف یا خورشید گرفتگی می‌نامیم.

چون خورشید گرفتگی یا کسوف فقط زمانی حادث می‌شود که ماه در نزدیکی خط حرکتی خورشید قرار گیرد (دریکی از نوادرس یا گره‌ها)، خط حرکتی خورشید را خط کسوفی نیز می‌نامند.

خط کسوفی در دایره‌ی نجومی از میان گروهی ستارگان معین می‌گذرد که امروز با اغلب آنها آشناشی داریم.

همانطوریکه می‌دانید، دانشمندان ستاره‌شناس با بابل که به مطالعه آسمان و ستارگان اشتغال داشتند، از آنجاکه طبیعتاً مثل سایر انسانها دارای قوه‌ی تصور زیاد بودند، ستاره‌ها را به صورت نقاطی نورانی و بی‌معنی مورد مشاهده قرار نمی‌دادند. آنها ستاره‌ها را در ذهن خود به یکدیگر متصل می‌نمودند و خطوط هندسی خاصی از این اتصال ذهنی به دست می‌آورند. ماهم هنگام تماشای آسمان و ستاره‌ها همین عمل را در ذهن خود انجام می‌دهیم. مثلاً خرس بزرگ مجموعه‌ای از هفت ستاره است که اگر هر یک از آن ستاره‌ها را بسا یک خط تصوری به یکدیگر وصل کنیم شکل یک خرس به دست خواهد آمد. خرس کوچک نیز مجموعه‌ی دیگری از ستارگان است. ستاره‌شناسان ایرانی نیز صور فلکی زیادی از اتصال فرضی ستارگان به یکدیگر به دست آورده بودند. دب اکبر یا هفت برادران از آن جمله است. چنین‌ها و یونانی‌ها نیز اشکال و علایم فرضی خاص خود را از کیفیت تجمع ستاره‌ها در آسمان برای جهت‌یابی و محاسبات نجومی به دست آورده بودند. ملل دیگر نیز کم و بیش همین روش را در پیش گرفته بودند. اما امروزه اشکال تصوری حاصله توسط یونانی‌ها هنوز در جامعه ستاره‌شناسی جهان مورد استفاده است. یونانی‌ها با مرتبه

نمودن ستاره‌ها به یکدیگر به وسیله خطوط فرضی، آسمان را پر از گاو، مار، فنجان و اندام انسانی کرده بودند. هر گروه از ستاره‌ها که تشکیل یک صورت فلکی داده باشد بهیک برج موسوم است. در روی نقشه‌ی دایره‌ی نجومی، خط کسوفی از میان دوازده برج یا صورت فلکی عبور می‌کند. می‌پرسید چرا دوازده؟ بدون شک به دلیل آنکه خورشید در هرماه از یک برج عبور کند. این برجها به صورت منظم و ردیف شده در دایره‌ی نجومی رسم و نامگذاری شده‌اند و بین هر یک از ملل نامهای خاصی دارند که غالباً ترجمه‌ی لاتین آن می‌باشد. صورتهای فلکی یا برجهای دوازده گانه عبارتند از: حمل (Aries)، ثور (Taurus)، جوزا (Gemini)، سرطان (Cancer)، اسد (Leo)، سبله (Virgo)، میزان (Libra)، عقرب (Scorpio)، قوس (Scorpio)، دلو (Capricorn)، جُدی (Sagittarius) و حوت (Pisces).

ردیف و مجموعه‌ی این برجها را در نقشه‌ی دایره‌ی نجومی منطقه‌ی البروج می‌نامند، و از آن جهت که اکثر برجها دارای شکل و نام حیوانات هستند، به مجموعه‌ی آن «دایره حیوانات» نیز گفته می‌شود.

خط گردشی ماه به دور دایره‌ی نجومی گرچه مشابهی به خط حرکتی خودشید ندارد، اما به آن نزدیک بوده و لاجرم از میان منطقه‌ی البروج یا برجهای دوازده گانه می‌گذرد. به علاوه پنج جرم ستاره شکل دیگر که از ستاره‌ها روشن تر بوده و چشمک نمی‌زنند نیز در آسمان وجود دارند که در مقابل زمینه پرستاره آن به سمت شرق در حرکت هستند و به دور دایره نجومی می‌چرخند. این سیاره‌ها عبارتند از: عطارد، مریخ، مشتری (یا بهرام)، زهره و زحل. هریک از این

سیارات دارای خط حرکتی خاص بدور کرده نجومی هستند، اما از منطقه‌ی البروج تجاوز نمی‌کنند و در محدوده‌ی آن به چرخش خود ادامه می‌دهند.

در روز گاران قدیم، اکثر ملل جهان معتقد بودند که اجرام سماوی متحرک یعنی خورشید، ماه و سیارات دارای تأثیراتی در زندگی انسانها هستند. آنها باور داشتند که کیفیت فرار گرفتن خورشید در منطقه‌ی البروج در لحظه‌ی تولد انسان تأثیراتی بر شخصیت آن انسان می‌گذارد، یعنی این وضعیت سازنده شخصیت و سرنوشت انسانهاست. وضعیت ماه و سیارات کرده نجومی در منطقه‌ی البروج به هنگام تولد را نیز مؤثر در سرنوشت انسان می‌دانستند، و از طریق آن، حوادث زندگی، زمان و چگونگی فوت، روزهای خوب و بد وغیره را در زندگی هر انسان پیش بینی می‌کردند. این امر، طالع-بینی یا پیش بینی و «زیج» نامیده می‌شد؛ یعنی مطالعه‌ی وضعیت سیارات، ماه و خورشید در ساعت تولد و ربط دادن آن به زندگی و حوادث آن. امروزه اینگونه باورها زاکه به فالگیری و طالع بینی مشهور است احمقانه و خرافات می‌دانند. معهدآ، هنوز هم انسان‌های زیادی هستند که تحرک نقاط روشن در آسمان را مؤثر بر زندگی خود دانسته و به آن باور عمیق دارند. بسیاری از روزنامه‌ها ستونهایی از صفحات خویش را به پیش گویی و جداول نجومی اختصاص می‌دهند تا جلب مشتری کنند. مجلات اختصاصی زیادی نیز در سطح جهان منتشر می‌شود که تمامی مطالب آن به ستاره شناسی و طالع بینی انسانها محدود می‌گردد.

باعث تأسف است که پس از پیشرفت‌های علمی زیاد در طی قرون و اعصار و آگاه شدن اکثر مردم از بسیاری از حقایق جهان، هنوز

هم خرافات در جوامع انسانی دیده می‌شود.
 به هر حال، آنچه قدمًا انجام داده‌اند نباید مورد سرزنش زیاد
 فرار گیرد؛ مشاهدات و مطالعات منجمین قرون وسطائی واولیه با آنکه
 اکثراً جاهلانه و بی‌ارزش بود، باعث گردید تا دافش ستاره شناسی
 واقعی به وجود آید و پیشرفت‌های علمی زیادی نصیب محققین این فن
 شود. برخی از ستاره‌شناسان واقعی قدیمی نظیر اوهانس کپلر برای
 بدست آوردن لقمه‌ای نان به طالع بینی می‌پرداختند. اما اگر امروز هم
 مردم به رابطه خرافی بین کیفیت ستاره‌ها وزندگی خود معتقد باشند
 عملشان قابل تقبیح خواهد بود و عذری از آنان پذیرفته نخواهد شد.

فصل ششم

خورشید، از شمال تا جنوب

خطوطی از آین سو به آن سوی نصف‌النهارات

ما هنور در خصوص فصول چهار گانه‌ی سال بحثی نکرده‌ایم. پس اجازه بدھید دوباره به زمین بر گردیم و چرخش و گردش آن را مجدداً مطالعه کنیم.

زمین در حالت چرخش به دور خود، به دور خطی فرضی می‌چرخد که در درونش کشیده شده است (یامیله‌ای که از مرکز زمین عبور کرده باشد). این خط را محور زمین می‌نامیم و آنرا به صورتی در درون زمین فرض می‌کنیم که از مرکز زمین عبور کرده و از دونقطه در بالا و پائین زمین بیرون آمده باشد. این نقاط قطب نامیده می‌شوند. نقطه‌ی بالائی را قطب شمال و نقطه‌ی پائینی را قطب جنوب می‌گویند. حالا اگر دور کرده زمین یک خط فرضی بکشیم که در فاصله‌ی کاملاً مساوی بین قطب شمال و قطب جنوب قرار داشته باشد، خط استوا به دست می‌آید.

اگر فرض کنیم که خط محور زمین دقیقاً عمود بر خط ارتباطی بین زمین و خورشید است و تصور کنیم که زمین به دور این عمود

می چرخد، در خواهیم یافت که خورشید مستقیماً بر خط استوا می تابد؛ برای شخصی که در خط استوا قرار داشته باشد، مثل آنست که هر روز، خورشید دقیقاً از شرق طلوع کرده و دقیقاً در غرب غروب می کند، و به هنگام ظهر، خورشید مستقیماً بر بالای سرش قرار خواهد گرفت.

برای کسی که در شمال خط استوا قرار داشته باشد، در مقایسه با وضعیت قبلی، خورشید به هنگام ظهر هر گز مستقیماً بر بالای سر قرار نخواهد گرفت، بلکه کمی در جنوب سمت الرأس ظاهر خواهد شد – یعنی به سمت خط استوا. حال اگر آن شخص به طرف قطب شمال برود و از استوا فاصله بگیرد، خورشید را بیشتر و بیشتر در جنوب سمت الرأس خواهد یافت.

شما اگر نزدیک قطب شمال باشید، در نیمروز، خورشید را بر کف افق جنوبی خواهید یافت. حال اگر تمام قضایای فوق را در بخش جنوبی خط استوا و به طرف قطب جنوب آزمایش کنید همان نتایج را منتها به صورت معکوس به دست خواهید آورد. یعنی خورشید همواره در سمت خط استوا دیده خواهد شد، و به هنگام ظهر در قطب جنوب، خورشید را فقط بر کف افق شمالی خواهید یافت. یونانیان قدیم که کشورشان در شمال خط استوا (در نیمکرهٔ شمالی) قرار داشت و هر گز سفری به مناطق جنوبی کشورشان نداشتند، حضور خورشید را در نیمروز در جنوب سمت الرأس امری عادی و غیرقابل مطالعه به حساب می آوردن. هرودت مورخ بزرگ یونانی می نویسد که گروهی از دریانوران فنیقه تو انشتند در اطراف قاره افریقا دوری بزنند، آنان پس از باز گشت به وطن، ادعا کردند که خورشید نیمروز در مناطق جنوبی قاره افریقا به سمت شمال سمت الرأس متغایل می گردد.

این امر برای هرودت و هموطنان او باور نکردند بود و لذا در گزارش خود به ادعای آن دریانوردان خنده دیده و سرگذشت آنان را مسخره ذکر کرده بود.

اما واقعیت آن است که دریانوردان فیقی وارد نیمهٔ جنوبی کره‌ی زمین شده و حقیقت واقع را در مرد نیمروز خورشید ملاحظه کرده بودند. لذا همان چیزی که هرودت را نسبت به دروغگوئی فیقی‌ها مقاعده کرده بود ما را نسبت به درست‌گوئی آنان مطمئن می‌سازد.

اما یونانیان دریاقتۀ بودند که اگر شما به سمت شمال یا جنوب سفر کنید، خورشید (و ستاره‌ها) درجهت عکس مسیر شما تغییر مکان خواهد داد. بنابراین، ستاره‌شناسان به وضعیت شمالی-جنوبی اجرام سماوی علاقه‌هی خاصی نشان می‌دادند. این دانشمندان قبل از نصف‌النهاراتی فرضی در آسمان و روی زمین از قطب شمال به قطب جنوب ترسیم کرده بودند. این نصف‌النهارات، همانطوری که در فصل دوم گفته شد، برای اندازه‌گیری فواصل شرقی و غربی مورد استفاده قرار می‌گرفتند.

دانشمندان امروزی نیز خطوطی بر آسمان و زمین ترسیم می‌کنند که به صورت عمودی تمامی نصف‌النهارات را قطع می‌کنند. اینگونه خطوط، اول بار، در ۳۰۰ سال قبل از میلاد مسیح توسط یکی از جغرافی‌دانان یونانی به نام دیکا ارکوس ترسیم شد تا فواصل شمالی و جنوبی را اندازه‌گیری کند. یونانیها برای ترسیم این خطوط از خط استوا که خود نظیر خطوط موردنظر آنان بود شروع کردند (این پیشرفت‌ها چند قرن پس از فوت هرودت نصیب یونانیها شده بود و در آن دوران علم نجوم و جغرافیا پیشرفت‌های قابل ملاحظه‌ای کرده بود). پس از آن،

خطوطی در موازات خط استوا در نیمه‌ی شمالی و جنوبی کره‌ی زمین ترسیم گردید که به قطبین شمال و جنوب ختم می‌شد.

یونانیها 90° خط موازی با استوا در نیمه‌ی شمالی و 90° خط در نیمه‌ی جنوبی ترسیم کرده بودند که خطوط موازی عرض جغرافیائی ناسیده می‌شدزیرا در عرض نقشه‌ی کره‌ی نجومی کشیده می‌شد و شمال در بالای آنها قرار داشت.

فاصله‌ی بین هر یک از خطوط موازی فوق‌الذکر تا خط دیگریک درجه عرض جغرافیائی می‌باشد. چرا فاصله‌ی بین خط استوا تا هر یک از قطب‌های شمال و جنوب 90° درجه تعیین شد؟ برای یافتن پاسخ، فرض کنید که از خط استوا به سمت قطب شمال در حرکت هستید. وقتی که به قطب شمال برسید 90° درجه سفر کرده‌اید. حالا قطب را در نور دیده و از سمت دیگرش به پائین و به طرف خط استوا سرازیر می‌شوید. مجدداً، با رسیدن به خط استوا، 90° درجه‌ی دیگر را نیز خواهید پیمود. اگر همان مسیر را در جنوب خط استوا طی کنید با رسیدن به قطب جنوب 90° درجه‌ی دیگر را خواهید پیمود و چون از قطب جنوب به سمت نقطه‌ای که سفرتان را آغاز کرده بودید بر گردید یک فاصله‌ی 90° درجه‌ای دیگر را نیز طی خواهید نمود تام‌جدداً به خط استوا برسید. بنابراین، سفر شما به دور کره‌ی زمین از طریق دو قطب 90×90 درجه یعنی 360° درجه طول داشته است که مساوی با تعداد درجات موجود در یک دایره است. هر یک از درجات عرض جغرافیائی، همان‌طوریکه می‌دانید، به 6° دقیقه و هر دقیقه به 6° ثانیه تقسیم می‌شود. فاصله‌ی بین خط استوا و خطوط عرض جغرافیائی را به وسیله‌ی همین درجات و تقسیمات آن اندازه‌گیری می‌کنند. مثلاً در مورد نقطه‌ای که در نیمه‌ی شمالی کره‌ی زمین قرار گرفته است می‌گویند دارای فلان-

درجه، و فلان دقیقه و فلان ثانیه عرض جغرافیائی شمالی است. و در رابطه با نقاط روی نیم کره‌ی جنوبی، گفته می‌شود در فلان درجه، فلان دقیقه و فلان ثانیه عرض جغرافیائی جنوبی است.

به سیله‌ی عرض جغرافیائی و طول جغرافیائی می‌توان محل دقیق هریک از نقاط روی کره‌ی زمین را تعیین نمود. طول جغرافیائی برای تعیین وضعیت شرقی- غربی و عرض جغرافیائی برای تعیین وضعیت شمالی- جنوبی به کار برده می‌شود. مثلاً نیویورک درجه ۷۴ درجه طول جغرافیائی غربی و ۴۰ درجه عرض جغرافیائی شمالی قرار گرفته است و لندن در صفر درجه (نه شرقی نه غربی)- زیرا در نصف‌النهار صفر قرار گرفته است (طول جغرافیائی و ۵۱ درجه و ۳۰ دقیقه عرض جغرافیائی شمالی قرار دارد.

		جدول مدارات و نصف‌النهارات زمین	
		(با فرض موادی)	
مدار ۴۵° عرض شمالی	لورانچلس	نیویورک	لندن
مدار ۲۵° عرض شمالی	سایپا		۰
خط استوا	مکریکوسیتی		
مدار ۴۰° عرض جنوبی	کوپتو		
مدار ۴۰° عرض جنوبی	لیونشنس آیرس	رویزراشیرو	کیپنام

محور کج

به همان ترتیبی که کره‌ی زمین به وسیله‌ی خطوط موازی عرض جغرافیائی تفکیک گردیده، آسمان نیز تقسیم بندی شده است. عرض جغرافیائی خورشید نیمروز به عرض جغرافیائی محل ایستادن تماشا کننده آن سنتگی دارد.

مثلًاً (ماهنوز برای بهتر فهمیدن مطالب فرض می‌کنیم که زمین به صورت راست و مستقیم به دور خود می‌چرخد و خورشید مستقیماً بر خط استوا می‌تابد) برای کسی که در ۳۴ درجه عرض جغرافیائی شمالی قرار گرفته باشد، خورشید نیمروز در فاصله‌ی ۳۴ درجه‌ای جنوب سمت الرأس ظاهر خواهد شد. برای کسی که در لیندن‌قراردار خورشید نیمروز در ۵۱ درجه و ۳۰ ثانیه جنوب سمت الرأس ظاهر می‌گردد. در قطب شمال که در ۹۰ درجه عرض جغرافیائی شمالی قرار گرفته است، خورشید نیمروز در ۹۰ درجه‌ای جنوب سمت الرأس ظاهر می‌شود. از آنجا که فاصله‌ی بین سمت الرأس تا فی ۹۰ درجه می‌باشد، خورشید نیمروز فقط در افق قابل رویت خواهد بود.

برای کسانی که در نیم کره‌ی جنوبی زمین زندگی می‌کنند نیز وضعیت بهتر ترتیب فوق خواهد بود با این تفاوت که خورشید نیمروز در درجات شمالی سمت الرأس ظاهر می‌گردد.

با اینحال، اگر همه‌چیز به ترتیب فوق انجام می‌شد، یعنی محور زمین در مقابل خورشید به صورت راست عمودی قرار می‌گرفت، شبها و روزها همیشه مساوی بودند بدون آنکه هیچ‌جک از نقاط زمین از این نظر تفاوتی داشته باشد و مزهای روز و شب در قطب شمال و جنوب و در کلیه‌ی نقاط زمین به صورتی واحد تعمیم می‌یافت، و زمین حین گردش به دور خود، نیمی از گردش را در روز و نیم دیگر را در شب

انجام می‌داد.

اما می‌دانیم که اوضاع به صورت مزبور نیست! شبها و روزها در اکثر نقاط کره‌ی زمین و در بیشتر مواقع با یکدیگر مساوی نمی‌باشند.

پاسخ این امر آنست که محور زمین به آن صورتی که در تمامی این فصل تصور می‌کردیم راست و مستقیم نمی‌باشد. این محور کج و یکوره است! این محور در طول سال به نحوی کج و یکوره می‌شود که شما قدرت توجه به آنرا ندارید: یعنی زمین در گردش خود به دور خورشید در طول یکسال بر محور راست و عمودی نمی‌چرخد.

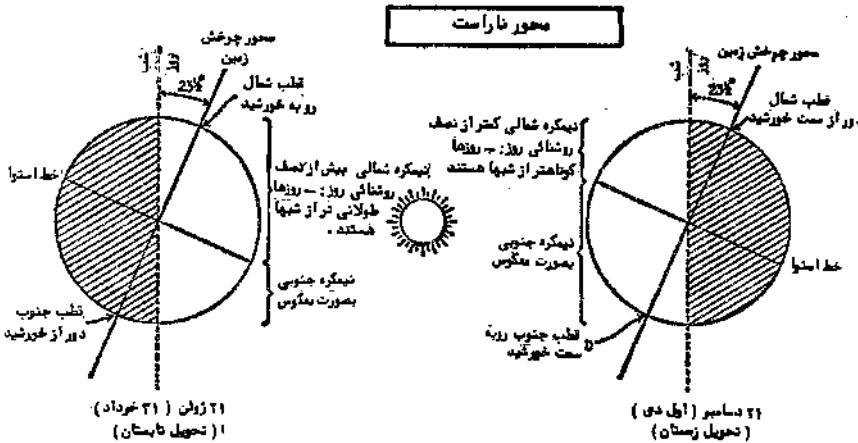
قطب شمال در یکی از نقاط خط گردشی زمین به دور خورشید کمی به سمت خورشید کج می‌شود و قطب جنوب مستقیماً از خورشید فاصله می‌گیرد. بنابراین، خورشید نیمروز بر بالای خط استوا ظاهر نخواهد شد بلکه مستقیماً بر چند خط موازی از عرض جغرافیائی شمال آن خواهد تابید.

حالا فرض کنید که گردش زمین به دور خورشید از این نقطه شروع می‌شود. از آنجاکه زمین جهت تمایل محور خود را هر گز تغییر نمی‌دهد، در مسیر گردش آن به دور خورشید، قطب شمال به تدریج از نزدیکی خورشید دور می‌شود. (برای درک بهتر این مطلب، یک میله‌ی با فندگی را به داخل یک سیب فرو کنید، این میله را به عنوان محور زمین در نظر بگیرید. حالا میله را کمی به یکطرف یکور کنید. جهت کج و یکوره شدن میله را اصلاً تغییر ندهید و سیب را به دور سیب دیگری گردش دهید. ملاحظه خواهید کرد که در حین گردش فوق، آن بخش از سیب میله‌دار که به سیب مرکزی نزدیک بوده به تدریج از آن فاصله گرفته و بر عکس، طرف دیگر به تدریج به سیب مرکزی

نزدیک می شود).

بالاخره، پس از گذشت نیم سال از حرکت از نقطه‌ی آغاز، در آن طرف دیگر دایره‌ی گردشی زمین به دور خورشید (مدار خورشید) قطب جنوب به خورشید نزدیک شده و قطب شمال به همان مقدار از آن فاصله می‌گیرد. حالا خورشید نیمروز بر موازات خطوط عرض جغرافیائی جنوبی واقع در جنوب خط استوا می‌تابد.

با ادامه‌ی گردش زمین به دور خورشید، وضعیت مجدداً به صورت معکوس درمی‌آید. هنگامی که زمین مجدداً به نقطه‌ی آغاز سفرش برسد، باز هم قطب شمال به سمت خورشید متمایل می‌گردد. نتیجه آنست که در طول یک سال، قطب‌های زمین به نوبت به خورشید نزدیکتر و از آن دورتر می‌شوند.

حالا، با علم به چیز ویک وره بودن محور زمین، باز هم می‌بینیم که شبها و روزها در مناطق استوا در تمام مسیر گردش زمین به دور خورشید مساوی هستند. گرچه در نقاط بسیار دور از خط استوا

موضوع به صورت دیگری است. هنگامی که قطب شمال به سمت خورشید کج شده باشد، مناطق شمالی خط استوا دارای روزهای بلندتر از شبهای می باشند، در حالی که شبهای مناطق جنوبی خط استوا بلندتر از روزها خواهد بود. زمانیکه قطب جنوب به سمت خورشید متغیر شده باشد، قضیه فوق کاملاً بعکس می باشد، و هرچه از خط استوا دور شویم عدمتساوی بیشتر خواهد شد.

بطوریکه از زمین دیده می شود

اجازه بدید ببینیم برای کسیکه مثلاً در نیویورک است اوضاع به چه صورت می باشد.

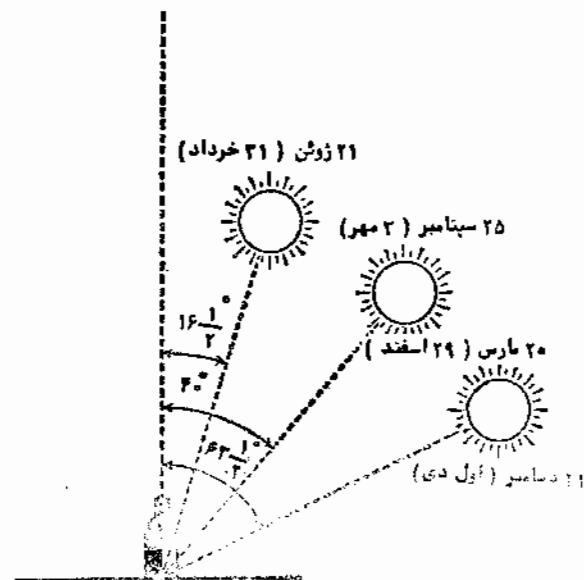
در روز ۲۱ ژوئن (۳۱ خرداد)، تمايل محور زمین در قطب شمال به سمت خورشید بيش از هر زمان دیگری در سال است. بنابراین خورشید نیویورک در نیمروز کاملاً در بلندای آسمان ظاهر می شود و فاصله‌ی آن با سمت الرأس فقط $16/5$ درجه است، زیرا این شهر در 40° درجه عرض جغرافیائی شمالی قرار گرفته است. که اگر محور زمین کاملاً راست و عمودی بود، خورشید نیمروز می بایست در 40° درجه جنوب سمت الرأس ظاهر شود. حالامی توان درجه تمايل محور زمین را به سمت خورشید تعیین کنیم: یعنی $16/5$ درجه موجود را از 40° درجه کم کرده و درمی باییم که محور زمین در روز ۲۱ ژوئن در قطب شمال $23/5$ درجه (یا دقیق‌تر بگوییم $23^{\circ} 27'$ دقیقه) به سمت خورشید متغیر است و همچنین زاویه‌ی محور زمین را نسبت به خورشید بر روی خط ارتباطی زمین و خورشید و عمودی که از آن به سمت شمال کشیده می شود تشکیل می دهد. به این ترتیب، در روز ۲۱ ژوئن، خورشید مستقیماً بر روی خطوط موازی موجود در $23/5$

درجه عرض جغرافیائی شمالی می تابد (این نقطه، هاوانا مرکز کشور کوبا است) و کلیه کشورهایی که در این درجه عرض جغرافیائی شمالی قرار داشته باشند به همین ترتیب مورد تابش مستقیم خورشید قرار می گیرند، خورشید نیمروز هرگز بیشتر از این مقدار درجه به سمت شمال نخواهد رفت.

در واقع، بعداز ۲۱ ژوئن (۳۱ خرداد) قطب شمال به تدریج از خورشید فاصله گرفته و خورشید نیمروز تابش مستقیم خود را به ترتیب بر مناطق موجود بر خطوط موازی عرض جغرافیائی جنوبی تر آغاز می کند. با تغییر جهت تابش مستقیم خورشید بر روی نقاط شمالی کره زمین، روزها به تدریج کوتاهتر شده و بر طول شبها افزوده

خورشید نیوبورک بهمنگام ظهر

جنوب \rightarrow سمت الراس \leftarrow شمال

می گردد. این امر تا ۲۴ سپتامبر (۵ مهرماه) ادامه یافته و در چنین زمانی از سال، خورشید نیمروز در نیویورک در ۴۰ درجه‌ی جنوب سمت الرأس می‌تابد و این مقدار، همان عرض جغرافیائی شمالی نیویورک است. معنی چنین وضعیتی آنست که خورشید مستقیماً بر خط استوا می‌تابد. در این هنگام شبهای روزهای کلیه نقاط جهان مساوی بوده و هر کدام به ۱۲ ساعت بالغ می‌شود و پائیز آغاز می‌گردد.

اما زمین، همچنان به گردش خود به دور خورشید ادامه می‌دهد. قطب شمال به تدریج از خورشید دور شده و قطب جنوب به آن نزدیک می‌شود.

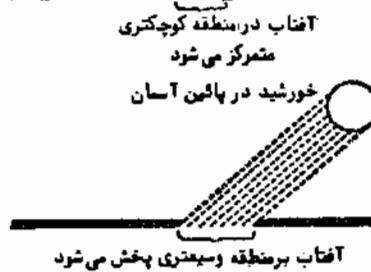
بالاخره، در روز ۲۱ دسامبر (۳۰ آذر)، خورشید نیم روز مستقیماً بر ۵/۲۳ درجه عرض جغرافیائی جنوبی (عکس آنچه در پایان ربع اول سال دیدیم) می‌تابد. درجه‌ی تابش خورشید بر نیویورک (از نظر مقایسه) در چنین روزی ۴۰ به علاوه ۵/۲۳ یعنی ۶۳/۵ درجه‌ای جنوب سمت الرأس خواهد بود، که کمی بیش از یک سوم فاصله‌ی افق تا سمت الرأس می‌باشد، که روز آن کوتاهترین شب آن بلندترین شب سال است.

در این موقع از سال، خورشید نیمروز مستقیماً بر ۵/۲۳ درجه‌ی عرض جغرافیائی جنوبی می‌تابد (ریودوژانیرو، مرکز بزرگ و سایر کشورهایی که در این درجه‌ی عرض جغرافیائی جنوبی قرار گرفته باشند).

قطب شمال در این فصل بیشترین فاصله را با خورشید می‌گیرد و با استمرار حرکت زمین به دور خورشید، درجه‌ی تابش خورشید به مناطق شمالی زمین افزایش می‌یابد: روزها بلندتر شده و از طول شبها کاسته می‌شود. در روز ۲۰ مارچ (۲۹ اسفند) خورشید نیمروزی مجدداً

تابش مستقیم خود را به استوا آغاز می کند و روز به روز بالاتر می رود؛ روزها در مناطق شمالی بلندتر شده و شبها کوتاه تر می شوند و این امر تا روز ۲۱ زوئن (۳۱ خرداد) ادامه می یابد؛ و تمامی موارد فوق الذکر مجددآ تکرار می گردد.

خورشید بالا در مقابل خورشید پائین

اگر شما به کمک یک شاخص آفتاب کیفیت تابش خورشید را آزمایش کنید، در خواهید یافت که سایه‌ی نیمروزی در فصول زمستان و بهار به تدریج کوتاه و کوتاه تر می گردد تا آنکه در روز ۲۱ زوئن (۳۱ خرداد) متوقف شده و تغییر مسیر می دهد. این سایه، پس از ۲۱ دسامبر (۳۰ آذر) افزایش طول آن متوقف می گردد و دوباره تغییر مسیر می دهد (اگر به خاطر داشته باشید، در فصل اول گفته شد که مسیر سایه‌ی شاخص به سمت شمال و به سمت جنوب در تغییر است). این تغییر مسیر در روز ۲۱ خرداد و ۳۰ آذر، عملاً، به صورتی

ناگهانی انجام نمی‌شود. در طول ماههای خرداد و آذر، سایه شاخص با چنان آرامی و آهستگی رو به تغییر می‌گذارد که تشخیص تغییرجهت آن بدقت بسیار زیاد نیازمند است و به سختی می‌توان تعیین کرد که سایه در کدامین روز به کمترین مقدار می‌رسد (زیرا خورشید نیمروز در دورترین نقطه‌ی شمالی قرار دارد) و یا در چه روزی بیشترین طول را دارد (زیرا خورشید نیمروز در دورترین نقطه‌ی جنوبی قرار دارد). روزهایی که سایه‌ی خورشید در آنها متوقف می‌شوند به روزهای «تحویل» موسوم هستند. روز ۳۱ خرداد روز تحویل تابستان و روز ۳۰ آذر روز تحویل زمستان است.

شرح فصول سال

هنگامی که خورشید در بلندای آسمان قرار گیرد، به دو دلیل هوای گرم می‌شود؛ اول آنکه نور خورشید با کمتر از یک درجه تمايل به زمین تابیده و تمامی درخشش آن بر منطقه‌ی کوچکتری منتهی کرده و باعث داغ شدن هوای زمین می‌گردد؛ تابش یک مقدار حرارت بر منطقه‌ای کوچکتر یعنی نمر کز گرما در آن منطقه.

در ثانی، روزها بلندتر و شبها کوتاهتر از سایر فصول هستند. بنابراین، زمین مدت بیشتری در زیرتابش حرارت آفتاب قرار می‌گیرد و زمان کوتاهتری (شبها) را برای خنک شدن در اختیار دارد. به همین دلایل، در نقاط شمالی کره‌ی زمین، از فروردین تا شهریور، هوای گرمتر از ماههای مهرتا اسفتد است.

شاید تعجب کرده باشد که چرا روز ۳۱ خرداد گرم‌ترین روز سال نیست در صورتیکه بلندترین روز سال است! پاسخ شما اینست که در ماههای تیر و مرداد نیز هنوز روزها بلندتر، و شبها کوتاهتر هستند.

(گرچه به بلندی ۳۱ خرداد نیستند)، ولذا زمین به تدریج گرم و گرمتر می‌شود. در مناطق شمالی کره‌ی زمین، معمولاً ماههای تیر و مرداد گرمترین ماههای سال هستند.

همین قضیه به صورت معکوس برای روز ۳۰ آذر مصدق است. همین کند. روز ۳۰ آذر کوتاه‌ترین روز سال است اما سردترین روز آن نیست، زیرا که در طول ماههای دی و بهمن زمین گرم‌تری از خورشید دریافت کرده و فرصت بسیار زیادی برای خنک شدن دارد؛ یعنی روزهای این ماهها کوتاه‌تر از شبها هستند و فرصت گرم شدن به زمین نمی‌دهند و به همین علت است که ما سردترین هوا را در این ماهها احساس می‌کنیم.

در نیمکره‌ی جنوبی، وضعیت کاملاً معکوس است. روز تحویل تابستان ما، همزمان با تحویل زمستان آنها می‌باشد و بالعکس، روز تحویل بهار ما، که در نیمکره‌ی شمالی هستیم نیز همزمان با تحویل پائیز آنهاست و بالعکس. در روزهای تابستانی ما که داغ و طولانی است، ساکنین نیمکره‌ی جنوبی روزهای کوتاه و سرد و شبها بلندی دارند و در سرمای زمستان احاطه شده‌اند. و در زمستانهای ما، آنان میزبان روزهای بلند و شبها کوتاه تابستان هستند.

در ماههای تیر و مرداد در بوئنوس آیرس و برزیل برف می‌بارد، و در دی و بهمن، آنان در حال گذراندن تابستان خویش هستند.

اگر به سمت خط استوا سفر کنیم، خورشید نیمروز را در بلندای بیشتری خواهیم یافت و این امر در اکثر روزهای سال بیش از سایر نقاط روی کره‌ی زمین مشهود است. هرچه از قطب شمال به سمت جنوب و خط استوا و از قطب جنوب به سمت شمال و مناطق استوائی سفر کنیم با آب و هوای گرمتری مواجه خواهیم شد و عکس این قضیه

نیز صحیح است.

علاوه بر وضعیت قرارگرفتن در عرض‌های جغرافیائی مختلف که زاینده سرما و گرم‌است، عوامل دینگری نیز برآب و هوای مناطق مختلف زمین تأثیر می‌گذارند. مثلاً آب و هوای ارتفاعات سردتر از آب و هوای مناطق هم‌سطح دریاست. یا مناطق هم‌جوار اقیانوس‌ها آب و هوایی دارند که با آب و هوای سایر مناطقی که در همان عرض جغرافیائی اما دور از اقیانوس می‌باشند تفاوت فاحشی دارد. معهذا، حقیقت کلی آنست که هرچه به سمت استوا نزدیک شویم با گرم‌ای بیشتری روبرو خواهیم شد و هرچه از آن فاصله بگیریم به مناطق سردتری خواهیم رسید.

و به همین ترتیب، دلیل تغییر فصول را در طول سال کشف کردیم.

قطبهای آسمان

اگر محور فرضی کره‌ی زمین را بر روی نقشه‌ی دایره‌ی نجومی از شمال و جنوب در آسمان امتداد دهیم، وضعیت آنرا در میان ستارگان مشخص خواهیم نمود. آنچه در شمال کره‌ی نجومی به دست آید وضعیت قطب شمال نجومی و در جهت مخالف آن، وضعیت قطب جنوب نجومی نامیده می‌شود. و مابین دو قطب مزبور در نقشه‌ی کره‌ی نجومی استوای نجومی نام دارد. سایر خطوط موازی عرض جغرافیائی و همچنین نصف‌النهارات طول جغرافیائی را نیز می‌توان بر روی نقشه‌ی کره‌ی نجومی رسم کرد.

حرکت زمین به دور محور خود چنان می‌نمایاند که گوئی آسمان درجهت مخالف است چرخش زمین و در اطراف همان محور

در گرددش است. این بدان معنی است که قطب شمال نجومی (یا قطب جنوب نجومی) تحرکی بیش از میزان چرخش قطب شمال (یا قطب جنوب) ندارد.

در نزدیکی قطب شمال نجومی ستاره‌ی بسیار درخشانی وجود دارد که به «پولاریس» یا ستاره‌ی قطبی موسوم است. این ستاره کمی بیش از یک درجه بالقطب شمال نجومی فاصله دارد که مسافت چندانی نیست. این ستاره آنقدر به زمین نزدیک است که مشاهده کنندگان اتفاقی آسمان نیز قادر به دیدن آن هستند و به نظر می‌رسد که در مقابل چرخش زمین هیچگونه حرکتی ندارد.

از آنجاکه جهت محور زمین در جین حرکت به دور خورشید هر گز تغییری نمی‌کند، صفت تمایل آن همواره به سوی نقطه‌ی واحد و مشخصی از آسمان می‌باشد. این بدان معنی است که قطب شمال نجومی و قطب جنوب نجومی در طول سال هیچگونه تغییری نمی‌کنند. البته، در یکی از نقاط دایره گرددش زمین به دور خورشید (مدار)، زمین ۹۳،۰۰۰،۰۰۰ مایل و در صفت مخالف آن نقطه نیز ۹۳،۰۰۰،۰۰۰ مایل باخورشید فاصله می‌گیرد. اما، ستارگان نیز آنقدر با زمین فاصله دارند که این انتقال ۱۸۶،۰۰۰ مایلی در وضعیت زمین در طول سال تفاوت چندانی در وضعیتشان به وجود نمی‌آورد (قضیه مثل آنست که شما در کرج ایستاده و انگشت خود را به صفت یکی از شهرهای هربستان گرفته باشید. حال اگر انگشت خود را در همان صفت نگهدازید و به تهران بیایید درخواهید یافت که در جهت انگشت شما تغییر چندانی به وجود نخواهد آمد. هر بستان آنقدر از مناطق شمالی ایران فاصله دارد که تغییر مکان شما اختلاف چندانی در جهت انگشتانتان به وجود نخواهد آورد).

به همین دلیل است که ستاره‌ها در مقابل حرکت و گردش زمین در مدار خورشید به عقب و جلو منتقل نمی‌گردند. ضمناً، ستاره‌ی قطبی نه تنها در طول یک شب، بلکه در طول تمام شهای سال در موقعیت ووضعیت خود ثابت مانده و جابجا نمی‌شود. و به همین علت است که ستاره‌ی قطبی در روز گاران قبل از اختراع قطب‌نما برای دریانوردان بسیار سودمند و مفید بود. دریانوردان از طریق مشاهده‌ی این ستاره در می‌یافتنند که سمت حرکتشان کدام است: این ستاره سمت شمال را نشان می‌داد و باشناختن چنین سمتی، به سادگی می‌توان جنوب، شرق و غرب را نیز پیدا کرد.

ستاره‌ی قطبی را می‌توان در انتهای دم یکی از اشکال حیوانی- سماوی به نام «دب‌اصغر» یا خرس کوچک پیدا کرد. چون خرس فاقد دم است، بعضی از ملت‌ها این صورت فلکی را به عنوان سگ می‌شناسند. پولاریس یا ستاره‌ی قطبی در قدیم به زبان یونانی سینو سور (Cynosure) نامیده می‌شد که به معنای دم سگ بود.

در منطقه‌ی استوا، قطب شمال نجومی در افق شمالی، و قطب جنوب نجومی در افق جنوبی قرار می‌گیرد، و هیچ‌کدام از دو قطب مزبور جابجا و منتقل نمی‌شوند. استواری نجومی به سمت شرق و غرب کشیده شده و مستقیماً بربالای سر قرار می‌گیرد.

اگر از استوا به سمت شمال برویم، قطب شمال نجومی بربالای افق شمالی صعود خواهد کرد و قطب جنوب نجومی به زیر افق جنوبی نزول خواهد نمود. میزان این صعود و نزول برای هر درجه‌ای که شما به سمت شمال سفر کنید یک درجه می‌باشد.

مثلاً در عرض جغرافیائی شهر نیویورک که ۴۰ درجه است، قطب شمال نجومی در ۴۰ درجه افق شمالی قرار دارد. قطب جنوب

نجومی در ۴۰ درجه زیر افق جنوبی واقع است. از آنجا که ستاره‌ها هر روزه چرخشی به دور محور زمین که تا قطب‌های نجومی امتداد می‌یابد انجام می‌دهند، در بسیاری از نقاط زمین نمی‌توان طلوع و غروب تمام ستاره‌ها را دید. آن دسته از ستاره‌هایی که در محدوده‌ی ۴۰ درجه از قطب شمال نجومی قرار دارند هر گز بیش از مقدار به سمت افق شمالی پائین نخواهد آمد، حتی در پائین‌ترین نقطه‌ی چرخش روزانه‌شان، این ستاره‌ها هر گز غروب نمی‌کنند. چنین ستاره‌هایی به ستارگان اطراف قطب یا ستارگان قطبی مشهورند. از شاخص‌ترین ستارگان این گروه «دب‌اکبر» است.

ستاره‌هایی که در محدوده‌ی ۴۰ درجه از قطب جنوب نجومی قرار دارند هر گز بیش از این مقدار به سمت افق جنوبی پائین نخواهد آمد - حتی در بالاترین نقطه‌ی چرخش روزانه‌شان در آسمان. این ستاره‌ها هر گز از بسیاری از مناطق زمین قابل رویت نمی‌باشند. مشهورترین این‌گونه ستارگان «صلیب جنوب» یا چهار ستاره در خشان نیمکره‌ی جنوبی زمین می‌باشدند.

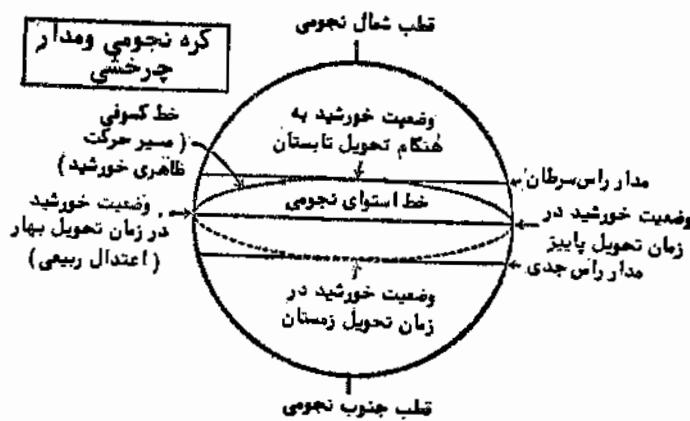
هرچه به سمت شمال از استوا فاصله بگیرید، قطب شمال نجومی را در منطقه‌ای بلندتر از آسمان خواهید یافت - گویی این قطب با حرکت شما به سمت شمال، بر میزان انصاص خود در آسمان می‌افزاید. هرچه به قطب شمال نزدیک شوید، ستاره‌های قطبی بیشتری را ملاحظه خواهید کرد، که در مقابل، بسیاری از ستاره‌های قطب مخالف از نظر تان پنهان خواهند شد. بالاخره، در قطب شمال، قطب شمال نجومی مستقیماً بر بالای سرتان قرار خواهد گرفت. کلیه‌ی ستاره‌های موجود در استوای نجومی در اطراف قطب مزبور با فاصله‌های ثابت و در تمامی افق‌های اطراف در چرخش هستند.

هیچیک از این ستاره‌ها غروب نمی‌کند. به عبارت دیگر، کلیهی ستاره‌های موجود در جنوب استوای نجومی از قطب شمال غیر قابل رویت هستند و در این منطقه، هیچیک از آنها طلوع نمی‌کند. حال اگر از استوا به سمت قطب جنوب راهی شوید، وضعیت را طبیعتاً کاملاً معکوس با قضیه فوق الذکر خواهد یافت. در آن منطقه، ستارگان «صلیب جنوب» را به عنوان ستارگان قطبی ملاحظه خواهید نمود و هر گز نخواهید توانست دباکر را ببینید.

ساکنین نیم کره‌ی جنوبی از یک نظر کمتر از ساکنان نیم کره‌ی شمالی خوشبخت هستند؛ زیرا آنها ستاره‌ی درخشانی نظیر پولاریس یا ستاره‌ی قطبی را در منطقه‌ی قطب خویش ندارند تا سمت قطب جنوب نجومی را ببینند.

منطقه‌بندی بیشتر زمین

حالانکه کسوفی را که به عنوان مسیر خورشید در مقابل ستاره‌ها می‌شناختیم دوباره به خاطر آورید. این خط با استوای نجومی تشکیل یک زاویه را می‌دهد، و آنرا در دو نقطه مخالف در نقشه‌ی کره‌ی نجومی قطع می‌کند. این دو نقطه را نقاط اعتدالی می‌نامند زیرا در همین نقاط است که اعتدال و تساوی شب و روز کامل می‌شود. استوای نجومی نیز به همین دلیل، اعتدالی نامیده می‌شود. خط کسوفی، استوای نجومی را حین حرکت از شمال به سمت جنوب در زمان اعتدال پائیزی در یک نقطه قطع می‌کند. و مجدداً، هنگامیکه از جنوب به سمت شمال بالا می‌رود در نقطه‌ی مخالف نقطه‌ی مذبور به قطع آن می‌پردازد که زمان این امر اعتدال بهاری است.

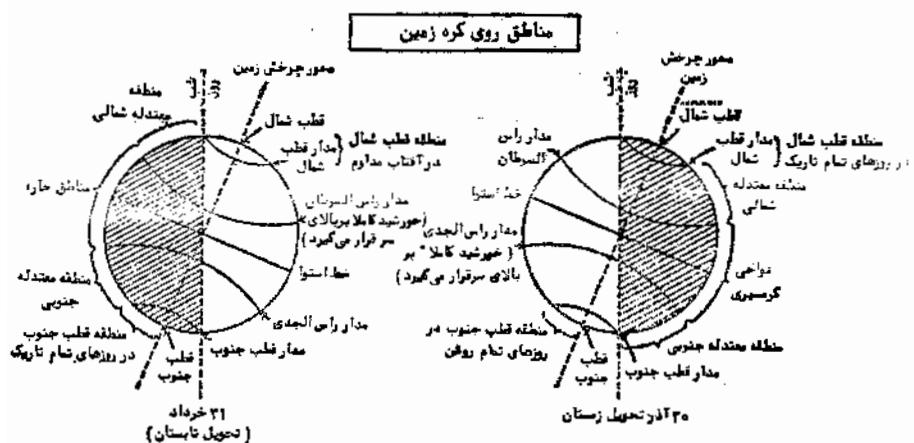
خط کسوفی در شمالی ترین نقطه‌ی عبورش، عرض جغرافیائی شمالی ۲۳ درجه و ۲۷ دقیقه را لمس می‌کند. این خط در جنوبی ترین گذرگاه از عرض جغرافیائی جنوبی ۲۳ درجه و ۲۷ دقیقه عبور دارد. در این عرضهای جغرافیائی، به نظر می‌رسد که خط کسوفی قصد چرخیدن دارد و حرکتش را در جهت مخالف آغاز می‌کند. پس از حرکت به سمت شمال و رسیدن به عرض جغرافیائی ۲۳ درجه و ۲۷ دقیقه، جهت خود را به سمت جنوب تغییر می‌دهد و پس از رسیدن به عرض جغرافیائی جنوبی ۲۳ درجه و ۲۷ دقیقه، دوباره به سمت شمال بر می‌گردد. زاویه‌ای که از طریق عبور خط کسوفی بر استوای نجومی حاصل می‌شود به‌زاویه‌ی انحراف خط کسوفی موسوم است، واول بار یک بوئانی به نام اراتوستنس در ۲۲۰ سال قبل از میلاد مسیح این زاویه را اندازه‌گیری کرد.

این دو خط موازی عرض جغرافیائی بر روی کره‌ی نجومی و بر روی کره‌ی زمین می‌باشند، بنابر این حاره‌نام گرفته‌اند در زبان انگلیسی به آن دو (Tropics) اطلاق می‌کنند که به معنی برگشتن یا چرخیدن

است. هنگامی که یونانیان مشغول محاسبه و تنظیم نقشه‌ی کره‌ی نجومی بودند، مدار شمالی استوا در نقطه‌ی منطقه‌ی البروج سلطان به‌وسیله‌ی خط کسوفی لمس می‌شد. بهمین دلیل، عرض جغرافیائی ۲۳ درجه و ۲۷ دقیقه در شمال استوا را مدار رأس‌السرطان نامیدند. مدار جنوبی استوا نیز در برج جدی به‌وسیله‌ی خط کسوفی قطع شد و لذا این عرض جغرافیائی جنوبی را که در ۲۳ درجه و ۲۷ دقیقه جنوب استوا قراردادشت به عنوان مدار رأس‌الجدی شناسائی نمودند. آن منطقه از زمین که بین مدار رأس‌السرطان و مدار رأس‌الجدی قرار دارد (و خط استوا از مرکزش امتداد می‌یابد) به منطقه‌ی بین‌المدارین یا حاره معروف است. این منطقه، به دلایلی که قبلًا گفته شد، گرمتربین بخش از کره‌ی زمین می‌باشد.

در تمام نقاط موجود در منطقه بین‌المدارین، خورشید در دو روز مختلف سال مستقیماً بر بالای سر قرار می‌گیرد. در مدار رأس‌السرطان، خورشید نیم‌روز فقط یک‌روز از سال مستقیماً بر بالای سر می‌تابد و آن روز تحويل تابستان یا ۳۱ خرداد است. در مدار رأس‌الجدی، خورشید در روز تحويل زمستان مستقیماً بر بالای سر قرار می‌گیرد که روز ۳۰ آذر است. در شمال مدار رأس‌السرطان، خورشید نیم‌روز همواره در جنوب سمت رأس قرار می‌گیرد، و در جنوب مدار رأس‌الجدی، خورشید همواره در شمال سمت رأس واقع می‌شود.

هرچه انسان به سمت شمال از استوا دور شود، خورشید نیم‌روز به‌هنگام تحويل زمستان (روز ۳۰ آذر) از سمت رأس دورتر و دورتر شده و به‌افق جنوبی نزدیک‌تر و نزدیک‌تر می‌شود (در این زمان، خورشید در آسمان نیم‌کره‌ی جنوبی در پائین‌ترین جایگاهش قرار دارد).

مثلاً، در نیویورک، خورشید نیم روز 30° آذر فقط درجه در بالای افق جنوبی قرار می‌گیرد. در لندن این مقدار به 14° درجه کاهش می‌یابد.

در $5/66$ درجه عرض جغرافیائی شمالی (خطی که از آلاسکا، کانادای شمالی، اسکاندیناوی و سیبری می‌گذرد) خورشید نیم روز 30° آذر فقط به افق جنوبی می‌رسد و از آن بالاتر نمی‌رود. در این عرض جغرافیائی شمالی، کلیه مناطق دارای یک شب 24 ساعه هستند و از روشناشی روز بی‌بهره می‌باشند. و هرچه به سمت شمال بالاتر برسویم، مدت روزهای تاریک بیشتر شده و در روز تحويل زمستان (30° آذر) این مدت به حد اکثر می‌رسد. و بالاخره، در قطب شمال، شش ماه از سال در تاریکی فرو می‌رود بدون آنکه کمترین بهره‌ای از نور روز داشته باشد. (در واقع، اتمسفر زمین باعث خم شدن شعاع نور می‌شود - این پدیده را از نظر علمی انكسار نور می‌نامند - و گرچه خورشید در زیر افق قرار دارد، چنان می‌نمایاند که به بالای افق می‌رسد. این امر، موضوع بحث ما را تاحدی پیچیده می‌سازد،

اما به خاطر از دست نرفتن رشته بحث، بهتر است مسئله‌ی انکسار نور را نادیده بگیریم.)

قضیه‌ی فوق در روز ۳۱ خرداد به هنگام تحویل تابستان به صورت معکوس حادث می‌شود. در روز ۳۱ خرداد، در عرض جفرافیائی ۵/۶۶ درجه در شمال استوا، خورشید هر گز بیش از ۴۷ درجه بالاتر از افق جنوبی قرار نمی‌گیرد که تقریباً نیمه راه سمت الرأس می‌باشد. با اینحال، پس از حرکت به سمت غرب، درجه‌ت شمال تغییرمسیر داده و هر گز به صورت کامل غروب نمی‌کند.

در نیمه شب، تماس مختصری با افق و ستارگان شمالی پیدا کرده و مجدداً صعود می‌کند. در این مرحله یک روز ۲۴ ساعته به وجود می‌آید. و شماهر چه به سمت شمال بالا بروید، دوران روزهای مستمر طولانی تر شده و در روز تحویل تابستان (۳۱ خرداد) به حد اکثر می‌رسد. وبالاخره، در قطب شمال که شش ماه شب بدون وقفه وجود داشت، اکنون شش ماه رور بدون وقفه پدید می‌آید.

مناطق بالاتر از ۵/۶۶ درجه عرض جفرافیائی شمالی به «سرزمین خورشید نیمه شب» معروفند. این مناطق را همچنین می‌توان «سرزمین شبهای نیم روز» نامید.

قضایای فوق در مناطق جنوبی تر از ۵/۶۶ درجه عرض جفرافیائی جنوبی نیز صادق است با این تفاوت که دوران شبهای مستمر آنان از حدود ۳۱ خرداد آغاز می‌گردد و شروع دوران روزهای مستمر شان از حدود ۳۰ آذر است.

مناطق شمالی کره‌ی زمین را شمال‌گان یا وابسته به قطب شمال می‌نامند. در زبان انگلیسی به این منطقه «Arctic» اطلاق می‌شود و این عنوان، داستانی دارد: همانطوری‌که قبل اگفته شد، در سفر به سمت شمال

منوجه می‌شدیم که قطب شمال نجومی از نظر ما ارتفاع بیشتری در آسمان پیدا می‌کند. این امر، ضمناً بدان معنی بود که ستاره‌ی قطبی و ستاره‌گان اطراف آن به میزان نزدیک شدن ما به قطب شمال، بالا وبالاتر می‌رفتند. این ستاره‌ها برج‌ها یا صورتهای فلکی متعددی را تشکیل می‌دهند. که دب‌اکبر و دب‌اصغر یا خرس بزرگ و خرس کوچک از آن جمله است (ستاره قطبی یا پولاریس روشنترین ستاره دب اصغر است).

یونانیها صورتهای فلکی خرس کوچک و خرس بزرگ را در همان نقطه‌ای می‌دیدند که ما امروز مشاهده می‌کنیم. آنها دب‌اکبر را «Ursa Major» یا خرس بزرگ و دب‌اصغر را «Ursa Minor» یا خرس کوچک نامیدند.

بنابراین، در سفر به سمت شمال که به معنی قرار گرفتن صورتهای فلکی مذبور در بلندای آسمان بود، حضور این ستاره‌ها کاملتر از جاهای دیگر احساس می‌شد. واژ آنجا که یونانیها به خرس «arktos» می‌گویند، مناطق شمالی نیم کره‌ی شمالی «arktikos» نامیده شد و این عنوان در زبان انگلیسی به صورت «arctic» وارد گردید.

خط ۵/۶۶ درجه عرض جغرافیائی شمالی که به صورت یک دایره، منطقه شمالی نیم کره‌ی شمالی را از مناطق جنوبی آن جدا می‌کند «مدار قطب شمال» یا «Arctic Circle» نام دارد. بنابراین، بخش‌های درون آنرا «منطقه‌ی قطب شمال» یا «Arctic Zone» می‌نامیم.

خط ۵/۶۶ درجه عرض جغرافیائی جنوبی در نیم کره‌ی جنوبی مدار قطب جنوب نامیده می‌شود که در زبان انگلیسی به آن «Antarctic Circle» یا مدار مخالف قطب شمال می‌گویند. منطقه‌ی

درون این مدار، منطقه‌ی قطب جنوب نام دارد. منطقه‌ی قطب شمال اکثراً به وسیله‌ی آبی که روی آن بخ زده است اشغال شده و منطقه‌ی قطب جنوبی دارای سرزمینهای پوشیده از بخ است و قاره‌ای را به وجود آورده است که به زبان لاتین **Antarctica** نامیده می‌شود.

بین مدار قطب شمال و مدار رأس السرطان (که بین ۲۳/۵ تا ۵/۶ درجه‌ی عرض جغرافیائی شمالی قرار دارد) منطقه‌ای از زمین قرار دارد که هر گز خورشید را در سمت الرأس نمی‌بینند. در این منطقه، خورشید، هر گز در نیمه‌شب دیده نمی‌شود، گرمای آن در مجموع، از گرمای مناطق حاره کمتر و سرمای آن نیز کمتر از منطقه‌ی قطب است و منطقه‌ی معتدل‌هی شمالی نام دارد.

به همین ترتیب، آن بخش از زمین که بین مدار قطب جنوب و مدار رأس السرطان قرار دارد به منطقه‌ی معتدل‌هی جنوبی معروف است. (اینگونه منطقه‌بندی مربوط به آب و هوای در شرق و غرب امتداد می‌یابد، نباید با منطقه‌بندی زمانی که از شمال به جنوب امتداد می‌یابد عوضی گرفته شود – فصل سوم را یکبار دیگر مطالعه کنید). حالا مشخص شد که تمامی این تقسیمات زمین، اختلاف درجه‌ی حرارت، اختلاف آب و هوای در فصول مختلف و کیفیت شبانه روز منتج از یکوره یا کج بودن محور زمین می‌باشند: محوری که جهت قرار گرفتن زمین را در مقابل خورشید به وجود آورده و در تمام مسیر گردش زمین به دور خورشید به صورتی ثابت و تغییر ناپذیر بر جا می‌ماند. حالا که به این حقایق پی‌بردید، بهتر است به مبحث اندازه گیری و محاسبه‌ی سال بر گردیم و به مشکلات عظیمی که این محاسبه برای دانشمندان قدیمی داشت نظر مجددی بیافکیم.

فصل هفتم

تطابق خورشید و ماه

تولد خورشید

قبل‌اگفته شد که بابلیها طول سال را ۳۶۰ روز حساب می‌کردند و علت این امر یا اشتباه در محاسبات و مطالعاتشان بود و یا راحتی استفاده از رقم ۳۶۰، که به اعداد بسیار زیادی تقسیم می‌شد. ضمناً گفتیم که مصریها محاسبه‌ی دقیقترا کرده و طول سال را ۳۶۵ روز می‌دانستند.

کشور مصدردارای فصویلی نظری آنچه ما در طول سال در کشور خودمان داریم نیست. بلکه دارای یک بیابان خشک و آب و هوائی نیمه‌گرمسیری بوده، زمستان واقعی و فصول بارانی ندارد. در آن کشور، هوا چنان یکنواخت است که بعید به نظر می‌رسد مردمانش نسبت به وضعیت خورشید و انتقال آن حساسیت نشان دهند. پس چگونه چنین ملتی توانست خورشید را چنان دقیق و عمیق مورد مطالعه قرار دهد که مدت یک دور کامل آن را کشف نماید؟

مصریها، اتفاقاً، دارای نوعی از فصل هستند که بسیار بسیار مهم است. رود نیل، تنها منبع آب در مصر است و همین رودخانه به

جمعیت انبوہ مصر در طول ۴۰۰۰ سال با بیشتر کمک کرده است تا زندگی کنند و سرزمین خویش را بسازند. باران، سالی یکبار، قسمتهای هرق افريقاى مرکزی را سیراب می کند و منابع و سرچشمه های رودخانه در همین منطقه قرار گرفته‌اند. از این طریق، آب رودخانه نیل بالا آمده و در نیمه‌های تیرماه سبل خروشانی از درون این رودخانه به صمت دریای مدیترانه جاری می شود. در این میان، مزارع و کشتزارهای مصر زیر آب فرو می‌رود، و پس از فرونگشتن طغیان نیل، زمینهای بسیار مساعدی برای کشت و زرع بجای می‌مانند.

برای مصریها، اطلاع از زمان و قوع سبل لازم و ضروری بود. این سبل زمانی جاری می‌شد که خورشید در نقطه‌ی معینی از آسمان قرار داشت، و به این ترتیب، دانشمندان ستاره‌شناس مصر به مطالعه‌ی وضعیت خورشید پرداختند و در این راه موقوفیتهای شایانی به دست آوردند.

این ملت، احتمالاً در ۴۲۰۰ سال قبل از میلاد مسیح توائیستند کشف کنند که سال دارای ۳۶۵ شبانه روز است، و بعضی از مورخین تاریخ کشف مزبور را به سال ۲۴۸۱ قبل از میلاد نسبت می‌دهند. این کشف در دنیای علوم اهمیت بسیار زیادی داشته و بیش از ۴۰۰۰ سال است که ارزش و اهمیت خود را حفظ کرده است.

اهمیت خورشید به عنوان شاخص جاری شدن سبل برای مصریان میرز شده بود و لذا خورشید را به عنوان خدای خود می‌پرسیدند. در سال ۱۳۷۰ قبل از میلاد مسیح، ایختاتون فرعون مصر تصمیم گرفت سایر خدایان عجیب و غریبی را که توسط مردم کشورش پرستیده می‌شدند به استثناء خورشید از بین برد، و خورشید را به عنوان تنها خدای سرزمین مصر مورد پرستش همگان قرار دهد. این اولین گام

ثبت شده برای پرستش یک خدا در طول تاریخ است. اما مردم مصر قدیم محافظه کارتر از تمام مللی بودند که نامشان در تاریخ ثبت شده است. آنها با هر گونه تغییری در راه و روش زندگی خود مخالفت و در مقابل فشار حکومت مقاومت می‌نمودند، و لذا پس از مرگ ایختاتون، مذهب جدید او نیز بدست فراموشی سپرده شد.

با اینحال، خورشید برای کسانی که در مناطق شمالی کره‌ی زمین زندگی می‌کردند ضروری تر و با اهمیت‌تر بود. برای آنها، کار خورشید، آوردن سیلان به تنهایی نبود. بلکه از بین و سرما نجاتشان می‌داد. برایشان گرمای آورد و باعث رویش کشتزارها و باغات می‌شد.

مردم اولیه‌ی اروپا، از همان روز گاران کهن، جا بجا تائی و انتقال خورشید را در آسمان شناسانی کرده بودند. شاید این ملل کیفیت تحرث خورشید را از طریق سیاحان و جهان‌گردان ازملت مصر آموختند. شاید هم خود به مطالعه و اکتشاف پرداختند. آثار تاریخی متعددی در اروپا از دورانهای بسیار قدیم به جای مانده است که دلیل بر علاقه‌ی دانشمندان آن زمانها به مطالعه‌ی ستاره‌ها و خورشید می‌باشد.

به سادگی می‌توان تصور کرد که انسان اولیه با اشتیاق به افزایش طول سایه‌ی خورشید نیم روز و بیه‌ی انتقال آن به جنوب آسمان می‌نگریست و هر روز به آن دقیقت می‌شد. کوتاه و بلند شدن روزها و شبها نظرش را بیشتر جلب می‌کرد و نگران بود که خورشید ممکن است روزی برای همیشه غایب شود و در زیر افق پنهان بماند و بین و برف تمامی جهان را بپوشاند.

و پس از آن، نوبت به روزهایی رسید که رشد سایه‌ی خورشید متوقف شده و در عوض به کوتاهی گرایید. اینجا مرحله‌ی تحويل

زمستان فرا می‌رسید و زمانی بود که جشن‌های بزرگی در مزارع و کشتزارها برپا گردد؛ حتی اگر بر سردی هوا افزوده شود، و حتی اگر سه ماه سرد زمستانی درپیش باشد. زیرا، روزی، بالاخره، بهار فرا خواهد رسید و جهان دوباره شاداب می‌شود.

حتی در عهد باستان و در دوران امپراطوری روم، یکی از مذاهب، خورشید پرستی بود که به میترا ایزام شهرت داشت. این مذهب از ایران به سایر کشورهای جهان ریشه دوانید و مظهر آن «میترا» خدای خورشید یا خورشید بود. در روزهای تحویل زمستان، مردم به افتخار میترا جشن‌های بزرگی برپا می‌کردند.

پس از آن، مسیحیت در میان ملل مختلف جهان رایج گردید. در حدود سال ۳۰ میلادی، جشن بزرگ کریسمس برای گرامیداشت تولد مسیح بدعت گذاری و تثبیت شد. این جشن نیز در حدود تحویل زمستان برپا می‌شد و کنستانتین امپراطور روم موجود و بنیانگذار آن شد. جشن کریسمس در روز ۲۵ دسامبر که اوایل دی ماه است برپا می‌شود.

شاید همین امر باعث شد تا رومیان آغاز سال خود را به جای روز اول ماه مارس (نهم اسفند) در روز اول ژانویه (دهم دی) جشن بگیرند و ژانویه را ماه اول سال خود بشمارند.

مسئله‌ی پیچیده‌ی ماه

بنابر این، تمنهای قدیمی و حتی انسانهای اولیه درباره‌ی حرکت و رفتار خورشید چیزهایی می‌دانستند. آنها ضمناً تا حدود زیادی به طول سال، روز و شبها و تعداد ماههای آن نیز واقف بودند. اما همواره با یک مشکل بسیار بزرگ برخورد می‌کردند: همانطوریکه

در فصل چهارم گفته شد، تقریباً تمام اقوام و ملل دارای سیستم یاوسایلی برای سنجش زمان روزها و شبها بودند که مبنای عمل تمام این وسایل و ابزار، ماه بود. این اقوام و ملل، همچنین، ماهها را شمارش و ثبت می‌کردند تازمانهای مختلف سال را محاسبه کنند، و تقویم آنها مبنی بر ظهرور و ناپدیدشدن ماه بود. در این تقویم، هر یک از ماههای سال با ظهور ماه نوآغاز می‌شد. طرز کار با چنین تقویمی آسانتر و راحت‌تر از آن بود که مردم حاضر به تغییر دادنش باشند.

در حالیکه بررسی و محاسبه‌ی حرکتهای خورشید، با تمام اهمیتی که داشت، به وسایل و ابزاری نیازمند بود تا اندازه‌ی زاویه‌ی بین خورشید و افق تعیین شود.

البته ستاره‌شناسان توانستند به چنین ابزاری دسترسی پیدا کنند، اما مردم عادی از این نظر ناتوان ماندند. هر چوپان و هر کدبانوئی می‌توانست تغییرات ماه را به‌چشم ببیند. منقاد کردن مردم برای قبول حقایقی که از زبان دیگران شنیده می‌شد کار آسانی نبود و همگان ترجیح می‌دادند حساب سال را از طریق تکرار ظهور ماههای نو داشته باشند و ترک این عادت بسیار مشکل بود. اما تقویم ماه شمار باعث مشکلات زیادی می‌شد. ماه شرعی (از آغاز ظهور ماه نو تا آغاز ظهور ماه بعدی) فقط $\frac{4}{5}$ روز طول می‌کشد. از آنجا که محاسبه‌ی ماه $\frac{4}{5}$ روزه کمی مشکل بود، معمولاً یک ماه را ۳۰ روز و ماه دیگر را ۲۹ روز محاسبه می‌کردند و به همین ترتیب پیش می‌رفتند.

بنابراین، سال قمری عبارت بود از ۶ ماه ۲۹ روزه و ۶ ماه ۳۰ روزه که مجموع روزهای آن به ۳۵۴ روز بالغ می‌شد. به این علت، سال قمری همواره ۱۱ روز از سال خورشیدی کوتاه‌تر است. (سال

خورشیدی یا سال فصلی را سال مداری نیز می‌نامند.) شاید با خود فکر کنید که یازده روز در مقابل ۳۶۵ روز چه اهمیتی دارد. ولی بهتر است بدانید که همین روزها پس از چند سال انباشته شده و محاسبات فصلی و طبیعی را غیر ممکن می‌سازد. پس از دو سال، سال قمری ۲۲ روز از سال فصلی عقب می‌ماند و این مقدار پس از سه سال به بیش از یکماه بالغ می‌گردد. بنابراین، مسئله‌ای اصلی آنست که فصول بر مبنای سال خورشیدی تغییر می‌کنند. شما اگر با سال قمری کار کنید به مشکلات حاصله از آن پی‌خواهید برد: اول از همه، مشکل کشت و زرع است. دانه را باید در اوایل بهار کاشت و در اوایل پائیز درو کرد. حال اگر سه سال بگذرد و شما یکماه از فصل خورشیدی عقب بمانید، در حقیقت فصول را از دست داده‌اید؛ یعنی دانه را در اردیبهشت می‌کارید و لازم است که در آبان درو کنید. و سه سال بعد، این تأخیر به بیش از دو ماه بالغ می‌گردد که خسارت زیادی به کشت و زرعتان وارد خواهد شد. شانزده سال بعد، خرداد و تیر به زمستان منتقل خواهند شد و ماههای دی و بهمن به تابستان خواهند آمد.

چه باید کرد؟ اگر سال را ۱۳ ماهه حساب کنیم باز هم با مشکلات زیادی برخورد خواهیم کرد. اولاً عدد ۱۳ به اعداد دیگر قابل تقسیم نیست و در ثانی، ۱۳ ماه قمری به ۳۸۳ روز بالغ می‌گردد که باز با تعداد روزهای سال خورشیدی برابر ندارد و محاسبه سال را غیر-ممکن می‌سازد.

در طول قرون متعدد کوششهای زیادی شد تا برای این مسئله راه حلی پیدا شود. اولین و ساده‌ترین راه حل آن بود که همه چیز را نادیده بگیریم. آشوریهای قدیم در تقویم خود همینکار را می‌کردند.

تقویم اسلامی نیز به همان صورت قدیم باقی مانده است. در تقویم اسلامی، روزهای ماه از غروب آفتاب شروع می‌شود، و شب و روز هر کدام به ۱۲ ساعت تقسیم شده‌اند (قبل از اختراع و تعمیم ساعت، ساعات در فصول مختلف سال با یکدیگر تفاوت داشتند. یعنی روز بلند تابستان ۱۲ ساعت طولانی‌تر بود و شب کوتاه آن ۱۲ ساعت کوتاه‌تر و بالعکس. در فصل اول به این مسئله اشاره شد).

سال اسلامی دارای ۱۲ ماه قمری است که به ماههای ۳۰ و ۲۹ و ۲۹ روزه تقسیم می‌شود. از آنجا که ماه شرعی در حقیقت ۴۶ دقیقه از ۵/۵ روز طولانی‌تر است، اینگونه تقویم بعد از دوماه ۸۸ دقیقه از ظهرور ماه نو عقب می‌ماند. و پس از ۱۲ ماه قمری (یک سال قمری) این میزان به ۵۲۸ دقیقه یعنی ۸ ساعت و ۸ دقیقه می‌رسد که در طول ۳۰ سال بهیازده روز بالغ می‌شود.

لذا به ۱۱ سال از این ۳۰ سال، ۱۱ روز اختلاف می‌کنند (به مر سال یکروز) تا جمع روزهای سال در مجموع به ۳۵۵ برسد، این یکروز افزوده شده به هر چند سال را روز میان تقویمی می‌نامند. بنابراین در چنین تقویم‌هایی هیچگونه کوششی به عمل نمی‌آید تا شمارش روزهای سال مطابق با حرکت خورشید باشد. تقویم قمری هر ۳۴ سال یکسال از تقویم شمسی عقب می‌ماند. و به دلایل فوق است که اعياد اسلامی با زمان خورشیدی و فصلی مطابقتی ندارند. مثلاً یکی از اعياد در یک سال در فصل تابستان جشن گرفته می‌شود و چندین سال بعد همان عید در زمستان برگزار می‌گردد.

نظم پخشیدن به محاسبات قمری

به حال، با آنکه مسلمانان به حفظ تقویم قمری خود تعصب

دارند، در تطابق آن با سال شمسی نیز می کوشند و هر گز از محاسبات فصلی عقب نمی مانند. اما اقوام و ملتاهایی هستند که سالشان را به طور کلی با تغییر ماهها تعیین می نمایند.

عربی‌ها در تقویم خود از ظهور و افول ماه استفاده می کنند (ماههای ۳۰ و ۲۹ روزه به صورت متناوب) اما اجازه نمی دهند که رابطه‌ای دائمی و مستمر بین سالهایشان با وضعیت خورشید برقرار گردد.

سالهای عربی به گروههای ۱۹ ساله تقسیم می گردد (زیرا ۱۹ سال خورشیدی مساوی با ۲۳۵ ماه قمری است، ولذا در چنین زمانی، خورشید و ماه مجدداً با یکدیگر همگام می شوند) و در هر گروه ۱۹ ساله، یک ماه به هریک از سالهای سوم، ششم، هشتم، یازدهم، چهاردهم، هفدهم و نوزدهم افزوده می گردد. به عبارت دیگر، از هر ۱۹ سال، ۱۲ سال آن هریک دارای ۱۲ ماه قمری و ۷ سال دیگر هریک دارای ۱۳ ماه قمری می باشد. مجموعه‌ی روزهای هر گروه ۱۹ ساله به شرحی که گذشت به ۶۹۳۶ روز بالغ می گردد، اما تقویم کلیمی‌ها ترتیبی می‌دهد که معدل محاسبات فوق الذکر به ۶۹۳۹/۷ روز بر سه، مجموع روزهای ۱۹ سال شمسی ۶۹۳۹/۶ روز است ولذا بین تقویم شمسی و تقویم کلیمی‌ها هر ۲۰۰ سال یکروز اختلاف واقع می شود. اگر عربیها دوران محاسبات تقویمی خود را از ۱۹ سال به ۷۶ یا ۳۴۵ سال تغییر دهند به نحو ساده‌تری می توانند با سال خورشیدی هماهنگ شوند، اما هیچ تقویمی حاضر نیست با چنین پیچیدگیهایی مواجه شود. (بابلیها اولین کسانی بودند که ضمن تدوین تقویم قمری، در تطابق آن با سال خورشیدی کوشیدند).

تقویم عربی، در مجموع، همگام با خورشید ادامه یافته است.

در این تقویم اجازه داده نشده است که شمارش ماههای قمری باعث عقب افتادن آن از تقویم شمسی باشد، و هر گز بیش از ۲۲ روز از سال فصلی عقب نمانده و بیش از ۸ روز از آن پیشی نگرفته است. نتیجه آنکه ماههایی بدان افزوده یا از آن کسر شده (و کلیمی‌ها از همان عهد قدیم تا کنون از این تقویم برای مقاصد مذهبی استفاده می‌کرده‌اند) واين تمامی ماجراست.

مشکل اساسی تقویم عبری که از اختلاط سالهای قمری و شمسی تدوین می‌شود در پیچیدگی غیر عادی آنست. ضمناً برخی از یهودیان ماه بین تقویمی آنرا نحس و بدشگون می‌دانند زیرا نظم و نظام عادی ماهها را برهم می‌زنند، و در عین حال سیزدهمین ماه سال محسوب می‌گردد که این خودنیز از نظر بعضی از مردم خرافاتی دلیل بر نحوست آن می‌باشد.

مصریها از همان دوران قدیم منطقی‌ترین راه حل را پیدا کردند: آنها ماه قمری را به کلی فراموش و سال را به دوازه ماه شمسی تقسیم نمودند. در تقویم مصریها سال به ۱۱۴ ماه ۳۰ روزه و یک ماه ۳۵ روزه تقسیم شده است (هر ماه نیز به سه گروه ده روزه تقسیم گردیده) که مجموع آن به ۳۶۵ روز بالغ می‌گردد. بنابراین، تقویم آنها بسیار وضعیت خورشید و فصول مبتنی بوده و آنرا می‌توان یک تقویم خورشیدی خالص دانست.

هر یک از ماههای تقویم شمسی یک برج نامیده می‌شود: برج، بنابراین، یک ماه قراردادی و مصنوعی است که متناسب با کیفیت رفتاری خورشید اقتباس شده و با آنکه هیچ رابطه‌ی مستقیمی با وضعیت ماه ندارد هنوز به عنوان ماه نامیده می‌شود.

اختراع تقویم شمسی توسط مصریها گام بسیار مهمی در جهت

پیشرفت علوم مربوط به سنجش زمان محسوب گردیده. در این تقویم، فصول سال ڈابت و معین و مطابق با وضعیت خورشید تعیین گردیده بود. تقویم عبری همواره با ماههای بین تقویمی خود باعث شگفتی مردم می‌شد در حالیکه در تقویم مصری به سادگی می‌توان وضعیت فصول را پیش‌بینی نمود.

شاید بپرسید چرا ملت‌هایی که تقویم قمری یا شمسی قمری داشته و به وجود و اهمیت تقویم شمسی واقف بودند درجهت تبدیل تقویم خود اقدامی نکرده‌اند. باید بگوییم که ثبیت تقویم شمسی در میان ملل هزاران سال به طول انجامید. و در عین حال حتی بسیاری از ملل مترقب نیز هنوز از تقویم سنتی قمری خود استفاده می‌کنند. یکی از دلایل این امر، قطعاً، عادت است، و دلیل دیگر، اهمیت مذهبی تقویم قمری می‌باشد.

سماجحت ماه

صورت‌های مختلف ماه، حتی تا سالهای اخیر، برای بعضی از مردم اهمیت خرافی فراوانی داشت. عده‌ای از کشاورزان تصویری کردند که اهلة قمر (شکلهای مختلف ماه) در کیفیت محصولی مزارعشان ناشر می‌گذارد و هر یک از صورت‌های ماه برای کاشتن دانه‌ی خاصی نافع می‌باشد. گروهی می‌اندیشیدند که جادو در شب اول ماه تأثیر زیادی دارد و عده‌ای با ظهور ماه شب چهارده دیوانه می‌شدند (در زبان انگلیسی به افراد دیوانه «Lunatic» یا ماهزاده خطاب می‌شود – در زبان فارسی هم واژه‌ی ماه زده کم و بیش مرسوم است).

تمام این حرفها خرافات وواهی است. اهله‌ی قمر یا صورت‌های ماه هیچ ناشری در زندگی انسانها ندارد بجز آنکه میزان تابش مهتاب

را اکم و زیاد می کند و به انسان امکان می دهد تا حساب زمان را نگهدازد.
به هر حال، کیفیت ماه همواره در جوامع انسانی از اهمیت های ویژه ای برخوردار بوده است.

ماه به دلیل ملاحظات مذهبی نیز دارای اهمیت است و اهلی این اهمیت ماه را مورد توجه روحانیون بوده است. همانطوری که قبلاً گفته شد، سنجش زمان و نگهدازی وقت تا عصر جدید در انحصار مذاهب بود. روحانیون یهودی پس از روئیت هلال ماه نو و اعلام آن به مردم یه برشی نیایشها مذهبی می پرداختند. بسیاری از اعياد و تعطیلات مذهبی با توجه به تقویم قمری و شمارش روزهای قمری تعیین می شوند، یعنی، مثلاً، چند روز پس از ظهرور فلان ماه نو فلان مراسم باید برپا شود.

تقویم قمری نیز در میان بسیاری از ملل صرفاً به خاطر محاسبه و تعیین همین روزها و اعياد مخصوص مذهبی برقرار مانده است. به همین دلیل است که اعياد و سالروزهای مذهبی هر گز در زمان معینی از سال شمسی برگزار نمی شود و این اعياد هرساله در حدود ۱۱ روز از سال فصلی جلوتر می افتد. برشی از ملل اعياد مذهبی خود را بسا سال شمسی تطبیق داده اند و از این سنت جدید پیروی می کنند. بهر حال، مردم همواره نسبت به روزهای خاص مذهبی متعصب بوده و حاضر به تغییر و جابجایی آن نمی باشند. بشر هرگز حاضر نیست زمان اعياد سنتی خود را عوض کند. مثلاً، چندین سال پیش، فرانکلین روزولت رئیس جمهوری اسبق آمریکا کوشش کرد تا روز شکر گزاری را یک هفته زودتر از تقویم مسیحی برگزار کند و از این طریق به بازر گانان فرصت دهد تا با یک هفته مهلت بیشتر خود را برای کریسمس آماده نمایند. اما مردم حاضر به قبول پیشنهاد او نشدند و غوغای عجیبی

در سراسر آمریکا برپا شد. بعضی از ایالات از پذیرش این امر به طور کلی خودداری کردند و بعضی دیگر علاوه بر روز پیشنهادی، عید اصلی شکر گزاری را نیز برپا داشتند.

وامر روزه با آنکه عید مزبور در روز تعیین شده توسط روزولت برگزار می شود، جنبه‌ای صرفاً ملی و آمریکائی یافته و ارتباطش را با مذهب از دست داده است. مردم آمریکا حتی تا سال ۱۸۶۴ چنین عیدی را به طور رسمی برگزار نمی کردند. با اینحال، پس از پیشنهاد روزولت برای تغییر روز آن، همه دست به مقاومت زدند. حالا اعیادی را که بیش از هزار سال به طور رسمی در میان ملل برپا می شده است با عید مزبور مقایسه کنید. پس، مردم به هیچ عنوانی حاضر نیستند در تشریفات و سنتهای مذهبی خود تغییری بدتهند.

بعضی از ملتها راه حل‌هایی برای این امر یافتند و ضمن پذیرش و استفاده از تقویم شمسی، اعیاد و تعلیمات مذهبی را بر مبنای سال قمری در آن گنجاندند. مسلمانان (وخصوصاً مسلمانان ایران) و یهودیان همین روش را دارند. مثلاً، سال نو یهود یا مسلمین ممکن است در یک سال به تابستان کشیده شود و چندین سال بعد به بهار و سپس به زمستان و پائیز. تنها مشکلی که در این رابطه وجود دارد عدم اطلاع عموم مردم از زمان دقیق اعیاد است مگر آنکه به تقویم قمری خود مراجعت کنند.

ملتهایی نیز هستند که صرفاً با تقویم قمری کار می کنند و سال شمسی را نا آنجا که میسر باشد به کلی نادیده می گیرند. در جهان مسیحیت نیز سالروزهای متغیری وجود دارد و برخی از اعیاد مذهبی بر مبنای سال قمری تعیین و برگزار می شوند. اما کریسمس همچنان در تقویم شمسی ثابت و هر ساله در روز ۲۵ دسامبر جشن گرفته می شود،

که علت آن، مرسوم شدن چنین عیدی از سال ۳۰۰ میلادی به بعد بوده که طبیعتاً در فهرست اعیاد مذهبی قدیمی مسیحیان جایی نداشته است. از سال ۳۰۰ میلادی به بعد اکثر مسیحیان جهان را کسانی تشکیل می‌دادند که اصلیت یهودی نداشتند و با تقویم رومی که از کشور مصر اقتباس شده و با سال شمسی تدوین می‌شد زندگی می‌کردند. به همین لحاظ، عید نوین کریسمس در تقویم شمسی جای گرفت و رسماً بیت عام یافت. سایر اعیاد مذهبی قدیمی مسیحیت به همان ترتیب سابق در تقویم قمری باقی ماند، زیرا اکثر مسیحیان به حفظ سنتهای اصیل مذهبی خود پای بند بودند.

تمام اعیاد و سالروزهای متغیر مذهبی در مسیحیت بعد از پاک یا «منکی» هستند. با تعیین روز عید پاک، بقیه اعیاد با محاسبه روزها و هفته‌های قبل و بعد از آن معین و در تقویم شمسی ثبت می‌شوند. به همین دلیل، مسیحیان بر آن شدند تا روشی را برای ثبت عید پاک در تقویم شمسی بیابند. و در نهایت، پذیرفته شد که این عید در اولین یکشنبه بعد از کامل شدن اولین ماه یا بعد از ۲۱ مارس (زمان تحويل بهار و اعتدال) برگزار شود. مشکل بزرگ در این رابطه آنست که ماه کامل همان ماه کاملی نیست که همه در آسمان قادر به دیدنش باشند. بلکه یک ماه کامل فرضی به نام پاشال (Paschal) است که یک روز قبل یا بعد از ماه کامل واقعی ظهور می‌کند. ماه کامل پاشال باید محاسبه شود و این امر با چنان پیچیدگی‌هایی انجام می‌شود که فرست بحث پیرامون آنرا در این مقوله نداریم. فقط می‌توان اشاره کرد که هرسال باید یک عدد طلایی و یک حرف مسیحی به چنین ماهی داده شود و هر دوی اینها در محاسبه و تعیین روز عید پاک به کار گرفته می‌شوند. نتیجه اینکه عید پاک حداقل در روز ۲۲ مارس (دوم فروردین)

و حد اکثر در روز ۲۵ آوریل (۵ اردیبهشت) برگزار می‌شود. مثلاً در سال ۱۹۱۳ عید پاک به روز ۲۳ مارس افتاد و در سال ۲۰۰۸ دوباره در هیین روز برگزار خواهد شد. در سال ۱۹۴۳ در روز ۲۵ آوریل عید پاک جشن گرفته شد، و نوه‌های نسل بالغ کنونی در سال ۲۰۳۸ دوباره همین روز را عید خواهند گرفت. با تعیین روز عید پاک، سایر اعیاد در تقویم شمسی معین می‌گردند.

مجلس نماینده‌گان انگلیس در سال ۱۹۲۸ برآن شد تا از جایگاهی روز عید پاک به نحوی جلوگیری کرده و آنرا در تقویم شمسی قرار دهد. بنابراین، با اکثریت آراء تصویب شد که اولین یکشنبه پس از دومین شنبه‌ی آوریل به عنوان عید پاک جشن گرفته شود. به این ترتیب، عید پاک بین نهم تا پانزدهم آوریل جای می‌گرفت و بسیاری از غوامض حاصله از آن حل می‌شد. اما هیچکس اهمیتی به آراء آنان نداد و کسی حاضر به پذیرش وضع جدید نشد و موضوع خودبخود منتفی گردید. حتی امروز، پس از گذشت بیش از شده‌هار سال از اختراع تقویم شمسی، سماحت ماه از میان نرفته و اهل‌هی قمر همچنان مورد نظر و استفاده‌ی ملل مختلف جهان باقی مانده است.

هفته‌ی غیرقابل لمس

یکی دیگر از مشکلات تدوین و تنظیم تقویم، جا نگرفتن تمام هفته‌های سال به صورت کامل و منظم در درون آنست.

اگر ۳۶۵ روز سال را به ۷ تقسیم کنیم درخواهیم یافت که در هر سال ۵۲ هفته و یک روز موجود است. درنتیجه، اگر در یک سال روز دوشنبه اول سال و نوروز باشد، سال دیگر با روز سه‌شنبه آغاز می‌گردد. آن دسته از تعطیلات سال که با تقویم شمسی تعیین می‌شوند

نیز هر سال در ایکی از روزهای هفته قرار خواهد گرفت؛ مثلاً ۱۳۶۱ فروردین سال در روز جمعه برگزار شد، سال دیگر در روز شنبه و سال بعد از آن در روز یکشنبه جشن گرفته می‌شود.

همین امر باعث می‌شود تا بعضی از تعطیلات در کنار تعطیلات آخر هفته قرار گیرند و با طولانی شدن آن موجب هجوم مردم به طرف سفرهای نیمه کسوتah شود - که این امر روند تصادفات و حوادث ناگوار را در جامعه بالا می‌برد. برخورد تعطیلات با روزهای وسط هفته نیز روند عادی کار را در جامعه متوقف می‌سازد و زیانهای اقتصادی فراوانی به بار می‌آورد.

بعقیده‌ی بعضی از متخصصین اقتصادی، بهتر است که تعطیلات به قبل یا بعد از تعطیلی آخر هفته منتقل شوند تا روند کاری هفته را برهم نزنند. اما چنین پیشنهای مورد قبول هیچیک از جوامع قرار خواهد گرفت. هیچکس حاضر نیست جشن ۱۳ فروردین را در روز هشتم یا چهاردهم برگزار کند.

عددی ای پیشنهاد کردند که سال دقیقاً به ۵۲ هفته تقسیم شود و روز اضافی به نام روز سال یا روز عمومی اصلّاً به حساب نیاید و نام هیچیک از روزهای هفته را به خود نگیرد؛ به این ترتیب تمام اعیاد و جشنها از نظر ماه و هفته در روزهای ثابتی برگزار خواهد شد، و یک تقویم برای تمام سالها کافی خواهد بود.

اما اکثریت مردم با هر گونه تغییری در روند تقویم خود مخالفت می‌ورزند و بعید به نظر می‌رسد که انسان در تمام اعصار آینده نیز به پذیرش چنین تغییراتی تن در دهد.

فصل هشتم

روزهای اضافی

ژولیوس سزار کمل می‌کند

بطوریکه گفته شد، مصریها به دلیل اهمیت بسیار زیاد محاسبه‌ی زمان طغیان رود نیل به تدوین تقویم شمسی پرداختند. ظاهراً، پذیرش این تقویم به وسیله‌ی سایر ملل با مشکلاتی همراه بود. در آن دوران، ضروری به نظر می‌رسید که مرد قدر تمدنی در مسائل اجتماعی به اعماله نظر بپردازد و از قدرت مذهبی و سیاسی خود برای تحمل شرایط و پذیرده‌های نو به جامعه‌ی تحت نفوذش استفاده نماید.

رومیها نیز تاسال ۴۶ قبل از میلاد مسیح از تقویم قمری تبعیت می‌کردند، و با استفاده از ماههای میان تقویمی (همانند عربیها)، این تقویم را با سال شمسی تطابق می‌دادند. ماه میان تقویمی یک سال در میان بمهاهای سال قمری اضافه می‌شد و تعداد روزهای آن ۲۲ یا ۲۳ روز بود. با اینحال، روحانیون مسیحی همانند روحانیت یهود از این تغییر و تبدیل راضی نبودند. در سال ۴ قبل از میلاد، تقویم رومیها ۴۰ روز از خورشید عقب مانده بود، ماههای زمستان به پائیز کشیده شده بودند و ماههای پائیز در تابستان قرار داشتند.

در آن زمان، ژولیوس سزار در رأس دولت روم به حکمرانی مشغول بود. او یکی از مددود مردان تاریخ بود که می‌دانست چه می‌خواهد و چه می‌کند و همواره بر اراده‌اش در رسیدن به خواستهای خویش مسلط بود. ژولیوس سزار علاوه بر حکمرانی سیاسی، رهبر مذهبی مردم نیز به شمار می‌رفت. به علاوه، در بازگشت از مصر و اطلاع از کیفیت تقویم شمسی، به سودمندی آن واقع شده بود. او همواره در انجام وظایف خود کوشایی بود و هرچه را که برای ملت خود سودمند می‌دانست بلا فاصله به انجام می‌رساند.

ژولیوس سزار، براین مبنای پیشنهاد کرد که سال ۴۶ قبل از میلاد تا ۴۴ پیش از ادامه یابد (طلانی ترین سال در تاریخ تمدن بشر که به «سال اغتشاش و گیجی» موسوم شده است) و پس از تطابق با سال خورشیدی به پایان رسد. و به این ترتیب، سال ۴۵ قبل از میلاد با استفاده از تقویم شمسی آغاز و بر مبنای آن ادامه یافت.

(باید تذکر بدهم که در آن زمان رومیها سال خود را به صورتی که ما با عبارت «قبل از میلاد» می‌نامیم نمی‌شناختند، بلکه شمارش خاص خود را داشتند. و در تدوین تاریخ جدید بود که تمدن بشری بهدو دوره‌ی قبل و بعد از میلاد مسیح تقسیم گردید و تمام تاریخ مدون سالهای قبل از تولد حضرت مسیح با عبارت «قبل از میلاد» و سالهای پس از آن با عبارت «میلادی» یا «بعد از میلاد» از یکدیگر تفکیک شدند. درخصوص سال رومیان در دوره‌ی ژولیوس سزار بعداً بحث خواهیم کرد.)

از سال ۴۵ قبل از میلاد به بعد، تقویم رومیان به طور کلی با توجه به وضعیت خورشید و فصول تدوین می‌شد. این تقویم حتی نسبت به تقویم مصریان کاملتر و جامع‌تر بود.

سال مصر به ۳۶۵ روز تقسیم شده بود، اما در عمل، سال خورشیدی (از یک تحول فصل تا نکرار آن) به ۲۵۵/۳۶۵ روز بالغ می‌شد. بنابراین، تقویم مصریها هر سال در حدود $\frac{1}{4}$ روز بیاد رحدود ساعت از خورشید حقب می‌ماند که این تأخیر در هر چهار سال به یک شبانه‌روز بالغ می‌شود. این تقویم در طول ۱۴۶۱ سال، یک‌سال کامل از خورشید عقب ماند و فضول در یک‌دیگر ادغام شده بودند. قوم ماها، از اقوام متعددی که در قاره‌ی آمریکا زندگی می‌کردند نیز چنین تقویمی داشتند. این قوم، امروزه به قوم گواتمالا معروف می‌باشند و در کشور گواتمالا زندگی می‌کنند.

ستاره‌شناسان قدیمی به مدت واقعی سال واقف بودند و نارسائیهای تقویمی را پیش‌بینی می‌کردند. دانشمند و ستاره‌شناس یونانی، اودوکسوس، در ۳۸۰ سال قبل از میلاد، طول سال را ۳۶۵ روز و ۶ ساعت محاسبه کرده بود. سال‌ها قبل از ژولیوس سزار، ستاره‌شناسان مصری نیز طول مدت سال را ۳۶۵ روز و ۶ ساعت اعلام کرده بودند، اما مردم مصر، خصوصاً آندهسته از مردم صاحب نفوذ و محافظه‌کار آن کشور که به تقویم کنдрه ۳۶۵ روزه عادت کرده بودند اجازه‌ی هیچ‌گونه تغییری را در آن نمی‌دادند. حتی فرعون مصر در سال ۲۳۹ قبل از میلاد موفق نشد مردم را به افزودن ۶ ساعت فراموش شده به تقویم و ادار کند.

ژولیوس سزار نیز از این ۶ ساعت اطلاع داشت (او از دانش یک ستاره‌شناس یونانی مقیم اسکندریه‌ی مصر به نام «سوسی ژنس» کمک می‌گرفت)، و تصمیم داشت وقت را از دست نداده و فرصت را غنیمت بشمارد. ولذا تقویم رومیان را به صورتی کامل تدوین و تنظیم نمود؛ ژولیوس سزار پیشنهاد کرد که سه سال ۳۶۵ روز و سال چهارم

۳۶۶ روز محاسبه شود، و به این ترتیب، سال تقویمی از خورشید حقب نمی‌ماند.

روز اضافی به ۳۶۵ روز سال چهارم به روز کبیسه سال آن به سال کبیسه موسوم است. کلیه تقویم‌هایی که سال را به شرح فوق-الذکر محاسبه می‌کنند به تقویم ژولیان معروفند.

سال رومیان از نیمه ماه مارس (۲۵ اسفند) آغاز می‌شد که نزدیک به زمان تحويل بهار بود. اما دولتمردان روم، اول ژانویه را به عنوان آغاز سال کاری خویش قلمداد می‌کردند و همین امر باعث شد تا ژانویه به عنوان اولین ماه سال شناخته شود. ژولیوس سزار نیز آغاز سال را روز اول ژانویه معرفی کرد، و اتفاقاً، دو سال پس از آن، درست در اولین روز سال تقویم قدیمی به قتل رسید.

سپتامبر سی و یک روزه

طرز تقسیم روزهای سال به دوازده ماه در تقویم ژولیان بهتر از کاری بود که مصریها انجام می‌دادند. مصریها یازده ماه را ۳۰ روزه و یکماه را ۳۵ روزه محاسبه می‌کردند. اما سزار این تقسیم‌بندی را به گونه‌ی ساده‌تری به انجام رساند.

در سالهای کبیسه، ماهها به صورت متناوب ۳۰ و ۳۱ روزه قلمداد می‌شدند. بنابراین هر سال از شش ماه ۳۰ روزه و شش ماه ۳۱ روزه تشکیل می‌شد و مجموع آن به ۳۶۶ روز بالغ می‌گردید.

در سالهای عادی ۳۶۵ روزه، یکی از روزهای اضافی می‌بایست حذف شود. منطقی‌تر آن بود که یکی از روزهای ۳۱ روزه را به ۳۰ روزه تبدیل کنند تا تعداد ماههای سی روزه به ۷ و تعداد ماههای ۳۱ روزه به ۵ بالغ گردد، و از این طریق تمام مسائل به سادگی حل می‌شد.

در عمل، چنین کاری انجام نشده بود، بلکه از فوریه که از ماههای سی روزه بود یک روز کسر کرده بودند. فوریه در سالهای عادی ۲۹ روز محاسبه می شد، بعضی از مورخین معتقدند که رومیان فوریه را نحس می دانستند و لذا ترجیح می دادند که از روزهای چنین ماهی کاسته شود. اگر این امر حقیقت داشته باشد، باید گفت که رویها تحت تأثیر خرافاتی جاهلانه موجب شدن تقویم سرزمینشان به صورتی غیر لازم بی ترکیب شود. هر گونه بی ترکیبی در تدوین تقویم باعث پیچیدگی بیشتر آنها می شود. حتی سزارهم مایل نبود بیش از آنچه در زمینه تبدیل تقویم انجام داده بود برداشمندان کشورش تحمل نماید. این امر تا دوران حکومت کنستانتین که شمارش هفته را در سیصد سال بعد وارد تقویم کرد ادامه یافت.

پس از کشته شدن سزار، هنگامی که پسرعمو خوانده اش، اگوستوس سزار به عنوان اولین امپراتور روم بر تخت حکمرانی نشست، تقویم رومیان به تنظیم و تبدیلات زیادی نیازمند بود، زیرا که بزرگان مذهب به جای هر چهار سال یک کبیسه، اشتباها هر سه سال را با یک کبیسه محاسبه کرده بودند. از آنجا که نام هفتمنی ماه تقویم رومی به افتخار ژولیوس سزار به ماه «ژولیوس» (که بعداً به جولای July مشهور شد) تغییر یافته بود، هشتمین ماه را نیز به افتخار اگوستوس سزار، ماه اگوستوس (که بعداً به آگوست August مشهور شد) نامگذاری کردند. این قضیه در سال هشتم قبل از میلاد مسیح روی داد. در این رابطه داستانی وجود دارد که راست یا دروغ بودنش بر ما ثابت نشده است. می گویند اگوستوس خود خواستار آن شد تا یکی از ماههای سال را به نامش بنامند و مایل بود تعداد روزهای ماه او از تعداد روزهای ماه ژولیوس سزار کمتر نباشد. به همین دلیل هشتمین

ماه را اگوستوس نامگذاری کردند و تعداد روزهایش را از سی به سی و یکروز افزایش دادند. جالب اینجاست که این یکروز اضافی را مجدداً از فوریه کم کردند تا بیش از پیش کوتاه شود. خرافات و غرور که باعث کوتاه شدن فوریه و ظهور آگست شد، تناوب ۳۰ و ۳۱ روزه بودن ماهها را نیز از میان برداشت. بد خاطر داشتن تعداد دقیق ماههای سال برای بسیاری از مردم مشکل بوده و هست. بهمین دلیل، برای کمک به حافظه مردم در به خاطر سپردن تعداد روزهای هر ماه اشعار متعددی سروده شده است که یکی از آنها به شرح زیر است:

سپتامبر، نوامبر، جون، آوریل
سی روز کامل دارند
سایر ماهها سی و یک
جز فوریه که تنهاست
در ماههای عادی ۲۸ روزه می‌شوند
در ماههای کبیسه ۲۹ روزه می‌شوند

پس از اگوستوس، اوضاع بحرانی تر شد. گروههای زیادی از مردم مایل بودند که سایر ماههای سال نیز به نام امپراتوران بعدی خوانده شود. اما این کوشش‌ها بین نتیجه‌ماند. اگر قرار بود درخواست مسربور عملی شود، امپراتوران بعدی مایل بودند ماههایشان از امپراتوران قبلی طولانی تر باشد و همه چیز بهم می‌ریخت. روز ۲۹ فوریه روز کبیسه نامیده می‌شود. کسانی که در روز ۲۹ فوریه متولد می‌شوند بر گذاری جشن تولد خود با مشکلات خنده‌داری رو برو می‌گردند. این گونه افراد که تعدادشان در آمریکا

به ۱۰۰،۰۰۰ نفر و در سطح جهان به حدود ۲،۰۰۰،۰۰۰ نفر بالغ می‌شود از هر چهار سال فقط یکسال را می‌توانند جشن تولد بگیرند مگر آنکه تاریخ تولد خود را فراموش کرده و روزهای قبل یا بعد آنرا جانشین روز اصلی نمایند.

پاپ گریتکوری کمک می‌کند

با اطمینان می‌توان گفت که پس از درگذشت ژولیوس سزار، تقویم شمسی به صورت خوبی باقی ماند. تقویم قمری هر سال ۱۱ روز از خورشید عقب می‌افتد. تقویم مصربیها از آن بهتر بود و فقط ۶ ساعت از خورشید عقب می‌ماند. تقویم ژولیان هم اگر باقی می‌ماند، امروزه با خورشید همگام می‌شد، البته نه به صورت دقیق و کامل. با افزوده شدن روز کبیسه به یکسال از هر چهار سال، در تقویم ژولیان، تعداد روزهای سال به $\frac{1}{4}$ ۳۶۵ روز بالغ می‌شد. اگر سال خورشیدی نیز دقیقاً همین تعداد روز و ساعت را داشت مشکلی باقی نمی‌ماند و تقویم ژولیان همواره همگام با خورشید پیش می‌رفت.

اما تعداد روزهای سال به طور دقیق چنان رقم صاف و ساده‌ای نیست. یکی از ستاره‌شناسان یونانی به نام هیپارکوس در قرن دوم قبل-از میلاد کشف کرده بود که سال شمسی کمی کوتاه‌تر از $\frac{1}{4}$ ۳۶۵ روز است. طبق محاسبات دقیقی که امروزه انجام می‌شود، مشخص گردیده است که از تحويل زمستان تا تحويل زمستان دیگر ۳۶۵ روز و ۵ ساعت و ۴۸ دقیقه و $\frac{45}{66}$ ثانیه طول می‌کشد که تقریباً ۱۱ دقیقه از $\frac{1}{4}$ ۳۶۵ روز کمتر است. نتیجتاً، تقویم ژولیان هر ساله ۱۱ دقیقه از خورشید پیشی می‌گرفت و اگر به همان ترتیب ادامه می‌یافت، در طول ۴۶ سال تمامی فصول سال به طور کلی واژگون می‌گردیدند.

میکن است فکر کنید که این تعداد سال، طولانی‌تر از آنست که نگران پیامدهایش باشیم. اما بهتر است بدانید که طبق محاسبه‌ی فوق، تقویم ژولیان در هر ۱۲۸ سال، یک‌روز کامل از خسوس شیده پیش می‌گیرد. تا اواخر قرون وسطی، این تقویم ده روز از خورشید جلوتر بود، در سال ۳۲۵ میلادی که کلیسا تصمیم به تطابق اعیاد میسیحی با تقویم ژولیان گرفته بود، ستاره‌شناسان به خوبی از عدم صحت آن مطلع بودند. در آن سال، فصل بهار در روز ۱۱ مارچ تحويل شد، در حالیکه تاریخ دقیق چنین تحويلی روز ۲۱ مارچ می‌باشد. در تحويل سایر فصول نیز همین اشتباه رخ می‌داد. این امر شاید برای مردم هادی اهمیت چندانی نداشت. زمان کشت دانه ده روز جلوافتاده بود (از نظر مقایسه با تقویم). راه حل این مسأله چه بود؟

کلیسا نیز از این امر رضایت نداشت. یکی از قواعد محاسبه‌ی عید پاک، آن بود که تحويل فصل بهار با روز ۲۱ مارچ تقویمی مقارن باشد (به تحويل واقعی سال اهمیتی داده نمی‌شد). این بدان معنی بود که عید پاک در هر ۱۲۸ سال یک‌روز دیرتر از روز واقعی آن جشن گرفته می‌شد. و در مرد کریسمس نیز همین ناهمانگی وجود داشت. کلیسا درک کرده بود که اگر این عدم تطابق ادامه یابد، زمانی فرا خواهد رسید که عید پاک در اواسط تابستان و عید کریسمس در بهار بر گزار شود. در سال ۱۲۶۳ یکی از دانشمندان انگلیسی به نام راجر بیکن که از اعضاء کلیسا مسیح نیز بود نامه‌ای به پاپ اربان چهارم نوشت و اعلام نمود که زمان تصحیح تقویم ژولیان فرار می‌دهد است. اما تغییر دادن تقویم به سادگی میستر نبود. سه قرن دیگر نیز گذشت. در سال ۱۵۴۵ میلادی یکی از شوراهای مهم روحانیت مسیح در شهر ترنت (Trent) که در شمال ایتالیا قرار دارد از پاپ خواهش

کردند که در این مورد اقدامی بکند. در خواست آنان نیز انجام نشد، تا بالاخره در سال ۱۵۸۵، پاپ گریگوری سیزدهم تغییرات لازم را در تقویم داد.

پاپ گریگوری، به توصیه‌ی یکی از ستاره‌شناسان آلمانی به نام کریستوف کلاویوس، ابتدا فرمان داد که پنجم اکتبر ۱۵۸۲ را پانزدهم اکتبر ۱۵۸۲ بدانند. به این ترتیب، تقویم با خورشید مطابق شد. سپس، برای آنکه چند قرن بعد همین اشتباه تکرار نشود، پاپ دستور داد طرز محاسبه‌ی سال کبیسه را تغییر دهند. از هر چهار سال یک‌نال می‌باشد استثنای بامداد و دی موادر استثنائی به عنوان سال کبیسه محاسبه شود، و سالهایی که دو رقم سمت راستشان با ۱۰۰ دو صفر ختم می‌شوند نیز از کبیسه‌شدن مستثنی شوند مگر آنکه به رقم ۴۰۰ قابل تقسیم باشند.

در تقویم ژولیان تمام سالهای آخر قرن به عنوان سال کبیسه در تقاویم ثبت می‌شوند: مثلاً سالهای ۱۶۰۰ - ۱۷۰۰ - ۱۸۰۰ - ۱۹۰۰ - ۲۰۰۰ - ۲۱۰۰ و... اما در تقویم جدید فقط سالهای ۱۶۰۰ و ۲۰۰۰ که به ۴۰۰ قابل تقسیم هستند به عنوان سال کبیسه منظور می‌شوند.

تقویم جدید به اختصار پاپ گریگوری به تقویم گریگوریان (Gregorian) معروف شده است و در دنیا جدید توسط اکثر کشورهای عالم مورد استفاده قرار می‌گیرد و تا امروز هیچ‌گونه تغییری در آن دارد نشده است. طبق تقویم گریگوریان، در هر ۴۰۰ سال، ۳۰۳ سال به عنوان عادی و ۹۷ سال به عنوان کبیسه محاسبه می‌شود. طول سال گریگوریان ۳۶۵ روز و ۵ ساعت و ۳۹ دقیقه و ۱۲ ثانیه می‌باشد. این مقدار هنوز ۲۵ ثانیه از سال فصلی طولانی‌تر است.

بنابراین، این تقویم نیز از خورشید جلوتر می‌رود و در ۴۴۰۰ سال به اندازه‌ی یک‌روز کامل از خورشید پیشی خواهد گرفت. در این

اثناء، اتحاد جماهیر شوری سالهای کبیسه را به نحوی دقیقتر محاسبه کرده است که ناهمگونی های آتی قابل توجهی در آن پیش نیاید. مثلاً، در تقویم گریگورین سال ۲۸۰ یک سال کبیسه خواهد بود، اما در تقویم روسی، این سال را به صورت سال عادی منظور خواهند نمود. در مقابل، روزها سال ۲۹۰۰ را کبیسه خواهند گرفت که در تقویم گریگورین یکشال عادی می باشد. تقویم روسی در ۳۵۰۰ سال به اندازه‌ی یکروز از خورشید پیشی خواهد گرفت زیرا دو ثانیه از سال فصلی طولانی تر است.

طول سالها	سال شمسی ۲۶۵ روز
از حدود ۱۱ روز کمتر	۵ ساعت و ۴۸ دقیقه و ۴۲ ثانیه
۶ ساعت کوتاه‌تر	سال قمری ۲۵۹ روز
۱۱ دقیقه طولانی‌تر	سال جولیان ۲۶۵ روز و ۶ ساعت
۲۸ ثانیه طولانی‌تر	سال گریگوری ۲۶۵ روز و ۵ ساعت و ۴۹ دقیقه و ۱۲ ثانیه

ژولیوس سزار متوقف می شود

کلیسا در برخی ازموار دموققی بدراستی کردن گروههای از مردم نشد. اگر در همان سالهایی که اشتباه تقویم ژولیوس سزار مشخص گردید اقداماتی صورت می گرفت شاید بسیاری از مسایل بعدی به وجود نمی آمد. پس از اتحاد دنیای مسیحیت نیز هر گونه تجدید سازمانی در تقویم امکان پذیر بود زیرا تمام کشورهای اروپای غربی از پاپ تعیین می کردند.

اما در سال ۱۵۸۲ که پاپ گریگوری فرمان اصلاح تقویم را صادر کرد در حدود ۵۶ سال از نهضت پروتستان گذشته بود و اکثر مردم اروپا موضع خصوصی آمیزی نسبت به پاپ داشتند. این مردم ضمناً به تقویم ژولیان عادت کرده بودند و در عین حال تقویم و روش غلط خود را بر فرمان و پیشنهاد صحیح پاپ ترجیح می‌دادند.

در میان کشورهای اروپائی، ملتهای ایتالیا، اسپانیا، پرتغال، لهستان و فرانسه که کاتولیک منصب و مطبع پاپ بودند فرمان او را بلا فاصله اطاعت کردند و تقویم جدید را پذیرا شدند. مجارستان و بخشی از آلمان نیز بعدها به ملل مزبور پیوستند، اما سایر ملتها دست به مقاومت زدند.

دانمارک و بخش پروتستان آلمان و سوئیس در سال ۱۷۰۰ به قبول تقویم گریگورین تن در دادند. اما انگلستان تا سال ۱۷۵۲ زیربار نمی‌رفت؛ یعنی دو قرن تمام در مقابل این اصلاح مقاومت کرده بود. سال ۱۶۰۰ که به ۴۰۰ قابل تقسیم بود، در هر دو تقویم ژولیان و گریگورین به عنوان سال کبیسه پذیرفته شد. سال ۱۷۰۰ در تقویم ژولیان کبیسه منظور شده بود. تا سال ۱۷۵۲ که انگلستان تقویم جدید را پذیرفت، تقویم ژولیان یازده روز از سال خورشیدی جلوتر بود و لذا واجب بود که این تعداد روز را از آن کسر نمایند. انگلستان، همچنان، تغییر آغاز سال از ۲۵ مارچ به اول ژانویه را پذیرا نشده بود.

بر سر تغییر تقویم در انگلستان غوغایی برپا شد. بسیاری از مردم به نحو احمدقانه‌ای فکر می‌کردند که عمر شان کوتاه شده است. این مردم در گروههای بسیار کثیر در مقابل ساختمان پارلمان انگلیس مجتمع شده و فریاد میزدند: «یازده روز مان را بما بر گردانید».

این مردم ظاهراً تشخیص نداده بودند که شمارش تقویم به کوتاه یا بلندتر شدن عمر کسی کمک نمی کند . به هر حال ، مردم انگلیس علیرغم رسمی شدن تقویم گریگورین ، تا چندین سال بعد با هر دو تقویم کار و زندگی می کردند . آنها بر بالای نامه های خود هردو تاریخ را می نوشند. مثلاً "به تاریخ ژولیان دو حرف O. S. (Old Style) به معنی روش قدیم و در مقابل تاریخ گریگورین دو حرف N.S. (New Style) به معنی روش جدید را می افزوند.

برای آمریکائیها این امر اهمیت زیادی داشت. مستعمرات انگلیس در آمریکا در سال ۱۷۵۲ هنوز آزادی خود را به دست نیاورده و مجبور بودند از قوانین انگلستان تعیت کنند. به این ترتیب ، تقویم مستعمرات انگلیس نیز در سال ۱۷۵۲ به گریگورین تبدیل شد.

البته انگلیسی ها تنها ملتی نبودند که در مقابل تقویم گریگورین مقاومت کردند. کلیسا ارتدوکس کاتولیک که اکثر ملل اروپای شرقی و شبه جزیره ای بالکان از آن تعیت می کردند، بیش از پروستان ها در مقابل فرمان پاپ گریگوری ایستادگی کرد و ملت های تابع آن حتی از ملل غیر اروپایی نیز سر سختی بیشتری نشان دادند. مردم چین تازمانی که در اسارت امپراطوران خویش قرار داشتند دارای تقویم قمری با دوره ای ۱۹ ساله یعنی چیزی شبیه تقویم یاپلیها بودند . پس از آزاد شدن چین و استقرار حکومت جمهوری در سال ۱۹۱۱ بود که مردم چین به پذیرش تقویم گریگورین روی آوردند.

کشورهایی نظیر روسیه و اسپانیا پس از جنگ دوم جهانی حاضر به قبول تقویم گریگورین شدند. در این دوران، سالهای ۱۹۰۰ و ۱۸۰۰ که از نظر تقویم ژولیان کبیسه محسوب می شدند در بی هم آمدند و گذشتند. بنابر این ، تقویم ژولیان ۱۳ روز از تقویم گریگورین پیشی

گرفته و زمانی فرا رسیده بود که این روزهای اضافی از آن حذف شوند.

کلیسای ارتدوکس یونان تا این تاریخ نیز حاضر به پذیرش تقویم گریگورین نشده بود. به همین دلیل است که کلیساهای ارتدوکس اکثر کشورهای جهان، کریسمس را در روز ۲۵ دسامبر ژولیان (روش قدیم) که مساوی با ۷ ژانویه (روش جدید) می‌باشد جشن می‌گیرند.

سال ۲۰۰۰ یک سال کبیسه خواهد بود (برای هر دو تقویم ژولیان و گریگورین) و لذا اختلاف بین دو تقویم قدیم و جدید تا سال ۲۱۰۰ به همین ترتیب فعلی باقی خواهد ماند و در آن سال است که اختلاف بین تقویم مزبور به ۱۴۹ روز بالغ می‌شود. از آن سال به بعد، کریسمس ارتدوکسها در روز ۸ ژانویه جشن گرفته خواهد شد – که شاید تا آنروز، این کلیسا و اطاعت کنندگان آن در مقابل تصحیح تقویم خود تسلیم شوند.

القلابیون کمک می‌کنند

از زمان پاپ گریگوری سیزدهم تا اوخر قرن هیجدهم میلادی فقط یک کوشش جدی درجهت تغییر تقویم جدید به عمل آمد، اما نتوانست بر طول مدت آن اثری بگذارد.

این کوشش را انقلابیون فرانسه از خود نشان دادند. انقلاب فرانسه از سال ۱۷۸۹ آغاز شد. انقلابیون در صدد از میان برداشتن تمامی سنن پیشین فرانسه بودند. مثلًاً، سیستم اندازه گیری مستقی فرانسه را به کناری انداختند و سیستم جدیدی را اختراع کردند که مبتنی بر دهگان بود. این ابداع انقلابیون فرانسه موقوفیت عظیمی به شمار

می‌رفت. اختراع آنها سیستم متريک نام گرفت و امروزه نه تنها در فرانسه بلکه در کلیه کشورهای غیر انگلیسی زبان معمول و متدال است.

در خصوص تقویم، انقلابیون فرانسه موقیت چندانی به دست نیاوردنند. آنها در سال ۱۷۹۲، مالی را برقرار کردند که با تحويل پائیز آغاز می‌شد (نقریباً همزمان با آغاز سال عربی).

روز ۲۲ سپتامبر ۱۷۹۲ سالروز نابودی حکومت سلطنتی فرانسه و برقراری اولین حکومت جمهوری آن کشور به شمار می‌رود و نزدیکی این تاریخ با روز تحويل پائیز باعث شد تا انقلابیون سال خود را از اول پائیز آغاز نمایند. نام ماهها تغییر یافت (یکی از شعرای درجه دوم فرانسه به نام فابر د گلانتن بنامهای جدید پرداخت) و نامهای جدید بر روی هرماه پیش‌بینی کننده‌ی وضع جوی در ماه بعد از آن بود: مثلاً «مه»، برف، باران، باد، دانه، گل، چرا، درو، گرما و میوه. هرماه ۳۰ روز داشت که ۱۲ ماه به ۳۶۰ روز بالغ می‌شدند. از ۱۷ تا ۲۱ سپتامبر را تعطیلات رسمی قرار داده بودند که هیچ تاریخی برای روزهای آن در نظر گرفته ننمی‌شد. به این ترتیب، مجموع روزهای سال ۳۶۵ روز می‌شد (چیزی شبیه تقویم مصریان). در سالهای کمیسیون تعطیلی مزبور را از ۵ روز به ۶ روز افزایش می‌دادند و سالهای کمیسیون از روی تقویم گریگورین به دست می‌آمد.

انقلابیون هفته را نیز منسخ نمودند. در تقویم آنها، هرماه به سه گروه ده روزه تقسیم می‌شد که هر کدام را یک «دهه» می‌نامیدند. این امر نیز مشابه سیستم مصریان بود. هر یک از روزهای هر دهه با شماره‌ی همان روز خوانده می‌شد: روز اول، روز دوم، روز سوم و غیره.

این تقویم کاملاً منطبق با منطق بود. فرانسویها معمولاً بد منطقی بودن شهرت دارند. ماههای سال باهم مساوی بودند و دقیقاً در درون فصول جای می‌گرفتند. بعلاوه، نامگذاری ماهها به نحوی که حکایت از وضع و هوای آن داشته باشد امری جالب و عاقلانه است. ما در فرنگ خودمان نیز از نسیم بهاری، گرمای تابستان، بادخزان و برف زمستان حرف می‌زنیم، که در واقع توصیف کیفیت هوای آنها می‌باشد.

اما برسر راه این تقویم مشکلانی وجود داشت. حتی اگر مایر کشورهای اروپائی (که در آن سالها با فرانسه در حال جنگ بودند) تمایلی به پذیرش یک تقویم فرانسوی و استفاده از لغات و اسامی فرانسوی برای روزها و ماهها می‌داشتند، بهدلیل آنکه در چنین تقویمی توالي و ترادف یکشنبه‌ها از بین رفته بود، از پذیرش آن عاجز می‌ماندند. برای مایر ملت‌های جهان نیز چنین تقویمی مضحك و خنده‌دار به نظر می‌آمد. وبالاخره، وضع آب و هوای در کشورها و قاره‌های جهان آنقدر گوناگون است که اسامی ماههای چنین تقویمی با آنها تطابق قطعی نمی‌توانست داشته باشد. در نیمکره‌ی جنوبی، فصول کاملاً مخالف فصلهای نیمکره‌ی شمالی هستند. زمانیکه در نیمکره‌ی جنوبی برف می‌بارد، در نیمکره‌ی شمالی گرما غوغایی کند. و تابستان نیمکره‌ی جنوبی همزمان با زمستان نیمکره‌ی شمالی آغاز می‌شود.

خبر. تقویم انقلابیون فرانسه نمی‌توانست موفق باشد و ابداع آن، اصولاً، ایده و فکر جالبی نبود. بنابراین، در خارج از فرانسه هیچکس حاضر بقبول آن نمی‌شد. حتی در داخل فرانسه هم از آن استقبال چندانی نشد. این تقویم در حدود ۱۳ سال دوام آورد و سپس به فراموشی سپرده شد.

هم‌اکنون، کوششی در سطح جهانی در جریان است تا یک تقویم واحد بین‌المللی اختراع و تعیین داده شود. در این تقویم ماه اول هر- فصل ۳۱ روزه و دوماه بعدی ۳۰ روزه خواهد بود. هر فصل ۹۱ روز خواهد داشت و هفته‌ها در جریان تحویل سال دریکدیگر ادغام خواهد شد و به صورت ثابت باقی خواهد ماند. مجموع روزهای سال در این تقویم ۳۶۴ روز بوده و یکروز نیز به عنوان «روز سال» به آنها اضافه می‌شود.

فصل نهم

شمارش سالها

تعیین هویت سال

با تثبیت و برقراری سال ، چه سال قمری و چه سال شمسی ، مردم ترجیح می دهند که هر یک از سالهای عمر خود را به صورت مجزا و شناخته شده ای گرامی دارند . سالها ، معمولاً ، با توجه به آنچه در طول آنها اتفاق افتاده است نامیده می شود . ما حتی در محاورات روزمره‌ی خود نیز به سالها نام و عنوان خاصی می دهیم . مثلاً می گوییم : «در آن سالی که دائمی جان داشت ». یا «آن سالی که دبیرستان را تمام کردم ». و غیره .

هویت عمومی بخشیدن به سال ، برای آنکه مورد توجه و قبول عامه‌ی مردم باشد ، در میان اکثر ملل مرسوم است . مثلاً سال ۱۳۵۷ سال سقوط شاه یا سال پیروزی انقلاب اسلامی می نامیم . سال ۱۳۵۹ سال حمله‌ی عراق به ایران است . و به همین ترتیب ، سالهای مهمی که در تاریخ زندگی ملت‌ها وجود دارند ، هر کدام عنوان خاص خود را می بابند . در قدیم ، از طریق عطف به سلسله‌های سلطنتی به سالها هویت می بخشیدند . اما این امر برای مردم عادی مشکلات فراوانی را به بار

می آورد، زیرا شناسائی عصر حکمرانی سلاطین وحوادث و رویدادهای آن از مردم عادی بر نمی آمد. بعدها، سالهایی که بهنحوی برسندگی مردم عادی اثر می گذاشتند به وسیله‌ی خود مردم نامهای گرفتند که در تواریخ ثبت شده است. از نظر ثبت سلسله‌ی تاریخی وقایع نیز علم تاریخ نگاری به وجود آمد.

گوناگونی عصرها

یونانی‌ها اولین ملتی بودند که تسلسل تاریخی را به رشتی تحریر کشیدند. سرزمین یونان مرکب از شهرهای بزرگی بود که اکثر آنها دارای جمهوری خاص و استقلال عمل بودند. هر یک از این شهرها نام حکمران خود را بر روی سال می گذاشتند. این حکمران‌ها برای یک سال انتخاب می شدند و سپس کنار می رفتدند. مثلاً مردم آتن برای عطف به سالهای قبل می گفتند: «در سال حکمرانی فلانی». این امر شاید در آتن مشکلی بیبار نمی آورد، اما در سطح کشور یونان باعث مشکلاتی می شد، و مردم یک سرزمین قادر نبودند از سالی واحد با عنوانی واحد یاد کنند. برای رفع این نقصه، یونانی‌ها (که خود را تنها ملت متمدن جهان می دانستند) به رویداد واحدی که به وسیله‌ی تمام مردم جشن گرفته می شد متولّ شدند. این رویداد بازی‌های المپیک بود.

بازی‌های المپیک هر چهار سال یکبار برگزار می شد و دوران چهار ساله‌ی آن یک المپیاد نامیده می شد. به این ترتیب، هر گاه که یک یونانی از حادثه‌ای که مثلاً در دومین سال نود و دومین المپیاد اتفاق افتاده بود حرف می زد، مردم کلیه‌ی شهرهای آن زمان آن رویداد را درک می کردند، و این طریق، عصر المپیاد تثبیت گردید.

مورخین تاریخ ممل کذشته را ابتدا با عصر المپیاد مقایسه می‌نمایند و از طریق آن به تاریخ مفهوم کثونی می‌رسند. به این ترتیب، مشخص شده است که اولین المپیاد (طبق مستندات یونانی) در سال ۷۷۶ قبل از میلاد مسیح آغاز شد. بنابراین: جنگ ماراتون (۴۹۰ قبل از میلاد) در سومین سال المپیاد هفتادویکم روی داد. اسکندر در سال دوم یکصدوسیزدهمین المپیاد (۳۲۳ قبل از میلاد) در گذشت. و به ترتیب فوق است که عصر المپیاد به تاریخ جدید مرتبط شده و واقعی و رویدادهای آن با محاسبه در تقاویم جدید در تاریخ مثبت گردیده‌اند.

از مشکلات ثبت مسلسلی تاریخی عصر المپیاد چهار ساله بودن دوره‌های آن است. اگر سالها به صورت واحد و هم ردیف شمارش و ثبت می‌شدند سهولت بیشتری در کار تاریخ‌نگاری به وجود می‌آمد. به همین دلیل بود که پس از فتح آسیای صغیر بدست اسکندر مقدونی می‌شتم ثبت مسلسلی تاریخی دگر گون شد و روش‌های جدیدی جایگزین آن گردید. حکمرانان یونانی بر بسیاری از کشورهایی که غیر یونانی و مغلوب شده بودند حکومت می‌کردند. این کشورها با می‌شتم المپیاد آشنا نداشتند و هیچ گونه احترام سنتی برای آن قابل نبودند. مثلاً منجمین یونانی مقیم اسکندریه تاریخ خود را از روز به سلطنت رسیدن نابوناصر در بابل شمارش می‌کردند. عصر نابوناصر نیز از نظر مقایسه با تاریخ جدید در سال ۷۷۶ قبل از میلاد آغاز شد.

آغاز عصوهای تاریخی جهان

نام عصر	نام ثانویه‌آن عصر	مقابله آن بالقویم‌سیحی	عصر بیزانسین
روز اول ژولیان	۵۵۰۸ سال قبل از میلاد مسیح	قسطنطیبه	عصر بیزانسین
عصر ماها	۴۷۱۳	«	«
عصر هندو	۳۶۳۱	«	«
عصر چینی‌ها	۳۰۱۲	«	«
عصر ابراهیم	۲۲۷۷	«	«
عصر المپیاد	۲۰۱۶	«	«
عصر رومیان	۷۷۶	«	«
عصر نابوناصر	۷۵۳	عصر وارو	عصر وارو
عصر ژاپن	۷۴۷	«	«
عصر بودا	۶۶۰	«	«
عصر سلوسید	۵۴۳	«	«
عصر اسپانیا	۳۱۲	عصر سوریه	عصر سلوسید
عصر آکتیان	۳۸	«	«
عصر دیونیزیان	۳۲	«	«
عصر ازامنه	۵۵۲ میلادی	«	«
عصر پیامبر اسلام(ص)	۶۲۲ میلادی	«	«
عصر پارسیان	۶۳۴ میلادی	«	«
عصر جمهوریت	۱۷۹۲ میلادی	«	«

بعدها، از بازمانده‌ی امپراطوری اسکندر مقدونی پس از مرگ وی، سلسله‌ی تاریخی جدیدی ظهر کرد که به عصر سلوسید معروف

شد. این سلسله‌ی تاریخی به آن دلیل چنین نامی گرفت که یکی از سرداران اسکندر به نام سلوکوس نیکاتور پس از او یعنی در سال ۳۱۲ قبل از میلاد در این منطقه به فرمانروائی نشست. این مرد در جنگ‌غزه پیروز شد، بابل را فتح کرد و به حکومت خود رسیمیت بخشید. بنابراین، آغاز سلطنت او مبداء سلسله‌ی تاریخی جدیدی شد. دوران امپراطوری سلوکوس به عصر سوریه یا سیریان نیز معروف است.

هنگامی که جامعه‌ای سالهای خویش را به صورت دلخواه خود شماره گذاری کند، تغییر سیستم شمارش آن بسیار مشکل خواهد بود، زیرا تعاملی سوابق قبل از آن به صورت پیچیده و غامضی در می‌آید و محاسبه و تدوین تاریخی آن واقعی در سالهای بعد بهرنج و زحمت زیادی نیازمند خواهد بود. مثلاً، یهودیانی که برای مدتی تحت حکمرانی سلاطین سلوسید زندگی می‌کردند در سال ۱۴۲ قبل از میلاد یا در سال ۱۸۰ از عصر سلوسید به استقلال رسیدند و در صدد برقراری عصر تاریخی خاص خود بودند. این یهودیان در سال ۱۶۶ قبل از میلاد بدراهبری یهودا ماکابوس بر سلاطین سلوسید شوریدند و از آن پس عصر ماکابیس آغاز شد. با این حال، یهودیان فاتح از گرایش به عصر ماکابیس و شمارش آن خودداری ورزیده و تازمانی که در گوشه و کنار امپراطوری روم پراکنده شدند با سالهای سلوسید کار می‌کردند.

از آغاز جهان

عصر روم یا رومیان به تدریج اهمیت خود را از دست می‌داد. با ظهور مسیحیت تغییرات زیادی در بلاد تحت سلطه‌ی روم به وقوع پیوست. نویسنده‌گان مسیحی مشتاق بودند قدمت تواریخ مذکور در

کتاب مقدس خود را که از تاریخ روم و یونان فراتر می‌رفت به رخ بکشند و نمایش دهند. این نویسنده‌گان، در بسیاری از اوقات، تاریخ سوزمین خود را از زمان تولد حضرت ابراهیم محاسبه و شمارش می‌کردند.

یکی از مورخین اولیه‌ی عصر مسیحیت و کلیسا‌ی مسیح به نام اوژبیوس که با استفاده از منابع تاریخی انجیل و نادیده گرفتن سنت‌های رومی مشهور است، می‌لاد حضرت ابراهیم را ۱۲۶۳ سال قبل از تأسیس اپراطوری روم ذکر کرده است. بر این مبنای تولد حضرت ابراهیم ۲۰۱۶ سال قبل از می‌لاد مسیح تعیین شده است.

بنابراین، تاریخ سقوط اپراطوری روم که در سال ۳۷۶ میلادی ثبت شده است، در مسلسلی تاریخی عصر ابراهیم به سال ۲۴۹۲ آن بروی گردد. هندوها نیز چنین ایده‌ای داشتند و عصر هندو از ۳۰۱۲ سال قبل از می‌لاد شروع می‌شود که تاریخ وقوع سیل و طوفان عظیم در سوزمین آنهاست.

آخرین تغییرات

از زمان برقراری عصر مسیحیت، عصرهای مسیحی دیگری نیز در درون آن به وجود آمده است: عصر ارامنه از سال ۵۵۲ می‌لادی با جداسدن کلیسا‌ی ارامنه از دایره‌ی نفوذ کلیسا‌ی قسطنطینیه آغاز شد. در این سال بود که روحانیت ارامنه استقلال عمل یافت. اما فقط یک عصر عظیم پس از مسیحیت آغاز شد که بخش‌های عظیمی از کره‌ی زمین را تحت پوشش خود قرار داد. این عصر را دوران محمد (ص) یا عصر اسلام می‌نامند.

عصر حضرت محمد مازال ۲۲۶ میلادی با هجرت پیامبر مسلمین

از مکه به مدینه آغاز شد. اهالی مدینه از حضرت محمد (ص) استقبال کردند و مردانی زبده و جنگاور به او پیوستند و ضمن برخورداری از تعلیمات عالیه او، در کنارش برای گسترش اسلام شمشیر زدند. به همین دلیل، سال هجرت حضرت محمد (ص) به مدینه، آغاز تاریخ مسلمین به شمار می‌رود. سال اسلامی در تمام تقاویم به سال هجری شهرت یافته است. تقویم اسلامی با سال قمری تنظیم می‌شود یعنی هر ۳۵۴ روز یا ۱۲ مرتبه ظهر و غروب ماه را یکسال محاسبه می‌کنند. به همین دلیل است که تقویم اسلامی هر ساله یازده روز از تقاویم شمسی پیشی می‌گیرد و این میزان در هر ۴۲ سال به بیکسال کامل بالغ می‌شود. هنگامی که تقویم گریگوریان سال ۲۰۸۷۴ میلادی را نشان دهد، تقویم اسلامی به ۲۰۸۷۴ هجری قمری خواهد رسید و با آن تشابه عددی خواهد یافت.

عصر پارسیان از سال ۴۳۲ میلادی (دهم هجری) آغاز شد. در این سال، آخرین پادشاه قبل از اسلام ایران به دست اهراپ مغلوب گشت و گروه زیادی از پارسیان به هندوستان گریختند و پیروی از مذهب پیشین خود را ادامه دادند. امروزه همین دسته از پارسیان هستند که ضسله‌ی تاریخی عصر پارسیان را به عنوان تاریخ خویش ادامه می‌دهند. ملت‌ها اغلب غرور ملی خویش را با بزرگداشت و قابع مهم تاریخ خود آشکار می‌سازند.

مثلًاً در بسیاری از اسناد تاریخی آمریکا ذکر می‌شود که فلان و بهمان حادثه در چندین سال استقلال آمریکا روی داد. سال ۱۹۸۰ را آمریکائیان دویست و چهارمین سال استقلال آمریکا نامیدند و رویدادهای ملی را براین مبنای تاریخ ذکر می‌کنند. البته هیچ ملتی از اینگونه یادآوری‌ها قصد بدعت گزاری عصر جدیدی را

ندارد. این صرفاً بخشی از خرود ملی و مملکتی آنها محسوب می‌شود.

پیروان موسولینی در ایتالیا نیز به همین گونه عمل می‌کردند. موسولینی ونهضت فاشیستی اودر روز ۲۸ اکتبر ۱۹۲۲ پیروزی بافت و پیروان او علاقمند بودند که سالها را با اعداد رومی از تاریخ مذکور شمارش نمایند. منظور آنها نیز آغاز عصر جدیدی در سلسله‌ی تاریخ ایتالیا نبود و اصلاً مابل به تبدیل تقویم مسیحی به تقویم فاشیستی نبودند. پس از بیستمین سال به قدرت رسیدن فاشیستها در ایتالیا، موسولینی چنان مورد نفرت مردم قرار گرفت که برای حفظ قدرت خود به آلمانها پناه برد و دو سال بعد نیز دستگیر و اعدام شد. تنها کسانی که در جامعه‌ی مسیحیان جهان قصد تبدیل تقویم و عصر مسیحیت به تقویم ملی وجودی را داشتند انقلابیون فرانسه بودند که در فصل قبلی راجع به تقویم آنها اشاراتی شد. آنها عصر جدید را از روز ثبیت حکومت جمهوری در فرانسه یعنی ۲۲ سپتامبر ۱۷۹۲ آغاز کردند و شمارش این عصر را به وسیله‌ی اعداد رومی انجام می‌دادند. این عمل انقلابیون فرانسه حتی از نامهایی که برای ماهها انتخاب کرده بودند نیز مضحک‌تر بود.

آغاز اولین سال تقویم جدید فرانسه در سال ۱۷۹۲ میلادی بدان معنی بود که تمام سالهای قبل از آن بیهوده و منفی بوده‌اند. آنها مجبور بودند تمام کتابهای تاریخ را تغییر دهند. و این امر می‌توانست سایر رهبران و حکام ممالک را نیز به تغییر و تبدیل تقاویم و تواریخ تشویق کند و باعث ایجاد عصرهای متنوع و کثیری باشد که در درس‌های فراوانی را برای علوم تاریخی و زیستی باعث می‌شد. اما خوشبختانه عصر جدیدی در تاریخ فرانسه آغاز نشد و

چهارده سال پس از استقرار جمهوریت در آن کشور از این تقویم اثری باقی نمانده بود . مردم فرانسه، امروزه، فقط برای یاد آوری سالروز تصویب قانون اساسی در سال سوم و در سال هشتم از عصر جمهوریت خود حرف می‌زنند.

فصل دهم

طولانی تر از سال

قرنها و هزاره‌ها

آدمهای معمولی هر گز به دورانی طولانی تر از یک سال نمی-اندیشند زیرا احتیاجی به این کار ندارند. محاسبه‌ی زمانهای طولانی تر از یک سال با آنکه شرایط و قواعدی دارد، اما بدون در نظر گرفتن آنها نیز می‌توانیم در صورت لزوم واحدهای طولانی‌تری در نظر بگیریم بدون آنکه زمان را از دست بدھیم.

مثلًا، هر چهار سال در تاریخ یونان به یک المپیاد شهرت داشت. رومی‌ها هر پنج سال یکبار به سرشماری و ممیزی مالیاتی می‌پرداختند و این دوره را یک «لوستروم» می‌خوانندند. (آخرین لوستروم در سال ۷۴ میلادی انجام شد). در دوران امپراطوری دیوکلیان در روم، هر ۱۵ سال یکبار یک ممیزی مالیاتی و جمع آوری مالیات انجام می‌شد که به آن دوره «یک ایندیکتیون» یا دوره پانزده ساله ارزیابی مالیاتی می‌گفتند. یکی از عمومی‌ترین واحدهای زمانی طولانی‌تر از سال که در عصر حاضر نیز نزد اکثر ملل رایج است «دهه» یا دوره ده ساله می‌باشد که در زبان لاتین «Decade» نامیده می‌شود. در آمریکا در هر

دهه یک‌بار سرشماری عمومی آنچه می‌شود، فواصل ده ساله بین سالهای تقویمی را نیز یک «دهه» می‌نامند. مثلاً دهه‌ی ۰۰ که منظور از آن ده سال بین ۱۹۶۰ تا ۱۹۷۰ است. واحد زمانی بزرگتر از «دهه» را به صورت مضحکی یک «نسل» یا «Generations» می‌گویند که دوره‌ی آن ۳۴ سال است. این بدان معنی است که از بدو تولد تا آغاز تولید نسل در جامعه‌ی انسانی ۳۴ سال طول می‌کشد. به عبارت دیگر، هر قرن عبارت از ۳ نسل یا «Generation» است. و قرن به دوره‌های صد ساله اطلاق می‌گردد. هر یک هزار سال نیز «هزاره» گفته می‌شود که در لاتین به آن «Millennium» می‌گویند. ماعموماً از قرنی که در آن هستیم به عنوان قرن بیستم یاد می‌کنیم که منظور بیستمین قرن بعد از میلاد مسیح است. همانطوری‌که دقت کرده‌اید، عدد قرن همواره از دو عدد اول سمت چپ تاریخ تقویمی یک شماره بالاتر است. مثلاً سال ۱۵۷۵ در قرن شانزدهم است، یا سال ۱۳۶۱ شمسی در تقویم ایرانی در قرن چهاردهم هجری شمسی قرار دارد. و این به آن دلیل است که سده یا قرن از اولین سال یک عصر شروع می‌شود و هنگامی که به ۱۰۰۰ سال بر سد پایان می‌گیرد و از آغاز یک صد و یکمین سال آن عصر دومنی قرن آغاز می‌گردد. هزاره نیز به همین ترتیب همواره از عدد اول سمت چپ تاریخ یک عدد بالاتر است.

فرقه‌های متعددی از مسیحیان معتقدند که حضرت مسیح روزی به جهان باز خواهد گشت و یک هزار سال با عدل و داد‌حاکومت خواهد کرد و پس از آن پایان جهان و روز معاد و قیامت فرا خواهد رسید. به همین دلیل، واژه «هزاره» معمولاً به آینده نامشخص اطلاق می‌شود که دوران کمال بشریت را درخود دارد.

دوران طولانی‌تر از «هزاره» نیز در بسیاری از فرهنگ‌ها وجود

دارد و آن «عصر» یا «عهد» است که نامشخص بوده اما بیش از هزار سال طول می‌کشد.

در فرهنگ مصریان هر ۱۴۶۱ سال یک سوتیک (Sothic) نامیده می‌شود که منظور از آن، ظهر مرجد ستاره‌ای به نام سیریوس (Sirius) همراه با خورشید در آغاز سال است. این ستاره در هر ۱۴۶۱ سال و همراه با خورشید طلوع می‌کند.

خطوط کسوفی و خسوفی

پس، تمام زمانهای طولانی تر از یک سال مبتنی بر سال می‌باشند. این واحدهای بزرگتر در برابر گیرنده تعداد معینی از سال می‌باشند. اگر تقویم مصریان دارای اشتباه مختصری نمی‌بود، دوره «Sothic» نیز به وجود نمی‌آمد.

آیا در آسمان پدیده‌های دیگری نظیر روز و شب، یا تغییر صورتهای ماه، یا حرکت خورشید در میان ستارگانی که باعث بوجود آمدن دوره‌هایی طولانی تر از سال می‌شوند وجود دارد؟ پاسخ مثبت است. این واحدها مخصوصاً برای عوام مورد استفاده یا ارزش‌چندانی ندارند. اما در کائنات موجود هستند.

قبل از آنکه با حضور ماه بر روی خط ارتباطی مرکز زمین و خورشید، کسوف به وجود می‌آید، وقوع کسوف و خسوف در زمانهای معین و ثابتی حادث نمی‌شود و دارای گوناگونی‌هایی می‌باشد: کسوف و خسوفهای کامل، نیمه کامل، ناقص، مختصر و غیره در کائنات رؤی می‌دهد. داشتمندان و ستاره‌شناسان می‌توانند زمان و کیفیت حدوث کسوف و خسوف را پیش‌بینی کنند، زیرا با مطالعه حرکت اجرام سماوی و محاسبات نجومی به خوبی می‌توان وضعیت

این اجرام را دربرابر یکدیگر تعیین کرد، در هر ۱۸ سال و $\frac{1}{3}$ روز در حدود ۲۹ نحسوف (ماه گرفتگی) و ۴۱ کسوف (خورشید گرفتگی) به صورتهای گوناگون حادث می‌شود. و پس از ۱۸ سال و $\frac{1}{3}$ روز، خورشید و ماه دقیقاً در همان وضعیتی قرار می‌گیرند که ۱۸ سال و $\frac{1}{3}$ روز قبل بوده‌اند، و دوران چرخش و حرکت آنها مجدداً در طول همین دوره‌ها به صورت واحدی آغاز و انجام می‌شود. با پیش‌بینی زمانها و کیفیت کسوف و نحسوف در چنین دوره‌ای پیش‌بینی آن در دوره‌ی بعدی نیز ساده است و تقریباً مصدق می‌یابد. اینکه می‌گوییم تقریباً به آن معنی است که افت و خیزهای خاص در جریان چرخش و گردش ماه روی می‌دهد که باعث ایجاد تغییراتی در دایره‌ی سماوی آن می‌شوند.

دانشمندان بابل در ۵۵۰ سال قبل از میلاد مسیح توanstند این دوره را کشف کنند و به آن عنوان «Saros» داده بودند. یک قرن بعد، یکی از اهالی آتن به نام متون (Meton) برای تنظیم تقویم قمری و متوازن ساختن آن با خورشید از این دوره استفاده کرد. سیستم تنظیمی این دانشمند به Metonic Cycle، شهرت دارد. گرچه دانشمندان و ستاره‌شناسان از این دوره‌ی کسوفی و خسوسی راضی و خوشنود می‌باشند، مردم عادی و کسانی که به طور ساده و طبیعی به آسمان نگاه می‌کنند از رویدادهای آن رضایتی ندارند. زیرا غالباً در زمان تعیین شده قادر به دیدن کسوف نمی‌باشند. وعلت آن چرخش زمین است که در زمان موعود به اندازه‌ی $\frac{1}{3}$ از گردش به دور خود را می‌پیماید و در بسیاری از نقاط، رؤیت خورشید گرفتگی را غیر ممکن می‌سازد؛ مثلاً در آغاز یک دوره، کسوفی در تهران حادث می‌شود. مردم تهران ۱۸ سال و ۱۱ روز بعد منتظر رؤیت همان کسوف هستند – اماز مین

که به اندازه‌ی $\frac{1}{3}$ روز بدور خود چرخیده است باعث می‌شود تا کسوف پیشی‌بینی شده، مثلاً برای مردم کشورهای شرق آسیا قابل روئیت باشد. در ماه گرفتگی چنین ناهمانگی‌های وجود ندارد و تمامی مردم طبق پیش‌بینی ستاره‌شناسان می‌توانند وقوع خسوف را نظاره گر باشند.

بر این‌مبنای، روئیت کسوف خورشید در هر سه دوره ۱۸ سال و $\frac{1}{3}$ روزه یعنی در هر ۵۴ سال ۳۱ روز برای ساکنین بخش خاص از کره‌ی زمین ممکن خواهد بود. به عبارت دیگر، کسوفی که توسط مردم ایران روئیت می‌شود، پنجاه و چهار سال ۳۱ روز بعد نیز به عینه قابل روئیت خواهد بود. این دوران هم یکی از دوره‌های زمانی بزرگتر از سال و دهه و نسل است.

لنكیدن زمین

میچیک از امور فوق‌الذکر با آن چیزی که در کائنات قابل روئیت بوده و در همین دوره اتفاق می‌افتد قابل مقایسه نمی‌باشد. زمین را نباید یک کره و گویی کامل دانست. وسط کره‌ی زمین تا حدودی محدب‌تر و برآمده‌تر از سایر بخش‌های آنست. قطر زمین در منطقه‌ی استوا در حدود ۴۲۶ میل (مايل) بلندتر از قطر آن در میان قطبها است. البته این مقدار تفاوت در مقایسه با ۷۹۰۰ میل (مايل) قطر کلی زمین چندان چشمگیر نیست، اما این امر به آن معنی است که زمین همانند کره‌ای کامل که کاسه یا لاک سنگلاخ و پرسلابتی به ضخامت ۱۳ میل را به صورتی صاف و یکنواخت بر استوایش گذشته باشند حرکت و گردش می‌کند.

ماه معمولاً "کمی بالاتر یا پائین‌تر از خط استوا دیده می‌شود.

اگر کره‌ی زمین کامل می‌بود، ما، ماه را به صورت فوق الذکر نمی‌دیدیم، اما لامک استوائی (برآمدگی زمین در استوا) که بر کمر زمین گذاشته شده است و باعث می‌شود تا نیروی جاذبه‌ی ماه به سوی آن منعطف گردد. در نتیجه همین کشش و جاذبه در بخش برآمده زمین است که کره‌ی زمین به نحو بسیار آهسته‌ای می‌لنگد.

این لنگیدن باعث می‌شود تا جهت خط فرضی محور زمین کمی تغییر کند. جهت تمایل این خط در هر ۲۵۸۰۰ سال به اندازه‌ی یک دایره‌ی کامل تغییر می‌کند. هیپارکوس، ستاره‌شناس یونانی، برای اولین بار در سال ۱۳۰ قبل از میلاد توانست دوران چرخش محور فرضی زمین را پیش‌بینی و محاسبه کند. گرچه طول چنین دوره‌ای برای تغییر کامل جهت محور زمین بسیار زیاد است، اما از عهد یونان باستان تا به امروز تأثیرات تغییر جهت محور تا حدودی بر وضعیت جوی و آب و هوای مناطق مختلف زمین مطالعه و احساس شده است.

قطعاً به خاطر دارید که وضعیت فصول و تحويل آنها منوط به کجی و تمایل خط فرضی محور به یک جهت و عدم تغییر جهت در آن بود. گفتنیم که اگر خط فرضی محور همواره به یک جانب تمایل باشد و جهت تمایل آن تغییر نکند، وضعیت خورشید در میان ستارگان به‌هنگام تحويل فصول و سال نیز تغییری نخواهد کرد. با این حال و با توجه به تغییری که در اثر لنگیدن زمین در جهت محور پدید می‌آید، می‌توان پذیرفت که هردو اعتدالین و نقاط انقلاب زمین در هر سال به میزان ۵۰ ثانیه قوس به سمت غرب تمایل بیشتری می‌یابد.

از آنجاکه خط اعتدالی زمین هر ساله کمی تغییر مکان می‌دهد، این تغییر مکان در زبان علمی تغییر جهت خطوط اعتدالی زمین نامیده

می شود. در مصر باستان، با حضور خورشید در برج ثور اعتدال ریبیعی یا اصل بهار آغاز می شد. در یونان و روم باستان، حضور خورشید در برج حمل باعث آغاز فصل بهار یا اعتدال ریبیعی بود، حال آنکه برب حمل در منطقه البروج از برج ثور مقدمتر است. و امروز در زمان اعتدال ریبیعی خورشید در برج حوت قرار می گیرد: هر ۲۱۵۰ مال، تغییر جهت خطوط اعتدالی زمین باعث می شود تا خورشید و علامت منطقه البروج در برج جدیدی ظاهر شود. اینگونه تغییرات هیچگونه تأثیری در تقویم ندارد. سال گریگورین مبتنی بر حرکت وضعیت خورشید است. چنین سالی (تام سالهای شمسی) با تحویل يك فصل و تکرار آن اندازه گیری می شود.

سالی که واحد اندازه گیری زمان بین تکرار وضعیت قرار گیری زمین و خورشید در مقابل ستاره معینی می باشد (صرفنظر از وضعیت محور زمین) به سال نجومی مشهور است. طول چنین سالی ۳۶۵ روز و ۶ ساعت و ۹ دقیقه و ۵/۹ ثانیه یا ۲۰ دقیقه طولانی تر از سال شمسی است. با این حال، سال نجومی همانند روز نجومی و ماه نجومی صرفاً مورد توجه و علاقمندی ستاره شناسان است و معمولاً در اندازه گیری زمان تقویمی مورداستفاده قرار نمی گیرد. هندوها از نادر مللی بودند که برای محاسبه تقویم خود از آن استفاده می کردند. این ملت اعصار متعددی نظری عصر بودا را که در ۵۴۳ سال قبل از میلاد و با تولد حمامی بودا آغاز شد در تقاویم خویش به کار می بردند.

اثر تغییرات تدریجی خط تعادلی زمین در درون ستار گانقابل تجربه است. جمعاً ۲۵۸۰۰ سال طول می کشد تا خط اعتدال ریبیعی يك دور کامل در آسمان بزند. هر يك از برجهای دوازده گانه‌ی منطقه البروج يك دوازدهم اين مدت را به خود اختصاص می دهد. بنابر اين، برای

حرکت خط تعادلی از مرکز یکی از بروج تا مرکز برج دیگر ۲۱۵۰ سال زمان لازم است این مقدار زمان تقریباً معادل مدتی است که از زمان طرح نقشه‌ی کره‌ی نجومی توسط ستاره‌شناسان یونان باستان تا به‌امروز طی شده است و تفاوت‌های حاصله در وضعیت منطقه‌ی بروج به‌خوبی نمودار می‌باشد.

امروزه، هنگامی که خورشید بر بالای مدار رأس سلطان قرار می‌گیرد، در برج سلطان واقع نمی‌شود بلکه در برج جوزا رؤیت می‌شود. به همین ترتیب، هر گاه که خورشید در مدار رأس الجدی باشد، به جای آنکه در برج جدی نیز بنشیند، در برج قوس جای می‌گیرد و اعتدال پائیزی که در دوران یونان باستان در برج میزان تحويل می‌شد، امروزه در برج سنبله به انجام می‌رسد.

لنجیدن زمین ضمناً باعث می‌شود تا جهت قرار گرفتن قطب شمال و جنوب به سمت ستاره‌ها نیز تغییر کند. اکنون قطب شمال تا حدودی به سمت ستاره قطبی متمایل است، در حالیکه در دوهزارسال گذشته به سمت ستاره قطبی نزدیک و نزدیکتر بوده است. جهت قطب شمال در سال ۲۰۹۵ به نزدیک ترین میزان ممکن به ستاره قطبی خواهد رسید و از آن پس مجدداً فاصله خواهد گرفت. در ظرف چند هزارسال آینده هیچ ستاره درخشانی بر بالای قطب شمال نجومی دیده نخواهد شد. سیزده هزار سال بعد ستاره درخشان و گا (سومین ستاره درخشان آسمان) جای ستاره قطبی را بر بالای قطب شمال خواهد گرفت.

پس از ۲۵۸۰ سال، نقاط تحويل و خطوط اعتدالی دایره‌خود را تکمیل کرده و به برج اولیه باز می‌گردند. قطبهای نجومی نیز با تکمیل دایره چرخشی خود به نقطه شروع برمی‌گردند. این مدت زمان

را اصطلاحاً سال کبیر می‌نامند.

بازگشت به روز

شاید لزومی نداشته باشد بگویم که تمام این ماهها و سالهای مختلف و دورانهای گوناگون که در این کتاب به‌طور مسح معرفی شدن‌ذنگی ستاره‌شناسان را همواره دستخوش مشکلات و ناهمواری‌هایی کرده‌اند. شاید شاق‌ترین مشکلات و تلخ‌ترین ناهمیدی‌ها زمانی به‌سراغ ستاره‌شنان آمد که سال گریجوئین به‌جهانیان معرفی شد و سال ژولیان برای بقاء خویش به‌تلاش و مبارزه پرداخت.

ژوف ژوستوس اسکالیگر که یکی از دانشمندان ایتالیائی در آن دوران سخت بود صبرش را در مقابل مشکلات آن‌روزها از دست داد و توصیه کرد که تمام واحدهای قراردادی زمان به‌ست فراموشی سپرده شود و همه چیز بر مبنای روز تعیین گردد.

می‌دانید که «ماه» صرفاً مبین تعداد معینی از روزها در دایره‌ی تحول و تغییر ماه است. سال نیز در بر گیرنده‌ی تعداد معینی از روزها در طی یک دایره از حرکت خورشید در کره‌ی نجومی است. مردم ممکن است در رابطه‌باماه و سال به‌بحث و جدل پردازند، اما چیزکس در خصوص روز بخشی ندارند. یک روز یک روز است.

بنابراین، اسکالیگر پیشنهاد کرد که ستاره‌شناسان صرفاً به‌شمارش روزها پردازنند و بهر روز شماره‌ای بدeneند. (این کار برای مردم عادی غیر عملی است، اما علی‌رغم ذهنی که برای ستاره‌شناسان به همراه دارد ارزشمند و کم در درست‌تر است.) اسکالیگر معتقد بود که بحث و جدل مردم اهمیتی ندارد و می‌گفت: «بگذارید مردم آنقدر در مورد ماه و سال بحث کنند تا جانشان به‌لبشان بیاید، و ستاره‌شناسان

باید وقیع بگذارند. آنها می‌توانند حرکت‌های سماوی را به وسیله‌ی روز تغییب نمایند بدون آنکه اصولاً بیاند یشنید در چه روزی از چه سالی هستند یا میانی چه عصری محاسبه می‌شوند».

مشکل اساسی در این رابطه، پیدا کردن روز خاصی بود که بتواند اولین روز لقب بگیرد. طبیعتاً، چنین روزی باید در گذشته دور قرار داشته باشد تا ستاره‌شناسان برای محاسبه‌ی معکوس کسوف و خسوف وغیره و ثبت سوابق کار خود به شماره‌ی روزهای منفی وارد نشوند. این روز، همچنین، باید در گذشته‌های بسیار دور قرار داشته باشد تا شماره روزهای عصر حاضر از ارقام بزرگ به دست نیاید.

اسکالیگر یک دوره ۷۹۸۰ ساله را که اصطلاحاً سیکل ژولیان نامیده می‌شد انتخاب کرد. در چنین سیکلی تعداد معینی از ماههای قمری و واحدهای زمانی‌ده، دوازده و پانزده ساله وغیره قرار داشت. به عبارت دیگر، تعدادی از واحدهای اندازه‌گیری زمان از دوره‌ی نامشخصی برای طی یک دوران ۷۹۸۰ ساله آغاز می‌شدند و ادامه می‌یافتند. در شمارش معکوس نتیجه گرفته شد که تمامی چنان واحدهایی از اول ژانویه ۴۷۱۳ قبل از میلاد آغاز شده بودند (تمامی این واحدها در اول ژانویه سال ۳۲۶۷ از تقویم ژولیان به مرحله‌ی آغازین باز می‌گشتند که این زمان متراծ با حدود اول ماه مارس سال ۳۲۶۷ تقویم گریگورین می‌باشد).

لذا اسکالیگر پیشنهاد کرد که اول ژانویه ۴۷۱۳ قبل از میلاد به عنوان روزشماره‌ی یک در تقویم جدید ثبت گردد. پیشنهاد او مورد قبول قرار گرفت و امروزه در اکثر رصدخانه‌های جهان و برای اغلب محاسبات نجومی از آن استفاده می‌شود. هر روز دارای شماره‌ی خاص خودش بوده و آغاز شماره‌ها از همان روز اول ژانویه ۴۷۱۳

می‌باشد. این شماره در دنیای ستاره‌شناسی به «روز ژولیان» معروف است. نام پدر ژوزف اسکالیگر، ژولیوس اسکالیگر بود و لذا بدعت جدید به سیله‌ی بدعتگزار آن به افتخار پدرش «روز ژولیان» نامیده شد. بنابراین، واژه ژولیان در این مرحله هیچ رابطه‌ای با ژولیوس سزار معروف ندارد. برای آنکه ژولیان سیستم اسکالیگر با ژولیان مربوط به ژولیوس سزار اشتباه نشود، غالباً به آن «روزنجومی» گفته می‌شود. در این سیستم، روزها از نیمروز آغاز می‌شود (همچنانکه در زمان‌سنجی نجومی معمول است).

بعلاوه، چنین روزهایی به ساعت، دقایق و ثانیه‌ها تقسیم نمی‌شوند، بلکه با سیستم دهگان (اعشاری) تقسیم و تفکیک شده و اجزاء آن صدها، هزارها و غیره می‌باشد. بنابراین، ساعت ۳ بعداز ظهر روز ۱۵ ژانویه ۱۹۴۰ متردادف با روز ۱۲۵، ۹۴۹، ۹۴۶، ۲ ژولیان بوده، و به این ترتیب، انسان مجدداً به «روز» باز گشته است.

با ترک حواشی و زوائد، دانشمندان دریافتند که بهترین کار باز گشت بهمان مکانی است که تمامی نظریه مربوط به زمان از آن آغاز می‌شود: یعنی باز گشت به چرخش مستمر سیاره‌مان زمین - همان ساعتی که بر روی آن زندگی می‌کنیم.